Andres

ÎNCĂ O DORINȚĂ

Lectura digitală protejează mediul

Proiect susținut
de

The Club
Of
Serial Readers

Încă o dorință
Andres

www.incaodorinta.com

Această carte este o dorință împlinită!

Mulțumiri tuturor celor care au crezut în acest proiect și care au făcut posibilă realizarea lui: Ionuț Sava, Isa Elena, Alina Crăciun, Marieta Ilie, Simona Bănică, David Gal, Costin Bereveanu.

Mulțumiri oamenilor frumoși care au crezut în mine, mi-au fost alături și m-au încurajat să continui.

Andres

ÎNCĂ O DORINȚĂ

Pentru prietenele mele dragi, oglinzile mele

PARTEA I

Încă puțin

Într-o zi, Ana se hotărî. Va pleca-n vacanță. O vacanță prelungită, undeva unde e liniște și soare, unde se poate relaxa și unde nimic nu-i poate alunga zâmbetul de pe chip. Va fi un paradis al ei, în care noţiunea de timp nu e cunoscută. Va uita de ceasul deșteptător, de agitaţia permanentă a orașului, de vecina surdă care nu realizează că, atunci când se uită la emisiunea lui Diaconescu, are TV-ul dat la maximum. Va uita de îndatoririle zilnice de la muncă și de termenele-limită exagerate, de genul: „Trebuie finalizat *ieri*“ sau: „Ce termen mai vrei? Trebuia predat acum patru zile“, va uita de șefa afurisită și de șeful de personal și mai ticălos, cocotă masculină! Va uita de tot!

Din cauza stresului, a oboselii, a agitaţiei din ultimele săptămâni, ajunsese să nu se mai recunoască. Se regăsea dimineaţa în oglindă; de fapt, găsea o asemănare între imaginea reflectată și personajul principal din sutele de poze făcute de-a lungul timpului, dar parcă nu era ea. Parcă privea dintr-un alt unghi, din alt corp, din altă dimensiune, o dimensiune înghesuită într-un borcan în care nu putea respira. Era martora propriei prăbușiri, una lentă, dar sigură.

Cândva, nu de mult, își spusese că totul va fi bine, că are o rezistență de fier și că-și va îndeplini toate sarcinile. Avea o putere de muncă extraordinară, se uimea singură uneori. Cum să te trezești în

fiecare dimineață înainte de 6:00, la 7:00 să fii deja la birou (când alții poate că de-abia se-ntorc pe partea cealaltă, în somn), până la 8:00 să citești deja presa, să-ți bei cafeaua, să răspunzi la e-mailuri, apoi să... să... să... până târziu, când cei mai mulți dintre colegi au și plecat acasă de-o bucată bună de vreme, cum să reziști așa? Unii ar spune despre ea că nu este decât o altă obsedată de muncă, habar n-având să trăiască. Programul ei nu se termină după serviciu. Niciodată! Bine. Doar uneori. Dar, în cele mai multe dăți, programul de muncă trece ușor pe program de „relaxare“: la cafea cu fetele, o întâlnire cu mereu noul și minunatul iubit, cu amicii la o petrecere nebună, în cluburi, la film. De fiecare dată, ceva nou... și totuși, până când?

Acum aude glasurile care-i spun să se mai liniștească, să ia o pauză, să reducă orele de lucru, le aude ca un ecou venit de demult, de nicăieri, de peste tot. Și mai aude vocea interioară, care-i urlă în urechi: „Astăzi ceri concediu sau îți dai demisia! Astăzi.“

Ar lua mașina până la serviciu, însă nu e-n stare să deschidă nici măcar o ușă fără să se clatine, dar să mai și conducă. Mai bine ia un taxi. Străbate vâltoarea orașului cu cea mai acută lipsă de observație. Simțurile-i sunt amorțite. Ea, cea care profita de fiecare clipă trăită, care fura din bucuria celor din jur, care privea cu nesaț reclamele înșirate pe clădiri, ajunsese să fie absentă, un roboțel care face ce a învățat și atât. Giulia îi tot spune ceva de la un timp, dar nu-și poate aminti ce; Simy o rugase să-i dea un sfat, sau poate că era Daria... și de ce are-n minte chipul cu păr roșcat al Lisei, când ea e blondă de atât timp?!

– OK, toate astea trebuie să se termine!

– Ați spus ceva, dom'șoară? se auzi o voce de undeva de departe.

– A... ăăă, nu, nu știu...

Oare am început să vorbesc singură? Să gândesc cu voce tare? Ce porcărie!...

Când coborî din taxi, realiză că mersese cu cel mai urât taximetrist pe care-l văzuse vreodată, genul care are nevoie de două scaune când se duce la un film, și, de asemenea, abia acum auzea muzica, sau zgomotul de manea urlată, ce venea dinspre casetofon. Cafeaua își făcea, în sfârșit, efectul. Îi zâmbi cerului în semn de mulțumire, *Uneori, e bine să fii dus cu pluta*.

Firma era, ca de obicei, pustie. Nici măcar secretara nu era prezentă.

De ce vin eu înaintea tuturor? De ce-mi asum toate responsabilitățile astea? Ce sens are? Nu-mi ridică nimeni statuie, nu că mi-ar folosi la ceva.

– O lună de concediu? se auzi câteva ore mai târziu o voce ca un tunet din biroul cel mare.

– Da. Am nevoie. N-am mai avut un concediu ca lumea de doi ani și nu doar că am nevoie, dar îl și merit din plin, iar tu știi asta.

– Da, știu. Dar cum să-ți iei ditamai concediu'? Să fim serioși! Cine crezi c-o să-ți facă ție treaba? Că mai sunt și alții plecați acum.

– Cu-atât mai mult, am și eu dreptul la concediu! Multe dintre sarcinile pe care le fac nici măcar nu sunt ale mele, dacă stau să mă gândesc bine. O lună. Cele douăzeci și unu de zile legale.

– Nu sunt de acord, gata, am zis-o! Poți să plângi, să mă-njuri, să urli, s-arunci cu ce vrei tu, nu-ți dau atât de mult concediu!

O clipă de tăcere. Nu se mai foia decât aerul venind în valuri dinspre aparatul agățat în partea stângă a biroului. Din spate o priveau ochii fulgerători ai doamnei cu pălărie neagră, surprinsă, parcă, de-un pictor nesăbuit.

– Atunci... cred c-a venit momentul să-mi dau demisia.

Stupoare.

– ... A, nu! Nu-mi veni cu porcării dintr-astea!

– Nu-i nicio porcărie, e-o hotărâre pe care trebuia s-o iau de mult, dar n-am avut suficient curaj...

Restul dimineții s-a scurs ca niciodată. Parc-a dispărut dintr-odată toată presiunea. *Încă puțin și voi fi acolo, fără nicio grijă, fără hârțoagele de-aici, fără nebunia asta.*

N-a crezut niciodată că-i va fi atât de ușor să-și strângă lucrurile și abia acum vedea ce haos era în computer. Fișiere așezate la-ntâmplare pe desktop, poze, documente, e-mailurile de la Cosmin, necitite de câteva săptămâni – niște aiureli, dar cândva chiar își făcuse timp dimineața, la cafea, să zâmbească la citirea fiecăruia.

Aproape patru ani de muncă au încăput într-o cutie, una destul de mică, de altfel. *Ce trist!*

– Ce-i cu fața asta lungă, Anușka? Doar pleci în concediu, fată, ce naiba?! îi spuse Mara cu vocea ei pițigăiată.

– Da... într-unul prelungit...

– Ei da! Când o să te-ntorci, o să-ți găsești un job mai super ca oricare și-o să dai uitării toată nebunia de-aici, crede-mă!

– Sper să fie așa, spuse Ana cu o voce ciudat de tristă și o îmbrățișă pe Mara, colega mereu bronzată cu care obișnuia să iasă la câte-o țigară pentru a-și mai calma puțin nervii.

Trecu de ușa rotativă ce-o enervase de-atâtea ori și se opri o clipă. Nu se-ntoarse. N-avea un trecut strălucit, după care să privească-n urmă cu nostalgie, n-avea amintiri extraordinare, era, pur și simplu, un job care astăzi ajunsese la capăt, un job de la care-și lua „la revedere“ sau, mai bine spus, „adio“. Unii au colegi de care nu se pot despărți, au parte de petreceri de neuitat imortalizate în mii de fotografii, petreceri de rămas-bun. Doar unii...

Respiră adânc și porni în călătoria numită astăzi-e-prima-zi-din-restul-vieții.

În drum spre...

Pierdută-n imensitatea cerului, pierdută printre nori... plecase în călătoria la care nici nu visase. Încerca să-și omoare timpul cu o carte, cu o revistă, dar parcă n-avea stare. Gândurile-i alergau de nebune și avionul părea că se oprise printre nori. Timpul stătuse-n loc și ea era undeva la mijloc. Încerca să facă ordine în cele un milion de gânduri care nu-i dădeau pace și care parcă refuzau să se lase stăpânite. De cum urcase în avion, se transformase în altă persoană. Toropeala care pusese stăpânire pe ea în ultimul timp dispăruse cu totul. Simţea doar emoţia necunoscutului, a paradisului ce-o aștepta acolo, la multe ore distanţă.

Cu câteva zile mai înainte, își lua rămas-bun de la tot ce însemna viaţa ei. Știa că va întâmpina privirile dezapobatoare sau cel puţin încruntate ale prietenilor, însă, pentru prima oară în viaţă, avea să facă ceva numai pentru ea. N-a fost nevoie de prea multe căutări sau întrebări legate de destinaţie... o melodie, o căutare pe Google și gata! Destinaţia perfectă: Bora Bora. Ce poate fi mai frumos decât o vacanţă exotică într-un loc cu o apă fantastică și nisip fin?! Doar câteva clicuri și-un telefon și deja știa unde va merge. *Ce-mi mai place internetul!* gândi ea. Dar iată că tocmai de internet voia să scape acum, de tot ce-nsemna socializare. Singură la capătul lumii, în „cel mai frumos loc de pe pământ“, cum îl descrisese cineva pe un site. Încă puţin.

– Cum adică pleci singură? întrebă Daria șocată.

– Simplu. Plec singură! spuse Ana zâmbind.

– Totuși... ce ți-a venit așa, dintr-odată?

– Dar nu e dintr-odată. Pur și simplu, am nevoie de o vacanță, singură. Am nevoie de liniște. Și, oricum, cine-ar fi dispus să-și ia acum vacanță pentru mine? Și cine-ar veni în Bora Bora?

– Pai... altă destinație nu puteai găsi? zise Daria, trântindu-se într-un fotoliu.

– De ce? Eu în Bora Bora vreau.

– Pentru că-i departe, cum de ce? Și pentru că e scump. De unde și până unde hotărârea asta?

– Ascultam aseară melodia aia, *Bora Bora*. Și da, e departe, cu cât mai departe, cu-atât mai bine, iar la bani nu te gândi. Mă descurc.

– Of, ce mă fac eu cu tine? Ce să-ți mai zic acum?!

– Să mă distrez... ?! Nu. Urează-mi doar „drum bun“.

Se-auzi, înfundată, vocea însoțitoarei de bord. Ana nu voia nimic, voia doar să stea așa, cu ochii închiși... Mihai! Abia acum își aduse aminte că avea un iubit, sau ceva de genul ăsta. Cum de putuse să uite tocmai de el? Niciun telefon, nici macăr un amărât de e-mail, pentru a-și anunța plecarea. Ce-o să creadă? Dar, de fapt, ce mai contează? În curând, se va găsi în altă lume, cu soarele fiind numai al ei. Nu se va mai gândi deloc la el, la întâlnirile lor plictisitoare și la glumele lui nesărate. De ce acceptase să iasă cu el? Sau, mai bine zis, de ce continuase să-l vadă? Pentru filmele SF care-i plăceau lui la nebunie? Pentru florile pe care i le ducea mereu maică-sii? Pentru bomboanele cu vișine care ei nu-i plăceau sub nicio formă? Pentru serile petrecute cu prietenii lui băutori de ceai cu vodcă, genii pustii și supărate pe lume? S-a terminat. *Cred c-am „demisionat“ și din relație. Adio, Mihai!*

Deja nu mai avea sens să se uite la ceas. Oricum, trecuseră doar șapte minute. Încercă să-și distragă atenția de la ecranul lui. Închise iar ochii. Îi veneau în minte fotografii ale ultimei ieșiri la cafea cu fetele.

– Eu chiar nu înțeleg! exclamă Simy. Ce te-a supărat atât de tare? Aveai un superjob, adică era foarte bine plătit. Nu te-ai plâns niciodată, deși mereu îți spuneam s-o lași mai moale.

– Da. Așa e, aprobă Giulia. Nu cred că trebuia să pleci atât de brusc de la jobul ăsta, poate doar să mai reduci din responsabilități…

– … și, eventual, să pleci într-o vacanță mai scurtă, să te relaxezi, și apoi să te-ntorci la muncă, mai vioaie și cu mai multă inspirație, completă Lisa.

– Eu i-am zis, spuse Daria îmbufnată.

– Of, da… Mi-ați spus-o toate, și la un loc, și pe rând, iar acum mi-o spuneți iar. M-am hotărât: s-a terminat cu PR-ul, am lucrat atât timp în domeniu, încât, de la plăcerea și entuziasmul de la început, am ajuns să mă simt plafonată. Da. Ăsta e adevărul: m-am plafonat. Simt că nu mai pot respira în firma aia… simțeam, adică. Ajunsesem să fac lucruri pe care nu credeam că le voi face.

– *Multitasking*, draga mea, zâmbi Simy.

– Da. Nu discutam noi la un moment dat despre asta, despre clipa în care trebuie să te ridici și să pleci? Când știi că dincolo de ziua aia nu te-așteaptă nimic mai mult, totul se repetă, noutatea a murit…?!

– Dar ești bună în ceea ce faci, se auzi timid vocea Lisei.

– Da, sunt. Poate cea mai bună din firmă. Dar am ajuns să fiu sclava propriului job, nu-l mai pot controla. Și nu mai am nicio tragere de inimă. Îmi doresc altceva. Încă nu știu ce. Momentan, nu mai vreau s-o aud pe Valeria sau să-l văd pe cretinu' de Ivănescu venind să verifice dac-am mâncat la birou, dac-am dat drumul la aer – că, de, dacă el poate să stea în căldura aia infernală, atunci poate toată lumea!

– Tot nu vă lasă să porniți aerul condiționat? se miră Giulia.

– Dacă ne lasă? El zice că da. Dar, știi tu, problema e că noi, fetele, suntem mai sensibile și răcim…

– E răcit el la creier!

– Cu siguranță! Da' hai, dă-l în mă-sa pe domnul Cocotă. Mai bine zii când te-ai făcut tu roșcată? Ce-ți veni? Sau nu-ți mai plac bancurile cu blonde?

– Hmm!!! Abia acum ai observat? pufni Lisa.

– Păi, am observat de ceva timp, dar nu eram sigură. Am avut o perioadă mai urâtă, am pierdut cam multe din vedere.

– E un șampon, draga mea, un mic experiment.

– Să vadă ce reacţie au bărbaţii la roşcate, râse Giulia.

– Sau la non-blonde! chicoti Daria.

Știa că fetele îi vor fi alături, știa c-o vor înţelege sau, cel puţin, vor accepta decizia ei. Se putea bizui oricând pe ele. Îi vor lipsi. Îi vor lipsi discuţiile săptămânale despre tot și toate, sfaturile și bârfele... Ce s-ar face fără ele, prietenele ei? E drept că în ultimele luni a cam tras chiulul la întâlniri, poate că e chiar unul dintre motivele pentru care s-a închis în ea. Nu va mai lipsi niciodată! Dar niciodată.

Și el se apropie de ea, îi atinse buzele cu degetul. Nu mai putea respira. Ar fi vrut să-l îmbrăţișeze, însă nu se putea mișca. Ar fi zis ceva, dar nu voia să-l facă să-și retragă mâna, să dispară. Și ochii lui albaștri, de fapt, nu albaștri, ci de-un cenușiu-închis.

Los Angeles! Da, Los Angeles... Vin acum.

– Domnișoară! Treziţi-vă! Visaţi?

– Ce? Unde sunt...?

– Los Angeles, dragă, am ajuns!

Deschise ochii larg. El dispăru de tot. Fusese doar un vis. Dac-ar fi putut să mai închidă puţin ochii... pentru a-i păstra amintirea. Acum, tot ce mai vedea era un domn cu ochelari de soare mici și rotunzi. De parcă-n avion ar fi fost soare... Ar fi putut, măcar, pălăria aia ciudată să și-o dea jos. În fine. L.A. și-n jur de trei ore până la următoarea decolare. La Paris a trecut repede ora, acum, încă trei ore de așteptat – să zicem, încă puţin.

Nici n-a realizat când a trecut timpul. Nici când a urcat în următorul avion sau când a coborât la Papeete, pentru alt avion, un zbor scurt, de mai puţin de-o oră, până la Bora Bora. Chiar e la capătul lumii! Poate că drumul acela lung era exact ce-i trebuia ca să-și alunge toate nălucile și să se pregătească pentru minunata și relaxanta ei vacanţă.

Dacă-n Paris sau în L.A. n-a avut niciun fel de emoţie, după Papeete senzaţiile însă s-au schimbat. Zborul n-a durat mai mult decât cel de la București la Timișoara, cu diferenţa că destinaţia de-acum era de nedescris. Parcă trăia un vis.

Din momentul în care a coborât din avion, a simţit c-a păşit în altă lume. Cerul era mai senin ca niciodată. Se simţea ciudat, poate datorită aerului sau călătoriei. Îi era bine. A urmat un drum de aproximativ o oră cu un autocar din zonă, în timpul căruia a admirat vegetaţia luxuriantă din jur, demnă de-o revistă. Se simţea ca provincialul la oraș. Își dădea seama că stătea cu gura deschisă, și totuși, nu putea să-și apropie buzele, uimirea era mult prea mare. Era-n paradis! Și încerca să-și stăvilească mirarea, pentru că urma să fie cazată, așa cum ea singură-și alesese, într-un bungalow de pe apă. Asta ca să fie cu-adevărat de vis.

În momentul în care ajunse la „hotel", avu un mic șoc: priveliștea care se deschidea în faţa ochilor ei nu se compara deloc cu ce văzuse în poze. În realitate, locul era infinit mai încântător.

– Am murit și-am ajuns în...

– Domnișoară! Vă simţiţi bine?

Întuneric. Încerca să respire. Nimic. Doar o boare de vânt care-i trecea peste pleoape. Îi vedea, oare, ochii cenușii? Îi vedea...

– Domnișoară...

– Ă... ce s-a-ntâmplat? întrebă ea, fără să realizeze în ce limbă vorbea. *Oare oamenii ăștia mă-nţeleg?*

– Domnișoară, aţi leșinat, îi spuse un ins scund și bronzat, care, se gândi ea, poate era doctor.

– Mă simt puţin ameţită, dar sunt bine... cred.

Când văzu minunăţia de cameră, apa de culoare turcoaz, cerul perfect senin și nisipul fin, simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Acum era bine. Acum era cu-adevărat bine.

Zile însorite

Stătea întinsă pe-un pat imens, privind în gol. Lăsa timpul să zboare, spunându-și întruna: *Nu-i un vis. Chiar sunt aici!* Închise ochii și ascultă marea și briza. Ana se afla deasupra mării. Dacă deschidea ochii, zărea, înainte-i, marea și munții de pe insulă. *Nu-i un vis!*

Îi deschise. Inspiră adânc și se ridică de la locul ei. Patul era perfect, foarte spațios și parcă avea scris pe el „odihnă cât cuprinde". Se-ndreptă agale spre baie, atingând în treacăt peretele. Totul strălucea de curățenie, în colțuri erau așezate vaze cu flori roșii superbe. Probabil, de la ele venea și acel parfum îmbătător. Sau poate de la candele. Baia nu doar că era impecabilă, dar pe peretele cu cada se afla și o fereastră mare care încadra tabloul unei mări ireale. *Parc-am pătruns în visul meu. Sper să nu mă mai trezesc niciodată!*

Aveau să fie cele mai frumoase două săptămâni din viața ei. Păcat totuși că nu-i era nimeni alături, cu care să împartă această frumusețe. Acum înțelegea de ce visau așa multe mirese să-și petreacă luna de miere în Bora Bora. Este locul în care, dacă nu iubești deja, îți dorești să iubești, începi să iubești. Aici, dragostea răsare din mare, vine să-ți fure glasul, sufletul. *Nu, n-ai vreme de iubit acum. Poate mai târziu, altă dată...* Acum nu era loc decât pentru iubirea de sine, un cadou anticipat.

Următoarele zile au fost de neînchipuit. Dimineaţa, nici nu răsărea bine soarele, și ea era deja în picioare. Îi era teamă să nu cumva să piardă timpul aiurea, prefera să se scoale de la prima oră, să-și ţină ochii deschiși cât mai mult timp posibil. „Vecinii“ o priveau cam ciudat, cu un zâmbet în colţul gurii. Și ce dacă aveau să comenteze, și ce dacă aveau să se uite ironic la ea?! Nu, nu era doar o impresie c-ar fi vrut să aibă tot soarele pentru ea, chiar își dorea asta. Era mereu prima la masă și la plajă și ultima la culcare. *Ăștia chiar or să mă creadă dusă cu pluta. He-he!*

În cea de-a patra dimineaţă ieși din cameră puţin mai târziu. Își dorea o mică schimbare în program. Deja se simţea bronzată bine și cam obosise de atâta stat. Cititul e grozav, dar are, și el, limitele lui.

„OK. Sunt în Bora Bora. Am terminat două cărţi de citit. Am răsfoit „Cosmo“ din scoarţă-n scoarţă, am încercat toate cocteilurile posibile, pe cele mai atrăgătoare, desigur, ce-aș putea să mai fac? Ce-ar fi să nu mai fiu eu? Oricum, aici nu mă știe nimeni, iar o impresie, fie ea pozitivă sau negativă, chiar nu contează foarte mult“, se gândi ea și se trezi spunând:

– Un *sex on the beach*, vă rog!

Așa. Înc-un cocteil. Cum sex n-am cu cine să fac, că, de! am venit aici ca o floricică, singură, iar party-uri incendiare pe plajă nu-s, de cumpărături n-am chef, trebuie să mă axez pe altceva. Ce-ar fi să fac o călătorie, o excursie pe insulă?

Băiatul de la bar îi aduse cocteilul, însoţindu-l cu un zâmbet relativ drăguţ. Privea puţin șașiu, dar era simpatic. Bine, noaptea ar fi fost, desigur, și mai simpatic. Deja începuse să se gândească aiurea. OK. Excursie! Ceru o broșură cu activităţile ce puteau fi desfășurate în zonă și descoperi multe destul de interesante. Da, asta trebuia să facă pentru început, să vadă insula. Mai presus de asta însă, simţea nevoia de cât mai multe dovezi ale minunatului peisaj – multe poze.

În mai puţin de douăzeci de minute, Ana și vorbea cu directorul resortului. Fu puţin dezamăgită să afle că ghidul apucase deja să plece cu o serie de turiști să viziteze insula. Poate mâine. Înc-o zi de plajă...

– Mă scuzaţi..., se auzi o voce din spate.

– Da, spuse ea, întorcându-se și ducându-și mâna la ochi, pe post de paravan.

Nu vedea nimic din cauza soarelui, a cărui lumină orbitoare venea chiar din direcţia străinului.

– Sunteţi din România? întrebă el cu un accent deosebit de interesant.

„Imposibil! Nu scap nicăieri!“, își spuse Ana, străduindu-se totuși să vadă chipul celui din faţa ei.

– Da și se pare că nu sunt singura, deși chiar am crezut că nu mai sunt și alţi români pe-aici.

– Ei bine, n-aţi avut noroc, zise el zâmbind.

E doar soarele sau chiar are un zâmbet minunat? El se dădu puţin din direcţia soarelui și, în momentul în care-l privi, Ana avu un alt șoc. Ochii lui... Pentru a se asigura că vedea bine, își scoase ochelarii, ceea ce ea nu făcea aproape niciodată, pentru că, nu-i așa? ochelarii sunt sfinţi. Da, chiar erau ochii aceia cenușii, pe care-i mai văzuse și-altădată.

– Vă simţiţi bine? întrebă el, vizibil îngrijorat.

– Eu, ăăă, păi... cred că da... (*OK, adună-te, nu mai ai cinșpe ani!*) Eu sunt Ana.

– Brian. Încântat!

– De asemenea. Deci nu ești român.

– Ba da, chiar sunt, dar părinţii mei au vrut să mă pregătească pentru un trai în State. Au crezut că numele o să-mi poarte noroc.

– Și?

– Și chiar mi-a purtat. Am locuit mulţi ani acolo, acum mă plimb, nu prea-mi găsesc locul. România rămâne, totuși, preferata mea, spuse făcându-i cu ochiul.

– Aha... am înţeles.

Rămase nemișcată preţ de câteva clipe, uitându-se la ochii lui. Își dădu seama că, efectiv, se holba la el. Nici la mașinile de lux nu se zgâia așa. Își puse ochelarii înapoi la ochi.

– Ce voiai să-mi spui? zise ea, rupând liniștea.

– A, da, păi, te-am auzit mai devreme spunând că vrei să faci o excursie... și, cum ghidul a plecat deja, iar eu mă cam plictisesc, mă gândeam că poate-ţi arăt eu insula. Dacă nu te deranjează.

Minunat! Chiar acum? De fapt, stai așa! Tu mi-ai pus gând rău? Cum adică să-mi arăți insula? Nici nu ne cunoaștem.

– Păi...

– Știu că nici nu ne cunoaștem, însă-ți garantez că sunt de încredere. Sunt destul de cunoscut în zonă și, pe oricine-ai întreba, o să-ți spună că sunt băiat bun.

Citește și gânduri, interesant!

– Cred că e OK, chiar aș vrea să văd insula astăzi. Adică, pot s-o văd și mâine, dar mi-ar plăcea să mă aventurez acum dincolo de plajă.

– În cât timp ești gata?

– Șapte minute?

– Ha-ha, șapte să fie, te-aștept aici.

Ana se simțea puțin amețită, deși cocteilul rămăsese neatins. Cum de s-a ivit el așa, dintr-odată? Își trase la repezeală pe ea pantalonii scurți, schimbă vreo două tricouri, optând, în final, pentru un maiou negru. *Doar nu ies la întâlnire!* Își luă ochelarii, o șapcă, adidașii, aparatul foto. *Ce să mai iau la mine? De ce nu l-oi fi întrebat?*

– Șapte minute!

– Da, observ. Am crezut că glumești.

– De obicei, glumesc, dar se mai întamplă și să nu-mi reușească. Spune-mi, ce să mai iau? Că n-am apucat să te-ntreb.

– Hmm, nimic. Să mergem.

Se opri la bar, de unde luă o sticlă cu apă, apoi se îndreptă către ieșirea ce dădea spre plajă. Se opri lângă un jeep și-i făcu Anei semn să urce. Ea se simțea cumva condusă de o forță necunoscută. Cu câteva minute în urmă, era pe plajă, neștiind ce să facă, și acum deja trăia o aventură. Normal, doar era cu *Mr. Pretty Eyes* și-al său minunat 4x4.

– OK, să mergem!

O zdruncinătură bruscă o trezi la realitate. Își dădu seama că se uita de ceva timp la el, neavând deloc ochi pentru peisajul din jur. Era cazul să facă niște poze. Sau să-*i* facă? Era cu mintea aiurea.

– Unde mergem? întrebă ea la un moment dat.

– Să-ți arăt insula. N-ai văzut nimic din ea, nu?

– Doar partea de la aeroport până la plajă.

– Aia nu-i nimic. O să-ţi arăt niște locuri absolut incredibile. Sper că aparatul ăla al tău are destulă memorie, altfel tre' să mai venim o dată.

– Are... cred, spuse ea, verificând dacă ștersese tot din el. Cardul e gol.

– OK. Prima oprire e Cascada Soarelui.

– Ce nume interesant!

– Nu-i așa? Nu e chiar numele cascadei, dar mi-a plăcut cum sună. Îi zice altfel, dar nu mai reţin cum, ceva cu un zeu.

Și ce voce are... Dac-ar ști fetele, cred c-ar leșina. Oare eu cum de n-am leșinat încă? Da, clar! M-am îndrăgostit. Acum am voie, doar sunt în vacanţă.

– Da, ești în vacanţă?

– Poftim?

– Spuneai că ești în vacanţă.

– Pfua... aaa, nimic, gândeam cu voce tare.

Ameţită mai ești!

Drumul fu destul de obositor, parcă numai obstacole, nu era tocmai agreabil, însă peisajul era de vis. Nici pe Discovery nu văzuse Ana asemenea frumuseţi. Cu cât mergeau mai mult, cu-atât pătrundeau mai adânc într-o pădure ciudată, ca-n filmele cu Indiana Jones.

– Sunt șerpi aici? întrebă ea, puţin îngrozită de posibilitate.

– O, da! Și mari, și răi! Dar mă-nţeleg bine cu ei, ieșim la cafea din când în când, deci nu-ţi face probleme. Ar trebui să te preocupi din cauza soarelui însă. Mai bine-ţi pui șapca, sau ia pălăria mea din spate.

– Păi, și tu?

– Eu mă-nţeleg bine cu soarele...

– Da, ieși cu el la cafea!

– Din când în când, că sunt cam ocupat, zise el râzând.

Râse și ea. *Ce zodie o fi?* I se părea imperios să afle.

– Auzi, o-ntrebare am.

– ?!

– Ce zodie ești?

– Uau, crezi în zodii!

– Mda, nu cred că sunt prima. Și nici singura.

– Categoric, nu! Păi, având în vedere că sunt născut pe 11 martie...

– Pești!

– Exact! Și ce-mi poți spune despre mine?

– Nimic. Eram doar curioasă.

De fapt, chiar știu ce fel de om ești. Ha-ha!

– Chiar crezi că-ți dai seama de caracterul unui om după zodia lui?! Ce drăguțe sunteți voi, fetele!

– N-am zis... uau! Nu-mi spune, aia e cascada... uau!

– Ți-am spus eu.

Era un peisaj de vis. O imagine ruptă, parcă, din poveste. Ana coborî din mașină, uitând cu totul de zodie, de cât de superb era el, de tot... Avu iar, pentru o clipă, senzația aceea de leșin care o încercase zilele trecute.

Stătea întinsă pe pat, privind insistent tavanul. Încercă să se ridice, însă acea stare de bine nu o lăsa. După ora de stat în baie, se simțea leșinată ca o moluscă. Trebuia să se aranjeze puțin înainte ca Brian să bată la ușă. Nu era în stare nici să miște un deget.

Poate nu mai vine, poate intervine ceva și nu mai e nevoie să mă ridic de aici, poate mă lasă să visez așa, cu ochii deschiși.

Și totuși, știa că va veni. Știa că în maximum 30 de minute va veni s-o ia la masă. Cu cât își spunea mai ferm că trebuie să se ridice din pat, cu atât îi veneau mai multe imagini în minte, imagini ale unei zile de vis. Nimic n-o impresiona mai mult decât acea cascadă și mai apoi el, alături de ea, îmbăindu-se în apa precum cristalul. În mod normal, se temea să se scalde în ape necunoscute, însă de data aceasta avea pe cineva. Și, pentru prima dată, avea senzația că-l cunoaște de o veșnicie, era o senzație pe care nu o încercase cu nimeni, nici măcar cu Mihai. *Dacă ar ști Mihai, probabil ar lua primul avion.*

Cascada părea ruptă dintr-o poveste, ușor ascunsă de desișul pădurii. În spatele ei se ascundea o mică grotă. Numai un „obișnuit al locului“ ar fi putut să știe de existența ei. Iar Brian știa. Au intrat acolo. Arăta ca un cuibușor de nebunii. Ea ar fi vrut să spună ceva, dar a tăcut.

Oare câte femei a mai adus aici? Oare câte s-au lăsat impresionate de farmecul lui?

Au lăsat, apoi, cascada în urmă și au urcat spre cel mai înalt loc. Cerul părea din ce în ce mai aproape și ea era din ce în ce mai fericită, cu el ținând-o de mână. Avea impresia că marea încearcă să îmbrățișeze cerul sprijinindu-se de insulă. Iar ea, Ana, era undeva la mijloc. Era îndrăgostită din nou.

Un ciocănit discret o trezi din vis. Se ridică cu greu din pat și se duse la ușă. Când deschise, o întâmpină un zâmbet sclipitor.

– Ce faci, *sunshine*? Dormi?

– Aaa, nu, doar stăteam în pat. Sunt cam obosită.

– Cred și eu, la cât am urcat… Ești rezistentă, nu glumă!

– Ei, da, tu ești ăla care zburdă acum, nu eu.

– Păi, după atâtea zile de stat, ai reușit cu brio să urci și apoi să cobori, fără a mă pune pe mine să te car.

– Ha!

– Hai, te îmbraci sau vii așa în… Și o privi cu un zâmbet insinuant pe chip.

Atunci realiză că avea pe ea doar un prosop, nu se sinchisise să se îmbrace. Se înroși toată.

– Știi… eu, ăăă…

– Hai, lasă, fugi și te-mbracă. Mergem să luăm masa în oraș.

– În oraș? Ce oraș?

– Ce atâtea întrebări? Orașul meu!

Orașul lui era un mic restaurant pe care ea nu-l observase până atunci, cu toate că era la numai câteva minute de plajă. Era un local destul de discret și foarte dichisit. Fu, însă, încântată de mâncare. Parcă mânca pentru prima oară fructe de mare. Și ar fi mâncat toată seara, dacă n-ar fi simțit că se transformă, încet, într-un cimpoi. *De-aș putea să iau și acasă o bucată de…*

– Cum ţi se pare?

– Ah, super! și mesteca în continuare.

– Nu trebuie să mănânci tot acum, o să mai venim aici.

În mod normal, ar fi bucurat-o replica lui. Însă, de data aceasta, era atât de fascinată de ce avea în farfurie, că nu se gândea decât la un mod deosebit de discret de a strecura o parte și în geantă, asta dac-ar fi avut-o la ea. *Off, de-asta trebuie să-și ia femeile mereu geanta cu ele.*

– Ce geantă?

– Geantă? Care geantă?

– Iar gândești cu voce tare?

– A, nu, de fapt... ce mâncare grozavă!

– Să-nţeleg că te-ai săturat?

– Nu. Adică da, dar mi-a plăcut așa mult.

– Am văzut, nu te puteai opri. Și eu am păţit-o. Dacă ţii vreo dietă, să știi că aici n-ai nicio șansă s-o duci cu bine la capăt.

Totul îi părea ireal, o lume doar a ei, o lume desenată cu propriile gânduri. Era atât de obosită, c-ar fi dormit acolo, și-ar fi pus capul pe masă și somnul ar fi furat-o în secunda următoare. Însă nu voia ca ziua să se termine, nu voia ca Făt-Frumos să se transforme, să dispară în noapte.

– Ce zici de-o petrecere pe plajă?

– Există petreceri pe plajă? întrebă ea foarte mirată.

– Evident. Adică nu ai fost la niciuna?

– Nu...

Plaja era pustie, câteva cupluri se plimbau, dar în rest nu era cine știe ce activitate. Se auzea însă un zgomot surd de undeva. Ca niște bătăi de inimă.

– Și unde-i petrecerea asta?

– Vei vedea. Sper să reușești să-ţi ţii ochii deschiși.

– Mda, râzi de mine acum, spuse ea, bosumflată, și-l împinse în joacă.

Se trezi luată de mână și sărutată ușor pe obraz. Noaptea abia începea.

Sub clar de lună

Își aducea aminte că, odată, de mult, își dorise să poată lua parte la o adunare tribală. Cu muzică de tobe și oameni sumar îmbrăcaţi, dansând în jurul focului. Cine spune că dorinţele nu se împlinesc? Era, acum, unul dintre acei oameni, executa un dans ciudat în jurul focului imens ce se ridica spre stele. Ridica mâinile în aer și cânta o melodie cu versuri pe care nu le înţelegea, ca o incantaţie, o rugăciune făcută lunii – zeiţa timpului.

– Cum de n-am auzit până acum de petrecerea asta?

– E secretă. Nu știu mulţi.

– Dar tu se pare că știi.

– Desigur, eu știu tot.

– Sigur că da!

– Da! Asta e una dintre petrecerile speciale care se ţin pe insulă, se face câte una lunar și este închinată lunii. Iar după cum vezi, e lună plină.

– Aha, frumos... și de ce e ţinută secret?

– Dar nu e deloc ţinută secret. Se organizează în același loc de ani de zile, însă nu vin decât anumite persoane, localnici și turiștii care se întorc an de an și care-au ajuns să cunoască din secretele insulei.

– Adică eu sunt intrusă?

– Nu chiar, ești cu mine, îi spuse el și o trase mai aproape de el. O să-ţi placă la nebunie!

Și, da, îi plăcea. Era cuprinsă de spiritul nopţii și nu se putea opri din acel dans frenetic. Mai făcea câte-o pauză din când îi când, să bea ceva, un cocteil special, după cum i-l recomandase Brian. Un gust divin de fructe exotice. Și dansa. Se opri o clipă și-l căută pe el din priviri. Îl zări alături de un ins care gesticula și râdea. Era, probabil, un localnic, un tip colorat și micuţ. Dincolo de Brian, se vedea printre copaci luna oglindită în mare, sau poate i se părea ei că vede luna, dar în următorul moment se trezi mergând într-acolo. Se apropie de Brian, îl privi o clipă în ochi și-i atinse buzele, apoi își înclină capul și-l sărută. Nu-și dădu seama când îl lăsă în acel loc și se îndreptă către mare, o mare misterioasă care-o atrăgea ca un magnet. Ajunsă pe plajă, își scoase hainele și intră în apă. O senzaţie divină. Ea, marea, cerul și luna. Se simţea puţin ciudat, ca într-un vis din care nu-și putea reveni, dar din care nici nu voia să se trezească. Nicicând nu se mai simţise atât de liberă. Era cumva în afara timpului, fără griji, fără gânduri. Trăia clipa prezentă.

– Frumoasă petrecere, nu-i așa? se auzi o șoaptă în spatele ei.

Nu apucă să se-ntoarcă, că se și trezi îmbrăţișată de două braţe puternice. O întoarse el ușor și-o privi în ochi. Era bărbatul din vis, era el, cel cu ochii cenușii. Și era cu ea. Era ireal de frumos. Simţi nevoia să-l îmbrăţișeze, să se lase purtată de val. Închise ochii și-l sărută din nou. Imaginea se stinse. Întuneric.

Un miros de cafea îi gâdila simţurile. Deschise ochii și lumina o izbi ca un fulger. Încercă să se ridice, dar simţi că se învârte totul cu ea. *Ce naiba! Ce-am băut...?!*

– Ce faci, frumoasa mea adormită? Se învârte, nu? se auzi o voce venind, parcă, de la kilometri depărtare. *Ce caută aici? Ce...*

Încerca să-și aducă aminte ce se-ntâmplase. Ea. Sărutul. Ea dezbrăcată, în mare. El. *Nu, nu se poate! Ce-am făcut? De-aș putea să-mi aduc aminte.*

– Eu, cum...

– Tu, draga mea prințesă, ești fenomenală. Ai dansat toată noaptea. I-ai ameţit pe săracii oameni.

– Dar de ce sunt așa de ameţită? Ce era în băutura aia?

– Era un cocteil mai special, te-ai simţit bine, nu? Hai, bea niște cafea, o să-ți revii repede, îi spuse el, întinzându-i o cană mare aburindă.

– Dar îmi mai aduc aminte... doar frânturi... am făcut baie în mare...

– Dezbrăcată.

– O, Doamne! Speram să nu... și apoi? Nu mai știu nimic...

– Nici că m-ai sărutat?

– Hmmm....

– Sau că ți-a plăcut?

– Da?..., spuse Ana pe un tot care-i păru incredibil până și ei.

– Da. Iar apoi te-am scos din apă, că nu mai erai în stare să mergi.

– Și???

– Și te-am adus aici.

– Și?

– Și-atât.

– Cum adică și-atât...?!

– Păi, dacă tu nu-ți aduci aminte, ce sens are să-ți spun eu?

– Deci s-a-ntâmplat ceva.

– S-a-ntâmplat?

– Of, te joci cu mine! Mi-ai dat să beau ceva care mi-a luat minţile, iar acum nu ești în stare să-mi spui nici măcar ce s-a-ntâmplat?

– Îți spun doar că ești superbă și c-a fost o noapte de excepție.

Își aduse aminte că era dezbrăcată când a intrat în apă. Acum nu mai era.

– De ce nu vrei să-mi spui? Nu-mi aduc aminte să mă fi îmbrăcat.

– Nici eu, zise el. Și-i făcu cu ochiul.

Îi venea să urle, dar durerea de cap era prea mare. Puse cana cu cafea pe noptieră și-și așeză capul pe pernă, oftând adânc. Oare avea de gând să-i spună ce se petrecuse? Dacă se întâmplase ceva după acel sărut. Și de ce-ar fi vrut să-l repete? De ce se gândea la asta?

– Ce vrei să facem azi?

– Ce vreau eu? Păi, să stau în pat toată ziua, poate-mi trece amețeala asta.

– Bine, stăm în pat...

– Stăm? De când stai tu cu mine în pat?

– Ce agitată ești! De aseară stau cu tine. Uiţi că te-am adus în cameră? Aaaa, draga de ea nu-și mai aduce aminte, spuse el cu un zâmbet mare pe chip și se trânti în pat.

– Tot nu vrei să-mi spui?

– Nu.

– Vreau la plajă!

– Acum?

– Da.

Abia când ieși din cameră, realiză că era trecut cu mult de ora prânzului. Dormise toată ziua. Și nu-și dădea seama de ce nu putea să-și aducă aminte.

Marea era liniștită. S-au așezat într-un loc mai retras. Dincolo de pauza de memorie din seara precedentă, totul era perfect. Și acum parcă nu mai era privită în acel mod de către ceilalţi turiști. Era și ea parte dintr-un cuplu. Măcar pentru câteva zile. *De ce trebuie ca oamenii să fie atât de răi? De ce judecă? De ce trebuie să se bage în viața altora fie și cu priviri răutăcioase?*

Au stat la plajă până la apusul soarelui. Au vorbit despre tot felul de nimicuri încercând să nu se mai gândească la ce se întâmplase cu o seară în urmă. Poate că nu mai conta. Era prea fericită. Se anunța o seară liniștită, cu o cină târzie, și o plimbare sub cerul înstelat.

– Ce zici de o petrecere?

– Poftim? Alta? Acum ce se mai serbează? Stelele? Marea? Oamenii care ascund lucruri?

– Vai ce spirituală ești! De-asta îmi place așa mult de tine, îi spuse el în șoaptă și o strânse ușor în brațe.

Ea nu-i răspunse nimic. Se simţea bine. Se lăsă îmbrăţișată și respiră aerul nopţii gândindu-se că niciodată nu trăise atât de intens ca până acum. Până la urmă, peisajul nu e nicicând întreg fără o prezenţă masculină. Nu o dată susţinuse că se poate și fără un el, însă în acest moment recunoștea că se înșelase. A te plimba singură prin viaţă e o provocare, înseamnă uneori adrenalină și surprize la tot pasul, dar a fi cu cineva înseamnă mai mult. Și a fi cu omul potrivit înseamnă totul. Dar cum să-ţi dai seama care e „omul potrivit“? Cine poate spune cu mâna pe inimă că persoana lângă care ţi-ai petrecut ultimele ore, ultimele două luni, ultimii patru sau chiar nouă ani o să fie și cel care-ţi va rămâne alături pentru totdeauna? Nimeni n-are o asemenea garanţie. Știa și ea asta, la fel cum știa și că exista, totuși, o posibilitate să rămână cu el. Riscul este singura opţiune. Și acum? Acum avea să trăiască fiecare clipă la maximum, lăsând în urmă întrebările, cugetările și veșnicele întrebări cu „o fi, n-o fi“.

Zilele s-au scurs încet. Plimbări matinale pe plajă sau pe insulă, mereu alte peisaje de văzut, deși locul, în sine, era destul de mic. Brian venea întotdeauna cu o noutate, propunea câte-o activitate inedită. Ea nici nu realiza că sejurul era pe sfârșite. Se pierduse undeva între zilele însorite și nopţile calde în care adormea în braţele lui. Prefera să nu vorbească de momentul în care avea să plece, cu toate că știa că era inevitabil. La fel cum erau și întrebările de genul: „Ce se va-ntâmpla cu ei? Avea să rămână doar o aventură sau...“

– Te-ai trezit de mult? întrebă Ana într-una dintre acele dimineţi superbe.

– Nu, dar îndeajuns de devreme, cât să apuc te privesc cum dormi.

– Se vede că tu n-ai somn.

– Ba da, dar ești frumoasă când dormi, spuse el pe un tot melancolic.

– Și în rest?

– Ha-ha!

Își făcuse un obicei din a se trezi devreme pentru a o privi cum doarme, avea aerul unui om îndrăgostit, dar care ascunde totuși ceva. Gândul la nopţile albe pe care le petreceau împreună, la cât de frumos știa s-o sărute, să-i mângâie pielea, îi dădea fiori, iar zâmbetul ei tâmp, de îndrăgostită, nu i se mai dezlipea de pe chip. *Sper să nu se vadă.*

– Azi mergem să facem scufundări!

– Și ce altceva mai vrei, draga mea?

– Păi... să facem și-un castel de nisip, să adunăm scoici, să ne plimbăm cu barca.

– Așa...

– ... să mergem la cascadă, să facem baie...

– ...

– ... să ne jucăm de-a albinuţele...

– Aha... interesant... nu vrei să-ncepem mai bine cu jocul? întrebă el pe un ton insinuant.

– Ar fi o idee! Vrei acum?

– De ce nu? E timp destul și pentru restul.

Era noapte. După încă o cină prelungită la restaurantul cu mâncare divină, au hotărât să se plimbe puţin pe plajă. Poposiseră într-un loc de lângă apă, stăteau unul lângă celălalt și priveau marea. Nu-și spuneau nimic, asemenea unui cuplu longeviv în care cei doi și-au povestit deja toată viaţa și se înțeleg din priviri, din gesturi. În două zile, avea să plece. Ea. Atât îi mai rămăsese, apoi viitorul era incert. Vor pleca împreună? El va rămâne? Plutea în aer un mare semn de întrebare – întrebare pe care nu avea curajul s-o pună, deși îi stătea pe limbă. Ea, al cărei job presupunea să vorbească, să jongleze oricând cu cuvintele, nu era în stare să scoată două vorbe.

– Mâine-dimineaţă plec în State, se auzi vocea lui Brian.

O spusese pe un ton perfect natural, ca și cum ar fi anunțat-o că la bar nu mai servesc băuturi după ora 12:00. Nu știa ce să spună. Poate că nu trebuia să zică nimic. Poate că era doar atât: o aventură. Și totuși, se simțea prea legată de el. Săptămâna petrecută împreună cu el părea să fi durat luni întregi. Era o conexiune ciudată între ei – cel puțin, așa simțea ea.

– Aha...

Se lăsă o liniște mormântală. Ar fi vrut să-i spună cineva ceva, să-i spună că nu se va termina aici. Ar fi vrut să-i spună și ea lui că-i va fi dor de el. Și totuși, cuvintele erau ferecate într-un loc neștiut. Tăcea. Privea marea. În momentul următor, se întoarse spre el și-l sărută, îl sărută ca pentru prima și ultima oară. Fusese vacanța perfectă. Trebuia să se termine la un moment dat. Dacă n-ar fi trebuit să plece el, tot ar fi trebuit să plece ea. Se lăsă în voia nopții și-și alungă toate gândurile triste. Avea să trăiască fiecare clipă care-i mai rămăsese alături de el. Nimic n-o să-i perturbe liniștea. Îi zâmbi fără să scoată niciun cuvânt. Simți că-l iubea. Dragostea pentru el avea să se-ascundă odată cu stelele de pe cer – în zorii zilei următoare —, dar acum îl iubea și nu voia să se mintă.

– Știi..., începu ea.

– ?!

– Eu... ăăăăă... știi... te iubesc, în momentul ăsta te iubesc până la cer și-napoi. Și, te rog, nu spune nimic. Asta simt acum. Mâine nu va mai fi nimic...

O luă în brațe și o purtă ca pe o mireasă către căsuța ei, căsuța lor. Nimic nu avea să strice magia acelei nopți. Avea tot ce-și dorea, chiar mai mult. Era fericită. Și luna-i zâmbea de sus.

Acasă e iubirea

Ar fi vrut să doarmă. Ar fi vrut să închidă ochii și să se trezească în patul ei de-acasă. Niciodată nu i-au plăcut drumurile de întoarcere, despărţirea de zilele perfecte de vacanţă. Și acum era și mai greu. Se despărţise de el, bărbatul din vis, cu ochii cenușii, bărbatul care-i smulsese, fără să-și dea seama, acel preţios „*te iubesc*". Se despărţise de mare, martorul mut al iubirii lor de vis. O parte din ea era încă acolo, în acel paradis. Știa că trebuia să meargă mai departe, să păstreze totul ca pe o fotografie aparte din trecut. Atât. Ea trebuia să continue cu prezentul, viitorul.

Avusese parte de-o ultimă noapte cu totul specială. Era convinsă că și el simţea ceva, dacă nu iubire, măcar o atracţie foarte puternică. El tăcea, însă ochii și buzele lui strigau dorinţa. Refuza să creadă că nu era nimic, că nu fusese nimic. În dimineaţa în care se trezi fără el, avu impresia că visează. Și totuși, era adevărat. Plecase. Iar azi plecase și ea. Acum, totul părea un vis, insula, apa, nisipul, petrecerile, cascada, cerul înstelat, sărutările lui. *Cât de repede trece timpul... dacă l-aș putea opri...*

Scoase o revistă din geantă. O citise deja, dar simţea nevoia să-și ţină mintea ocupată cu ceva. O răsfoi aiurea și dădu peste câteva cuvinte scrise în grabă: „Nu uita să le spui fetelor de vis!" Zâmbi. Parcă era o glumă. Acum, nu numai că trebuia să le zică de visul despre cei

doi ochi cenușii, dar trebuia să spună cuiva și de bărbatul cu ochii cenușii, altfel totul risca să rămână un vis. *Ce n-aș da să fiți acum lângă mine, să vă povestesc, trebuie să țin minte tot, fiecare detaliu, fiecare*.

Când ajunse la Paris, căută o cafenea cu internet. Nu mai avea răbdare. Simţea că înnebunește, că nu poate ţine cuvintele doar pentru ea. Gândurile îi alergau prin minte cu viteza luminii și, întâlnindu-se, creau scurtcircuite ce-i dădeau frisoane.

„Dragele mele,

Sunt în Paris. Două săptămâni fără să vă spun un singur cuvânt e mai mult decât am crezut că pot îndura. Până să plec din Bora-Bora, totul a fost perfect. Deconectare deplină. Paradisul îți șterge, la propriu, amintirile, te ține prins în propria-i dimensiune magică. Odată plecată de acolo însă, vraja a dispărut. Mi-e dor de voi. Mi-e dor de voi toate și de fiecare în parte. Înainte de a ajunge pe insulă, mi-am promis – și vă promit și vouă acum —, că nu voi mai lipsi de la niciuna dintre întâlnirile noastre. Dac-aș fi făcut asta înainte, poate că nu ajungeam cum am ajuns. Să-mi fie învățătură de minte!

Am o grămadă de povestit. Să vedeți pozele! Mie încă nu-mi vine a crede c-am fost acolo, c-am trăit asemenea clipe. Și încă ceva: cu toate că-mi doream să fiu singură, a apărut și Făt-Frumos, dar vă povestesc de-a fir-a-n păr când ne vedem.

Trimiteți-mi un e-mail cu locul și ora. Rămâne pe miercuri, ca de obicei?

Vă pup,
Ana“

– Bun. Cred că e OK așa. *Send*.

Își imagină figurile fetelor la primirea e-mailului și zâmbi. Se uită la *inbox*: 267 de e-mailuri. *O să am o zi foarte plină când voi ajunge acasă.* Privirea i se opri asupra unui nume: Valeria. Oare ce voia? Nu era tocmai un nume de care-ar fi simțit nevoia să-și amintească. Închise contul și plecă. Ar fi vrut să vadă Parisul, fie și numai preț de o

jumătate de oră, însă ploua. Cerul cenușiu îi dădu o stare ciudată. Își dorea să ajungă acasă.

Își luă o cafea și se așeză la o masă. *Încă puțin și-mi voi lua viața de la capăt. Ce-a fost e doar începutul.* Își scoase agenda din geantă și se trezi scriind: „Când voi fi mare, vreau să fiu [de completat cât mai repede posibil!].“

Privi orașul de parcă nu-l mai văzuse de ani întregi. De parcă-l zărea pentru prima dată. Arcul de Triumf renovat, Piața Victoriei, Magheru... iubea orașul noaptea, luminile lui îi dădeau un sentiment ciudat de apartenență la altă lume. Ziua era aglomerat, îmbâcsit de praf, sufocant. Oamenii erau mereu grăbiți, cu zâmbete strâmbe și, de cele mai multe ori, încruntați. Noaptea însă, orașul era cu totul altul, se transforma, ca un cameleon, odată cu lăsarea întunericului, devenea „Micul Paris“, pe care-l adora. Oamenii se schimbau și ei. Li se citea în privire entuziasmul, o energie ciudată, pasiune. Ana se simțea parte a acestui oraș. Îi lipsise. Acum era din nou aici și învăluia cu privirea fiecare clădire, fiecare magazin, fiecare reclamă. Ajunsă în fața blocului, își văzu vecina uitându-se lung la ea.

– Bună seara, tanti Maria! Ce faceți?

– Să trăiești, fata mea! Ce să fac, maică, uite, bine, mai stau și eu oleacă, îi spuse vecina plictisită ca întotdeauna.

Apartamentul îi lăsă impresia unei întoarceri în timp. Nimic nu era mișcat de la locul lui, și cu toate astea nu era nici măcar un fir de praf. *Drăguța de tanti Maria, să nu uit să-i mulțumesc c-a trecut pe-aici.* Puse geamantanul într-un colț și geanta pe pat și deschise larg fereastra. Se îndreptă apoi spre laptop și-l deschise nerăbdătoare. Beculețul de la telefon pâlpâia frenetic. Anunța o duzină de mesaje. Apăsă butonul și vocile începură să umple spațiul, iar e-mailurile acoperiră ecranul computerului. Acum sau mai târziu? Avea prea multă energie ca să lase e-mailurile necititie sau mesajele vocale neascultate.

– Să vedem! Întoarcerea la realitate!

Trei ore mai târziu, dormea dusă. Prea multă informaţie, prea multe întrebări pentru o singură noapte. Un singur e-mail era important:

„Rămâne pe joi, la 18:45, în Café Frappe.
Noi.“

Altceva chiar nu conta în acel moment. Avea timp să scoată pozele, să despacheteze, să facă ordine. Joi intenţiona să se prezinte cu temele făcute. Urma să-și împartă fericirea.

– Ce zici, scumpete, îţi colorăm părul ăsta frumos în mai multe nuanţe? Așa, ca de toamnă? întrebă „Ginuţa“, stilistul mereu vesel și mereu pus pe fapte mari.

– Nu, dragule, nu renunţ la culoarea mea, nu încă.

– Hai, te rog...

– Nu!

– OK, spuse bosumflându-se, dar o coafură nouă? Ce zici de ceva mai *funky*? Scurt într-o parte, lung aici, breton franjurat...

– Hei! Nu ne jucăm! Știi bine că nu-mi plac nebuniile astea, nu ai destule puștoaice pe care să experimentezi?

– Offf, ba da, dar ţi-ar sta așa de bine, uite...

– Gata, dragule! Nu vreau decât un tuns, la fel ca data trecută, și un tratament din ăla special *à la Ginuţa*. Am nevoie de relaxare...

– Bine, fată, relaxare să fie, dar tot te vopsesc eu într-o zi!

Ce putea fi mai reconfortant decât să mergi la coafor? Câteva ore de bună dispoziţie, câteva ore în care nu conta decât ea. Îi plăcea al naibii să fie în centrul atenţiei, îi plăcea să asculte văicărelile clientelor, multe dintre ele trecute bine de vârsta a doua. O distrau la culme feţele pe care le facea stilistul când se trezea cu cliente cărora chiar nu

avea ce să le facă. Permanent. Violet de gențiană. Atât. Fără provocări, doar dureri de cap din partea lor. Și acum, nici ea nu voia să-l lase să-și facă meseria, foarte probabil că urma să fie trecută pe lista neagră.

– Da, dragule, o să vreau o schimbare, dar nu azi. Sunt șanse slabe să prindă, orice-ai face.

– Știu, știu, când vei avea o dispoziție mai bună, bla-bla-bla...

Era încă devreme. Mai avea vreo două ore până la întâlnirea cu fetele. I se părea ciudat că încă nu o sunaseră. Ardea de nerăbdare. Luă o revistă și se așeză la o masă la prima terasă care-i ieși în cale. Se pierdu printre pagini, printre zeci de zâmbete și sute de accesorii. Se poartă nuanțe de gri, nu mai sunt la modă pantofii cu botul rotund – *ce porcărie!* —, ci botinele, alături de eșarfe, dresuri colorate, pălării. Se poartă fericirea și buna dispoziție. *Ce mai știu ăștia ce se poartă, ce le mai place să dea tonul în modă... Off! Se poartă ce am eu chef și cum am eu chef! Nu trebuie să aflu dintr-o revistă cum să mă îmbrac. Câte dintre noi nu sunt decât copii destul de proaste ale pozelor din reviste... Ce aiurea!*

Era timpul. Pornise deja spre locul de întâlnire, iar emoțiile o copleșeau. Nu era vorba că se vedea cu fetele, ci de faptul că avea să le povestească, în sfârșit, despre el. În secunda următoare, realiză că nu-l cunoștea deloc. Era doar o poză dintre sute de poze. Un nume și-atât.

– Uite cine a venit! sări Daria de la masă, cu brațele deschise larg, prinzând-o într-o îmbrățișare de zile mari.

O întâmpinară câteva zâmbete familiare și se simți, în sfârșit, acasă. Le îmbrățișă pe toate, rând pe rând, și aproape că-i dădură lacrimile de fericire. Erau neschimbate. Gălăgioase și bine dispuse, ca întotdeauna. De data asta însă, aveau și întrebări. Multe.

– Deci, scumpo, începu Giulia, cine e acest Făt-Frumos?

– De unde-a apărut? Ai poze? Ați făcut...? completară Lisa, Simy și Daria, în cor.

– Ușurel! O să vă povestesc totul, de la-nceput. Vreau să fie clar. Înainte de asta însă, să vă dau câte ceva, zise ea și scoase din geantă câteva pachețele.

– Să vedem, să vedem!

– Le-am luat din Paris, nu m-am putut abţine. Și tocmai am citit în *Bolero* că se poartă eșarfele cât mai colorate.

– Daaaaaa, super tari!

– Ne plac!

– Acum, treci la subiect.

– Aoleu! Cine vă aleargă așa? zise Ana, ridicând mâinile a capitulare.

– S-auzim...

– ... după cum bine știți, am luat avionul...

– Eu chiar nu pricep, cum să plece așa, fără să spună nimic? întrebă Simy pe un ton miorlăit, care putea să înmoaie până și o piatră.

– Crede-mă că nu știu, nici eu nu înţeleg, dar nici nu cred că mai vreau asta.

– Și... nu știi nimic de el? Câţi ani are, unde locuiește? insistă Giulia.

– Doar ce v-am spus.

– Un adevărat mister! spuse Daria oftând.

– Măcar știm ce zodie e. Și să știi de la mine că în pozele astea pare foarte îndrăgostit.

– Da, Lisa, pare! Și cu ce ajută? Adevărul e că l-am simţit exact așa cum îl vedeţi și voi în poze: era acolo numai pentru mine, ne-am înţeles extraordinar de bine, mă tachina ori de câte ori avea ocazia și-mi plăcea la nebunie. M-a ţinut de mână din prima zi și am sperat că n-o să-mi mai dea drumul nicicând. Pentru prima oară, nu m-a speriat posibilitatea... Poate că sunt o visătoare.

– Eu nu știu cum de ești atât de puternică, interveni Lisa, cred că, dacă eram în locul tău, mă întorceam acasă foarte deprimată.

– Clar! Ţie, dacă-ţi spune Edy „dă-te mai încolo", te apucă pandaliile, replică Simy.

– Uite cine mă cunoaște, doamna-psiholog aici de faţă!

– Haideţi, fetelor, nu începeţi...

– Să le legăm cu eșarfele la gură! Poate se calmează, spuse Daria râzând.

– În fine, acum am însă altă problemă.

– Alta decât a-l găsi pe misteriosul Făt-Frumos? întrebă Lisa.

– O, da! După cum bine știţi, înainte de-a pleca, mi-am dat demisia. Practic, acum sunt puţin pe drumuri. Mai am eu niște bani în cont, dar n-or să-mi ajungă prea mult... adică, în următoarele două–trei săptămâni, trebuie neapărat să-mi găsesc ceva de lucru, altfel o să mă luaţi la voi acasă.

– Auzi, dar cât ai cheltuit pe-acolo, dacă nu-s indiscretă? întrebă Giulia, mestecându-și de zor cafeaua cu multă frișcă.

– Destul, draga mea, însă nu cât ar fi trebuit.

– Adică?!

– Hai, mă, nu te prinzi, probabil a cotizat și Brian niţel, chicoti Lisa.

– Da..., a fost un drăguţ, cât am stat cu el, nu m-a lăsat să cheltui un euro. Deci am economisit ceva. Altfel, acum îmi făceaţi voi cinste, zise Ana zâmbind larg.

– Să-i mulţumim! zise Simy ridicând paharul în aer.

– Nu se dă, fată, noroc cu apă plată! o tachină Giulia.

– Apă plată cu lămâie, scumpa!

– Da, da, sigur.

– Deci, le întrerupse Daria, fata noastră are nevoie de un job.

– Păi, nu prea...

– ?!

– Să revenim... când am ajuns acasă, aveam o grămadă de e-mailuri necitite. Și o mulţime de mesaje vocale. Valeria nu numai că mă vrea înapoi, dar are nevoie de mine urgent. Cel puţin, așa mi-a dat de înţeles vocea ei care striga... adică a început cu nebuniile ei că trebuie să mă întorc, cu ameninţări, apoi a coborât tonul și a început să emită rugăminţi.

– Și ce faci? Te întorci acolo? întrebă Daria făcând ochii mari de uimire.

– Stai așa! Pe lângă e-mailurile Valeriei, mai erau și altele, destul de interesante.

– Ha! Propuneri de joburi! spuse Giulia.

– Îhî, și unele încă foarte îmbietoare.

– Dar de unde? Adică ți-ai pus CV-ul pe undeva? întrebă Lisa.

– Nu, am făcut ceva mult mai interesant. Înainte de a pleca, le-am trimis un e-mail tuturor partenerilor din firmă cu care aveam eu legătură, și nu-s puțini, crede-mă.

– Super tare! Și te duci la vreun interviu zilele astea? întrebă Simy.

– Începând de săptămâna viitoare, sper eu.

– Unde, unde? întrebară toate dintr-o suflare.

– Încă nu știu exact, însă am primit e-mailuri de la multe firme, printre care Fire Motors, Shine Advertising și Real Cosmetics.

– Uau, cele mai tari, spuse Daria, încântată.

– Da, și ar mai fi câteva, însă astea mi se par cele mai bune.

– Auzi, dar Valeria ce-ți oferă ca să te întorci? întrebă Giulia.

– Sincer? Habar n-am, poate să-mi dea și luna de pe cer. Nu mă-ntorc acolo nici moartă.

– Hmm, ești pornită rău pe ea, zise Lisa făcându-i un semn chelnerului.

– Nu neapărat, dar mi-a ajuns.

– Mai adu-mi, te rog, o limonadă, zise Lisa.

– ... și o apă plată cu lămâie pentru mine, completă Simy.

– Și crezi că n-o să se oftice nițel, dacă n-o bagi în seamă? întrebă Giulia.

– Nu prea mă interesează. Cât despre firmele astea, voi vedea de săptămâna viitoare ce și cum o să fie, momentan vreau să-mi povestiți și voi ce-ați mai făcut.

– Păi, nu așa bine ca tine..., începu Lisa.

– Întrebare, scuze că te întrerup! zise Giulia repede. Voi când ați făcut..., tu și Brian adică, v-ați protejat?

– Mă și miram că n-ai întrebat încă.

– Păi, da, mă gândeam c-o să zici tu.

– Da, draga mea, ne-am protejat, doar mi-ai făcut cadou ditamai pachetul de Durex.

– Dar mai e și seara aia de care nu-ţi mai aduci aminte..., spuse Lisa sorbind din limonadă.

– Mda... nu știu ce să zic, nu-mi aduc aminte de noaptea aia, dar nu cred să fi făcut ceva.

– Dar nici nu știi sigur, spuse Daria în șoaptă.

– Hai terminaţi! Lăsaţi fata cu nebuniile astea, nu cred c-ar fi avut el chef să facă ceva cu o persoană inconștientă, când știa că putea să fie cu ea trează. Fără supărare! spuse Simy puţin pornită.

– Și eu mă gândesc la același lucru, spuse Ana și-și îndreptă privirea spre ecranul laptopului unde rămăsese în prim plan poza lui.

De obicei, i se întâmplau lucruri cu un anume scop, întâlnirea cu acest bărbat ce scop avea? Era el, oare, doar sprijinul care-i trebuia ca să uite de gândurile ei negre, să iasă din prăpastia în care căzuse? Trecuse prin viaţa ei doar pentru a o salva?

– Auzi, dar tu cu Mihai – prietenul ăla al tău – ai mai vorbit? Că a tot întrebat de tine după ce ai plecat, avea o voce tare ciudată, spuse Lisa, trezind-o pe Ana din gândurile ei.

– Din păcate, nu, însă cred c-a înţeles și el că nu mai mergea și că s-a terminat.

– Dar nu crezi c-ar fi mai bine să-i spui asta personal, adică eu i-am zis c-ai plecat, am încercat să te scuz, fă și tu măcar atât: sună-l și spune-i personal.

– Știi ce? Cred că e singurul care nu mi-a scris nici măcar un e-mail, niciun sms, nimic. Nu merită efortul!

– Dar tu nu ești așa, nu trebuie să fii ca el, spuse Daria.

– Bine, bine! O să-l sun.

– Să vă zic ceva, începu Simy. După cum știţi, de o lună lucrez cu Sorin, tipul ăla interesant de la Comercial – de fapt, directorul de Comercial —, cu care mai schimbam impresii în lift, și apoi pe messenger. Ieri am primit vestea că se organizează un training de la care nu putem lipsi, care se ţine în Viena.

– Ohooo, tare! zise Giulia, *shopping*!

– Clar! Așa, și ce crezi că-mi zice pupăza asta de bărbat?! Că abia așteaptă să plecăm, că sunt multe de învăţat și că putem lua

trainingul ăsta și ca pe un team-building, să ne consolidăm relațiile, și apoi a-nceput s-o dea în diverse.

– Ăsta ți-a pus gând rău, spuse Lisa râzând.

– Dacă n-aș fi avut înainte discuțiile alea mai aprinse cu el, aș fi zis că se dă la mine.

– Și e ceva rău în asta? întrebă Ana cu un zâmbet inocent pe față.

– Aaaa! Nimic. Doar că e însurat! afirmă Giulia.

– Daaaa? Nașpa! Poate are și el chef de glume..., spuse Ana.

– Clar, la o lună de la nuntă, ai chef de glume cu altele, spuse Lisa.

– Poate are o relație mai libertină, mai știi?! adăugă Ana.

– Hmm, ce-ai citit, mamă, în ultimul timp? Tipu' e însurat și punct. Dacă-i arde de aventuri, poate că relația cu nevastă-sa nu e chiar roz, spuse Lisa foarte pornită.

– Totuși, hai să nu ne pripim cu ipotezele, încă nu știu ce vrea, poate că are și el nevoie de-o reconfirmare a bărbăției și-atât, încercă Simy să liniștească spiritele.

– Auzi, dar tu să fii cuminte, îi spuse Lisa, dând din deget, așa cum avea obiceiul. Să nu cumva să-i cazi în plasă!

– Asta rămâne de văzut, spuse Simy privind în altă direcție.

– He-he, fata noastră simte nevoia de-un prieten.

Era deja întuneric și ele nu simțeau niciun fel de oboseală. Cinci prietene care se revedeau pentru prima oară după mult timp. Prima oară când Ana era sută la sută prezentă lângă ele; acum se simțea din nou bine, parcă toate relele prin care trecuse anterior nici nu mai existau. Trecutul cenușiu asociat cu Valeria nu era decât un vis urât ce se stinsese. Acum le avea din nou pe fete alături, un viitor promițător în față și poate urma și un nou Făt-Frumos. Brian trebuia să rămână doar o amintire. Cea mai frumoasă.

– Te-ai îndrăgostit de el? o întrebă Daria în drum spre mașină.

– Cred că da...

– I-ai spus că-l iubești, probabil că și simțeai asta, dac-ai spus-o.

– Păi, da, atunci așa simțeam. Dar cum să iubești un om pe care nu-l cunoști, un om pe care-l știi de-o săptămână? A fost atracție, dar nu știu dacă și iubire... cred că e mult spus.

– Dar ești îndrăgostită, se citește în ochii tăi. Am văzut-o când ne-ai arătat pozele. Îmi pare tare rău, scumpa mea, îi zise Daria, strângând-o de mână.

– Știu...

– Și, dacă te ajută cu ceva, să știi că eu te iubesc și la fel și fetele, te iubim enorm și dacă ai nevoie oricând de..

– Știu, nu e nevoie să spui asta. Iubirea voastră e cea mai importantă, îmi dă putere! Altfel, sunt convinsă că n-aș fi trecut așa ușor peste tot. Am sperat să am cu el ceva mai mult decât o aventură, dar n-a fost să fie.

– Poate că Bora Bora e doar pentru aventuri și iubirea o vei găsi acasă, spuse Daria ridicând mâinile ca pentru a îmbrățișa orașul.

– Daaaa! Acasă e iubirea. Și o aștept.

Acasă e iubirea. Ce frumos suna, superbul oraș era iubirea ei, fetele erau iubirea ei, iubirea era peste tot, nu trebuia decât să închidă ochii și să se lase învăluită de ea. Nicăieri nu se simțea ca acasă. Coborî din mașină și privi cerul. Știa că acolo, sus, stelele luminau necontenit și, chiar dacă nu le putea vedea ca-n Bora Bora, ele îi vegheau somnul. Încuie mașina și intră în bloc. Își luă corespondența și urcă scările. Zâmbea. Se simțea atât de bine.

Aprinse lumina. Se uită în jur. Îi plăcea. Mobila, culorile, aranjamentele. Era puțin din sufletul ei în fiecare colț, în fiecare lucru. De pe birou, dintr-o fotografie imensă primită anul trecut de ziua ei, fetele îi zâmbeau. Erau mereu lângă ea. Aruncă pe birou cheile și câteva scrisori și porni TV-ul, să se audă ceva pe fundal. Scoase apoi laptopul din geantă. Ar mai fi văzut o dată pozele.

Privirea i se opri pe unul dintre plicuri. Parcă o striga de acolo, de pe birou. Îl deschise. În momentul următor, se trezi formând un număr.

– Da, scumpa, ce s-a întâmplat? se auzi vocea de la capătul firului.

– Alo, eu... aaa, Giulia, tu ești?

– Da!? Ce ai, Anușka? Ce s-a-ntâmplat?

– Nu mai știam ce număr am format... tocmai am primit ceva, adică... nu știu, nu prea-mi dau seama...

– Ce-ai primit? Spune odată, că mă și sperii, urlă Giulia în telefon.

– Păi, o citaţie... Nu-nţeleg, Valeria mă dă în judecată.

– Poftim??? Pentru ce?

– Pentru c-am plecat fără preaviz și se pare că firma a pierdut un contract important, iar eu ar trebui s-o despăgubesc cu vreo 8000 de euro.

– Ceeee? Asta e nebună?!?

– Nu știu ce să fac. La asta chiar că nu mă așteptam. Nu azi. Și nu-nţeleg despre ce contract e vorba.

– Nu-ţi face probleme, o să mergem la tribunal și o scoatem noi la capăt.

Seara perfectă se topi în noapte. Gândul la Valeria nu-i dădea deloc pace Anei. Era ca o fantomă ce o bântuia. Și acum, că o mai și ignorase, avea să se năspustească asupra ei ca o furtună. Valeria nu renunța, era prea orgolioasă. Era nebună.

Punct și de la capăt

Luni dimineaţa. O aștepta o zi deosebit de interesantă. Marea întâlnire cu Valeria. Ar fi vrut să se întoarcă pe partea cealaltă și să doarmă, să uite pentru totdeauna de vrăjitoare. Știa totuși că dorinţa de-a evita inevitabilul nu avea să i-o împlinească nimeni. Peștișorul de aur era în vacanţă și nu știa nimeni când și dacă se-ntoarce.

Puse apă la fiert, să facă o cafea, și se așeză la masă. Rămase ţintuită locului, privind în gol. Zorii zilei începeau să-și intre în drepturi. Ce-o să-i spună Valeria? Cum s-o înfrunte? Va avea curajul să-i spună ceea ce merită? Își va găsi cuvintele? Un milion de gânduri îi treceau prin cap, scenarii sinistre: Valeria spunând ceva, ea plătindu-i cu aceeași monedă și privind-o de sus. Schimb de priviri ucigătoare. Își puse o ceașcă de cafea. Nimic mai revigorant! *Va fi o zi superbă, va fi bine.*

Pe treptele tribunalului, se înghesuia o mulţime agitată, oameni cu probleme care mai de care mai mari și mai grave. O doamnă se agita de zor și striga la un ins care părea să fie chiar avocatul ei:

– E-al meu, nu i-l dau! Nu și nu și nu! Să doarmă afară cu toţi nespălaţii, apartamentul e al meu! E un nemernic, e…

Unde-am ajuns? Of, Doamne…

O zări pe Giulia lângă ușa de la intrare, vorbind la telefon. Se uita în gol și gesticula, încercând să-l facă atent pe cel de la celălalt capăt al firului. Ajungând lângă ea, o privi de parcă atunci o vedea pentru prima dată. O luă de mână și intrară în holul imens al tribunalului.

– Bine, bine, am înţeles, ne auzim mai târziu. Da, am înţeles, rezolv și te sun! *Ciao*!

– Bună…

– ’Neaţa, draga mea! Au înnebunit cu toţii încă de luni. Ăstuia-i e teamă că rămâne fără firmă, când i-am spus clar că-i duc actele imediat ce-mi sunt înmânate, dar nu pricepe, domn’e, că e cap de cretă! Of…

– O dimineaţă grea, din câte văd.

– Da, așa sunt cele mai multe dimineţi, dar să zâmbim. Cine știe cum va fi mâine?!

– Sau mai târziu.

– Stai liniștită! Va fi bine. Să vedem ce vrea de la noi.

– Și ce facem acum? Intrăm într-o sală dintr-aia mare și plină de oameni?

– Haaaa, ce tare ești! Se vede că n-ai avut probleme cu legea până acum, spuse Giulia râzând. Nu, scumpo, va fi o înfățișare a celor două părţi, în care prima își va spune păsul, iar cealaltă își va lua apărarea, urmând ca apoi să se decidă dacă va urma sau nu un proces. Eu sper să scăpăm ușor. Din punctul meu de vedere, Valeria o să încerce să te înfunde pentru treburile altora. N-o să ţină.

Ar fi vrut să spună ceva, dar simţea că n-are putere, locul era prea impunător. Clar, nu-i plăceau tribunalele. Și o admira pe Giulia pentru tăria ei.

– Aici erai căţea! Câte ţi-am dat eu și ce mi-ai făcut tu, în schimb?! se auzi vocea pe care spera să n-o mai audă vreodată, vocea care uneori îi apărea în somn și o trezea în toiul nopții.

– Doamnă, vă rog să vă calmaţi, îi spuse domnul ce se apropia împreună cu ea. Trebuie să vă păstraţi cumpătul, altfel…

– Doamnă Valeria, faceţi bine și ascultaţi-vă avocatul. Nu aveţi niciun drept să-mi jigniți clienta, spuse Giulia pe un ton apăsat care o făcea să pară o cu totul altă persoană.

– Ha! Păpușica a rămas fără voce. Cred că și-a pierdut-o în vacanța aia a ei, spuse Valeria și începu să bodogăne ca pentru ea, dar foarte clar, pentru a putea fi auzită de ceilalți.

Simțea că-i plesnește capul de nervi, ar fi vrut să-i spună câteva, însă privirea Giuliei n-o lăsa. Știa că i-ar fi dat apă la moară și, oricum, nu rezolva nimic. Încercă să privească în altă parte. Simpla apropiere a scorpiei îi dădea fiori.

– Scumpa, ai văzut cum se uita avocățelu' la tine? întrebă Giulia în șoaptă.

– Hmm... ce? și se trezi privindu-l pe tipul care-o însoțea pe Valeria.

Îi surprinse privirea o clipă. Simți cum i se înmoaie picioarele. Ochii lui întunecați parcă-i învăluiau mintea, îi priveau gândurile și apoi sufletul. Simți că-i ard obrajii. Se întoarse brusc spre Giulia.

– Spune-mi că nu m-am înroșit!

– Oh, ba da! Până-n vârful urechilor. Mai bine-ți lăsai părul liber, să-ți mai ascundă din roșeață. Pfiuuuu! Ce tare! pufni Giulia într-un râs înfundat.

– Hai termină, că nu e de râs!

– Nu e, dar e bine rău tipul. Și e bun și ca avocat, îl știu, n-am auzit să fi pierdut vreun caz...

– Cum?

– ... până acum, adăugă Giulia.

– Deci îl știi, spuse Ana mai mult pentru ea.

– Mda, e Victor Carsten. Am auzit câte ceva despre el și cazurile lui mărețe, dar nu mă sperie.

– Pe tine nu te sperie nimeni, spuse Ana cu mândrie.

– Păi, vezi?! Hai să intrăm și încearcă să nu te mai înroșești așa, nu e bine.

Stătea la o masă, privind trecătorii, dar fără să-i vadă. Luă o țigară din pachetul așezat în fața ei, pe tăblie, și o aprinse. Fumul îi inundă

plămânii și simţi numaidecât că se înneacă. O tuse seacă îi ieși din piept și o bufni râsul. *Ce naiba m-a apucat? Nici măcar nu-mi place să fumez*. Mai trase un fum. Spera s-o calmeze, să-i confere acea stare de bine pe care o laudă mulţi. Nu simţi decât o ameţeală deloc plăcută. Continuă. Privea lumea de afară prin fumul de ţigară. Un tablou în ceață al unui oraș atât de viu. La masa de alături era un grup de vreo șapte persoane trecute bine de vârsta a doua. Erau cu toţii atât de veseli, atât de bine dispuși. Își dori să ajungă și ea așa. Să se întoarcă aici, în OK Café, și să povestească de întâmplări trecute, să-și aducă aminte și să râdă de această zi în care a intrat pentru prima dată într-un tribunal.

– Ce naiba te-a apucat? De ce fumezi? o luă Giulia la rost, pe tonul ei de avocată?

– Ha! Am ieșit din tribunal. Nu mă lua pe tonul ăsta, spuse Ana privind-o printr-un nor de fum. Și, în plus, nici nu-mi plac ţigările tale.

– De parcă ți-ar plăcea ţigările în general...

– Mă gândeam că poate or să aibă vreun efect magic asupra stării mele proaste, dar se pare că mă simt și mai rău. Trist, ţigările tale sunt triste.

– Sigur că da. Ce-ar fi să te lași de fumat? o tachină Giulia.

– Asta voiam să-ți spun și eu ție, dar cred că mi-aș răci gura de pomană.

– Vezi că știi?!

N-avea să înțeleagă niciodată de ce fumau unii oameni, mulţi chiar. Prietenii ei fumau. Încercase și ea de câteva ori, dar nu găsise niciun fel de satisfacţie în ţigări. Care era ideea? Oare ce simțeau cei care fumau cu nesaţ, care inhalau cu atâta plăcere fumul acela goaznic? Ar fi vrut să-nţeleagă, însă nu putea. Și de ce se gândea acum la ţigări și la binele omenirii? De ce ținea să-și bată capul pentru binele cuiva care nu-și vrea binele?

– La ce te gândești, scumpa?

– Hmmm, nimic special, încerc să-ţi înțeleg ţigările.

– Hai lasă-le, că-s triste, tu ai spus-o.

– Te-ai apucat să fumezi ţigări triste? se auzi vocea Dariei, care apăru de nicăieri.

– Uite cine-a venit! Ziceai că nu poţi să ajungi, spuse Ana cu un mare zâmbet pe faţă.

– Cum să nu ajung? Crezi că mai am răbdare? Vreau să știu ce-a vrut nebuna aia a ta.

– Daria, draga mea, scorpia visează s-o linșeze cumva pe fata noastră. Crede că-i merge așa ușor cu mine. Și mai crede că, aducându-și un superavocat, o să ne speriem și o să ne ascundem capul în nisip, ca struţul. Ei bine, se înșală. Noi știm lucruri pe care avocatul n-are cum să le fi aflat, noi știm că Valeria minte și, probabil, l-a minţit și pe el. Asta ne va și ajuta să câștigăm. Am încheiat.

– He-he! Uite-o pe doamna avocat aici de faţă, aplaudă Daria. Îmi place ce aud.

– Fetele nu ajung, nu? întrebă Giulia.

– Nu, Simy se pregătește pentru marea plecare la Viena. Miercuri își ia zborul...

– ...cu domnul-pupăză, completă Ana.

– Daaa! Iar Lisa are un proiect mare de pregătit și e prinsă cu munca, la birou.

– Săracul Edy, a trecut pe planul doi. Cred că face spume, zise Giulia pe un ton ușor ironic.

– Hai să nu vorbim oamenii pe la spate, zise Daria. Mai bine-l sunăm și-l întrebăm dacă a spălat, dacă a făcut de mâncare.

– Nebună ești, femeie! O să vezi că se descurcă ei, îi luă Ana apărarea.

– Da. Bineînţeles. Până la prima izbucnire. Și-apoi să vezi cum vine fata noastră plină de nervi, că s-a săturat, că e prea dependent de ea și câte și mai câte.

– Da! Și noi vom fi aici, spuse Ana.

– Oricum, ei sunt amândoi dependenţi unul de altul, deci se potrivesc, exclamă Daria.

– Norocul lor!

– Și ce proiect are? Ce casă de fiţe mai aranjează? întrebă Giulia.

– Eh, casă de fiţe. Acum e vorba de-un proiect mare.

– ?!

– Daaa! Fata noastră are de amenajat un hotel construit de curând și lucrează la asta pe brânci. O să fie ceva grandios, spuse Daria cu mândrie.

– Sunt convinsă, aprobă Ana.

– O ţigară? întrebă Giulia întinzându-i pachetul Dariei.

– Nu, mersi, draga mea, m-am lăsat.

– Ce???

– Foarte tare! În sfârșit, strigă Ana, aproape sărind de pe scaun.

– Dar tu…? Cum ai…? întrebă Giulia, evident șocată de veste.

– Păi, era momentul. Îmi tot zic să mă las și acum chiar încerc.

– Cât a trecut?

– Asta e a treia zi.

– Uau! Felicitări! Câte fumai pe zi?

– Un pachet, uneori chiar mai mult.

– Și cum te simţi? întrebă Ana.

– Hmm, cam ciudat. În prima zi a fost groaznic. M-am simţit ca o narcomană obsedată să tragă măcar un fum, îmi tremurau mâinile și aveam un nod aici, în capul pieptului. Ca să nu zic că-mi era sete încontinuu. Cred c-am băut o tonă de apă.

– Păi, asta e bine, scumpa, spuse Giulia. Cele mai multe dintre femeile care se lasă de fumat se pun pe mâncat și după-aia se plâng că, vai! se îngrașă. Iar asta e o prostie. Se îngrașă pentru că nu se pot controla, ţigările nu le menţin mai slabe, creează doar iluzia. Dar ce știu eu? Nu m-am lăsat până acum.

– Așadar, acum să bei apă și ceaiuri multe. Nu vrem să vii rostogolindu-te la întâlnirile cu noi.

– Da, draga mea. Nu mă voi rostogoli, de dragul vostru.

– Mai doriţi ceva? întrebă chelnerul.

– Hmm, da. Vreau o ciocolată Bacio cu multă frișcă, spuse Giulia zâmbind ca pentru poză.

– Și mai vrea o apă plată cu lămâie, adăugă Daria.

– Da, da, o apă plată, te rog, aprobă Giulia.

– Iar eu o *caffe affogato*, mulţumesc!

– Vreau și eu…, începu Ana, uitându-se prin meniu, un *ginseng caffe* și… atât, mersi.

– Afrodisiace, nebunii, râse Giulia. Bună cafeaua asta.

– Spune-mi, te rog, despre înfăţișarea la tribunal, cum a decurs, cum s-a comportat prietena noastră.

– Dac-ai ști..., începu Giulia, a fost așa emoționată. Nici n-am recunoscut-o.

– Hai, mă, că n-am fost chiar așa, era avocatu' ăla, se scuză Ana.

– Da, da, avocățelu' Valeriei a făcut-o să roșească!

– Heeei! Parcă tribunalele sunt instituții serioase, nu agenții matrimoniale, spuse Daria intrigată.

– Păi, da, dar nu se știe niciodată când apare un el sau, mai bine zis, un „super-el".

– Arăta bine, dar atât. Mi-a trecut emoția imediat ce-a început să vorbească. E avocatul Valeriei și asta spune tot, zise Ana, vizibil iritată.

– Te-ascult. Ce voia nebuna până la urmă?

Era încă luni. O zi îngrozitor de lungă. Ar fi trebuit să meargă acasă pentru a scurta ziua, însă nu avea dispoziția necesară. Simțea nevoia să conducă aiurea, să se lase condusă de luminile orașului. Încercă să-l sune pe Mihai, însă intră mesageria vocală. Îi lăsă un mesaj scurt: „Bună, ce faci? Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău de cum au mers lucrurile. Sper să mă poți ierta într-o zi. Ana." Dacă avea să sune înapoi, i-ar fi explicat, altfel nu mai avea sens. Semaforul era verde, însă nu vedea nimic. O trezi un claxon insistent. *Da! Da! Mă mișc acum. Țărane!* Plecă în trombă spre nicăieri, cu muzica dată la limita acceptabilului. Îi plăcea la nebunie să conducă noaptea. Erau doar ea și orașul, fără traficul de peste zi, fără nervi. Ajunse, într-un târziu, în afara orașului. Avea în față lacul acela superb unde-i plăcea să vină când voia să fie singură. Aici se vedeau stelele, aici era ceva mai aproape de cer. Momentul de liniște fu întrerupt de soneria telefonului.

– Ce faci Anușka? Pe unde umbli? se auzi vocea Lisei.

– Uite, mă plimbam... pe nicăieri, răspunse Ana.

– Nicăieri fiind acolo? Pe marginea lacului tău?

– Da' bine mă mai cunoști!

– Îhî! N-am putut ajunge azi...

– Da, știu, foarte tare proiectul tău! Felicitări și mult succes, să iasă perfect.

– Mulţam', draga mea! O să iasă. Hai, spune-mi, ce-ai făcut azi? Cum a fost?

– Păi, în câteva cuvinte, pot spune că *prietena mea* vrea să mă înfunde cumva. S-a trezit c-a pierdut un contract din vina mea și faza e că nici măcar nu era al meu.

– Adică? Ce-a inventat?

– Înainte să plec, îmi pusese în braţe câteva contracte ale unor colegi care erau în concediu și pe care le-am coordonat impecabil. Oamenii erau foarte mulţumiţi, cel puţin până să plec eu de-acolo. I-am anunţat pe toţi că voi pleca și că titularii vor prelua în cel mai scurt timp contractele. Toate bune și frumoase.

– A găsit ea ceva de care să se lege.

– Evident! Unul dintre clienţii mai sensibili ai firmei, cu care eu mă înţelegeam de minune, voia un eveniment mai special. Discutasem cu el detaliile, le pusesem cap la cap, erau toate la dosar și urma ca tipul căruia-i aparţinea contractul de drept să facă ce scria acolo, pas cu pas. Însă tipul a avut nu știu ce problemă și nu s-a mai întors. Clientul a luat-o ca pe un afront personal și a renunţat la contract, cerând să fie despăgubit conform înţelegerii.

– Și nebuna ţi-a pus ţie asta în braţe.

– Desigur, mă acuză că eu sunt vinovată de pierderea contractului și mă are, chipurile, la mână cu plecarea fără preaviz.

– Dar ţi-a zis să te cari...

– Da. Dar asta nu mai contează acum.

– Și contractul ăla chiar era de 8000?

– Da. Dar acum mai vrea să-i plătesc și daune morale, și alte tâmpenii pe care nu știu de unde le-a scos. M-ar duce totul la 14000. Ceea ce e grozav! Momentul cel mai bun.

– Și Giulia ce zice?

– Eeee, o să câștigăm, o face praf.

– Da?

– Da, mizăm pe faptul c-a omis să-i spună avocatului niște treburi destul de gri și e posibil să se înfunde singură!

– Ce treburi?

– Păi, comportamentul ei cu angajaţii, orele suplimentare neplătite, chestiuni legate de codul muncii, pe care nu le respectă și de care nu s-a plâns nimeni… până acum.

– În mod sigur te vor susţine și foștii colegi.

– N-aș miza pe asta, dar e o idee.

– Timpul Valeriei s-a cam dus, din câte văd.

– Da. Acum a intrat Giulia pe fir și nu mai ţine!

După ce termină discuţia cu Lisa, Ana rămase pe gânduri minute în șir. Încercă să se gândească la ceva anume, la cineva, însă totul îi părea foarte șters. Avea în faţă lacul și luna oglindindu-se în el. Când se uită la ceas, era deja trecut de miezul nopţii. Inspiră adânc și porni spre casă. Pe fundal se auzea o voce, suna ciudat, parcă era vocea gândurilor ei, care cânta o melodie superbă. *Show me your love… Just make a wish and disappear… Show me your love…* Se lăsă învăluită de muzică. Ar fi vrut să fie însoţită, ar fi vrut ca el, bărbatul cu ochii cenușii, să fie din nou lângă ea. Încă o dorinţă dac-ar fi putut să-i fie împlinită, încă una…

Luna septembrie se arăta mai însorită decât fusese anunţat. Încă din ziua în care avusese prima înfăţișare la tribunal, soarele se arătase mai prietenos decât se așteptatse. Ieșea în fiecare zi din casă, mergea la cumpărături, se ducea în parc, făcea orice, numai să se bucure de acele zile minunate de vară târzie. Într-una dintre ele, își cumpără o carte, iar apoi se duse direct în parc. Iubea Cișmigiul cu aleile lui întortocheate, iubea lacul și fântâna arteziană din mijlocul lui. Se așeză undeva pe o bancă de unde putea vedea lacul în toată splendoarea lui. Deschise cartea și se lăsă pradă poveștii. Totul în jur se transformă, lumea ei nu mai exista. În următoarea oră, deja era parte a lumii *tânărului Werther*. Și ce gânduri, câtă suferinţă avea personajul în suflet: „Vai ce rău îmi pare că prietena tinereţii mele s-a dus! O, de n-aș fi cunoscut-o niciodată!… Aș spune atunci: «Ești nebun! Cauţi ce nu se poate găsi în lumea asta. Și totuși, am avut o asemenea prietenă, i-am simţit inima, sufletul mare înaintea căruia mi se părea că sunt mai mult decât eram, fiindcă eram tot ce puteam

să fiu... Era mai matură decât o arăta vârsta și a murit devreme. Niciodată n-am s-o uit...»“

Dar știu că Goethe are un mod de a scrie... incredibil! Și nici n-am realizat cum a trecut timpul ăsta. Încă două pagini și gata...

Soneria telefonului o scoase din lumea lui Werther. *Cine-o fi? Poate nu-și dă seama că nu-mi place să fiu deranjată aiurea...*

– Alo, da? Da. Da... sigur că da. Marți? Da. E perfect. Voi fi acolo.

Se ridică de pe bancă și plecă spre casă. Zâmbea din nou. Dacă Werther alesese să fie nefericit, ea va face exact opusul. Acasă, își notă în agendă cu litere de-o șchioapă: „Marți – interviu Fire Motors.“ Știa că, în momentul în care va avea un nou job, vor urma și alte împliniri. Poate că va apărea și-un el.

Fu întreruptă din visarea ei de un apel telefonic. *Acum ce mai e?*

– Bună, Giulia.

– Bună, bună, uite de ce te-am sunat. Am nevoie de niște acte de la tine. Spuneai că aveai pregătit dosarul ăla cu toate detaliile, crezi că poți face rost de el? Putem scăpa repede de toată porcăria asta. Numai să-l avem.

– În principiu, aș putea să-l iau, adică... numai în cazul în care n-a distrus Valeria tot.

– Vezi ce poți face și sună-mă, măcar o copie să-mi dai.

Primul lucru care-i veni în minte fu s-o sune pe Mara. Era singura persoană care o putea ajuta.

– Anușka, iubire, se auzi o voce stridentă în receptor.

– Bună, draga mea, ce mai faci?

– Eu bine, mulțumesc, tu ce faci? N-aveai de gând să mai dai vreun semn?

– Ba da, dar am avut multe pe cap.

– Pe nebuna aia, desigur.

– Și asta, da... de fapt, chiar în legătură cu Valeria te-am sunat. Probabil, ai auzit ce acuzații mi-a trântit.

– Da, aoleeeuu! Nu credeam că e așa tâmpită. Cu ce te pot ajuta, iubire?

– Păi, uite...

A doua zi, avea dosarul. Se întâlni cu Mara la o cafea, care o puse la punct cu toate bârfele din firmă. Fata era o sursă nelimitată de informaţii. Nimic nu-i scăpa. Află de Valeria și de crizele de isterie pe care le făcuse după plecarea ei. Pusese să fie șterse toate informaţiile din computerul ei, să fie aruncat tot ce-i aparţinuse Anei. Uită însă de dosarele din dulapul pe care-l împărţea cu Mara. Acolo erau copii după toate contractele la care lucrase Ana și acolo era și salvarea ei.

– Se răzbună ca idioata acum și, pe deasupra, l-a ameţit de cap pe avocatul ăla. M-a pus să-i aduc cel mai bun avocat. Am încercat eu să-i bag pe gât unii de mâna a treia, dar nu e proastă. L-a cerut pe el. Îmi pare rău, iubire.

– Stai liniștită, draga mea, avocata mea e mai tare. Te asigur, spuse Ana, strângând-o de mână. Și, oricum, dosarul ăsta e salvarea mea, deci ai făcut pentru mine mai mult decât trebuia.

– Ce conţine? Cumva detalii despre contractul pentru care vrea să te linșeze?

– O, da! Chiar asta.

– Știi c-ai fost inspirată? La o săptămână după ce-ai plecat, a distrus dosarul original și a căutat de nebună la tine în computer, sperând să găsească nu știu ce. Negăsind nimic, a început să urle la noi că vrea computerul formatat și toate „hârţoagele“ tale arse.

– O cred în stare.

Sâmbătă, peste noapte, rămase la Giulia. Îi aduse dosarul și puseră la cale planul cel mare, care avea să-i închidă gura scorpiei.

– Cum de ești singură?

– E plecat în delegaţie de câteva zile, spuse Giulia ridicând din umeri.

– Și cum te simţi fără el?

– Bine. Cred. De fapt, mi-e foarte dor. Cel mai greu e noaptea – nu-mi place deloc să dorm singură. Așa, ziua, e mai OK, sunt prinsă cu treabă de dimineaţa până seara și nu realizez că e departe. Mai ales că mă sună și-mi trimite e-mailuri ori de câte ori poate.

– Tot nu înţeleg de ce nu vă căsătoriţi, adică sunteţi ca și căsătoriţi, numai verighete și acte vă mai trebuie.

– Nici eu nu știu. Cred că mă sperie puţin gândul. Așa cum suntem, mai avem încă iluzia libertăţii, a individualismului.

– Asta e o prostie.

– Clar. Dar până o să realizăm că e momentul s-o facem, ne amăgim cu iluzia asta.

– Cred totuși că Roby ar vrea, dar îl sperii tu.

– Ceee?

– Păi, da, dacă te răţoiești la el pe tonul tău avocăţesc, atunci, clar, nu te va cere curând.

– Ei, na, ce-ţi veni? Eu nu m-am…, spuse Giulia, însă nu termină propoziţia.

– Vezi?! Știam eu! Chiar vreau să vin la nunta ta. Dă-i de înţeles că e momentul, îi spuse Ana cu un zâmbet larg pe faţă.

De ce fug unii de căsătorie? De ce au senzația că este ca o închisoare, că oamenii care se căsătoresc sunt prizonieri pe viață? Este, poate, unul dintre cele mai frumoase lucruri care ni se pot întampla. De ce să nu fie totul complet? De ce să nu privim căsătoria ca pe un lucru minunat ce împlinește o relație, care o întregește. Și individualismul? Ce e cu toată filosofia asta? Poți să-ți păstrezi individualitatea și-n căsnicie, depinde doar de tine, de modul în care comunici cu celălalt.

Adormi gândindu-se la ziua în care ea va spune „da“, din tot sufletul și pentru totdeauna. Oare cine avea să fie *el*? Când îl va întâlni? Adormi nu înainte de a-l privi cu ochii minţii pe el, Brian, bărbatul superb pe care-l crezuse și-l dorise a fi iubirea vieţii ei… Oare unde era? Se gândea la ea?

Când lucrurile merg prea bine...

În diminețile apăsătoare, muzica dată tare e cel mai bun medicament. Nu prea are importanță cum a fost somnul de peste noapte, la cât ai pus ceasul să sune sau ce activități îngrozitoare urmează. Contează începutul, acele prime minute, acea oră de dinainte să ieși din casă. Înainte de a coborî din pat, Ana dădea drumul la muzică. Oricât de „lovită de tren“ ar fi fost, muzica îi dădea energie. Îi desena pe față un zâmbet pe care nicio armată de Valerii nu i-l putea șterge.

Nu-i luă mult până să se trezească complet. După rutina de dimineață – mic dejun, duș rapid, machiaj —, se trezi în fața dulapului, cu un mare semn de întrebare. Cu ce să se îmbrace? Avea un interviu important. Nu putea să se prezinte oricum. Și parcă nu voia să se îmbrace la fel ca pentru precedentul. Nu că pentru interviul cu cei de la Fire Motors nu s-ar fi îmbrăcat bine, însă nu voia să poarte același compleu. Poate c-ar fi mers ceva mai colorat sau o combinație de gri cu mov ori chiar cu roz. Stătu câteva minute în fața dulapului și se gândi la o ținută. Ceva care să-i vină bine, dar s-o facă să se simtă și comfortabil, ceva care să spună „sunt perfectă pentru Real Cosmetics“.

Știa! Găsise ținuta pe care o căuta. Pentru prima dată, nu-i luă mai mult de zece minute să se decidă. O bluză neagră simplă, fusta

fucsia și pantofii gri de la H&M, dres negru mat, trenciul gri și geanta neagră. *Perfect! Să nu uit de eșarfă!* Se privi lung în oglindă. Se simțea mai bine ca niciodată. Parcă dimineața aceea urâtă era deja departe. Acum era în cea mai bună formă. Își zâmbi din oglindă și plecă. Luă primul taxi care-i ieși în cale. Se simțea privită, admirată, avea să fie o zi perfectă.

Timpul trecea într-un mod foarte ciudat, nici nu sesiza, de exemplu, când se făcea iar luni sau că a doua zi începea weekendul. Trecuse cu bine de înfățișarea de la tribunal, care avusese loc cu o săptămână în urmă. Valeria chiar nu se așteptase la o lovitură sub centură. Însă o primise din plin. Când Giulia a prezentat dosarul clientului de care se ocupase Ana, Valeria s-a schimbat la față. Chipul ei a trecut prin toate culorile curcubeului, stabilizându-se, în final, la un violet echivalent cu ura ce i se ghicea în ochi. Era ca un taur ținut în lanțuri, căruia-i erau fluturate prin față mii de cape roșii. Poate-ar mai fi găsit ceva de comentat, dacă Giulia nu și-ar fi prezentat argumentele într-un mod atât de convingător. Până la urmă, nu adevărul este cel mai credibil? Bine. Poate nu mereu, dar de data asta, nimeni nu putea afirma contrariul. Atunci când ceea ce spui e fals, nici măcar avocatul diavolului nu poate avea câștig de cauză. La ce-i folosise acel „cel mai bun“ avocat, dacă până și pe el îl mințise? În momentul în care acesta văzu dosarul și argumentele Giuliei, înțelese că nu avea nicio șansă. Cazul era pierdut.

Ana îl privea cu coada ochiului. Voia să-i sesizeze nervozitatea, părerea de rău, ceva pentru care să-l poată privi de sus, la fel ca pe Valeria, însă nu descoperi decât un zâmbet, el părea mulțumit de cum decurg lucrurile.

– Și-acum, ce facem? întrebă Ana în momentul în care ieșiră din sală. O să ne cheme să spună cine are câștig de cauză?

– Ei, na! Iar te crezi în filme? Nu, draga mea, va fi o altă întrunire la care se va pronunța verdictul. „La dosarul X, acuzațiile sunt sau nu respinse“ și tot așa.

– Şi câştigăm, nu?

– Păi, nu i-ai văzut faţa Valeriei? Sau atitudinea lui Carsten?

– Da... totuşi el nu părea supărat.

– He-he, cum ar putea să fie, doar drăguţa lui e nevinovată.

– Ei şi tu, acum! Nu exagera!

– În fine, o să primeşti o amendă pentru c-ai plecat fără să respecţi preavizul, însă miile acelea de euro n-o să le scoţi din buzunar. Asta e clar.

Se simţea uşurată. Acum, cu siguranţă că n-o să mai aibă deloc de-a face cu Valeria. Aceasta trecu pe lângă ea ca o furtună. Nu-i mai adresă niciun cuvânt, cu toate că avu senzaţia că lăsa în urma ei o vorbă înţepătoare: „Căţea!" Nu mai avea importanţă. Rămase pe holul tribunalului, privind în gol.

– Mă scuzaţi, d-ră Casian? se auzi o voce puternică de undeva din spate.

– Da, eu...

– Felicitări pentru mai devreme!

– Vai, mulţumesc, însă nu s-a pronunţat...

– Veţi câştiga, vă asigur. Am ştiut asta din momentul în care mi-am dat seama că Valeria mă minţise.

– Un obicei de care nu se poate lăsa, spuse Ana, pierdută în ochii lui.

– Probabil. Iniţial, am crezut ceea ce mi-a spus despre dumneavoastră, însă mai târziu, s-a văzut clar că era vorba de răzbunare.

– Vă rog să-mi spuneţi Ana, e mai puţin formal.

– Victor, încântat!

Parcă nu-i venea să-i mai dea drumul la mână. Ar fi stat aşa ore în şir. Poate că, dacă l-ar fi cunoscut în alte circumstanţe, ar fi avut curajul să-l invite undeva. Fu însă luată prin surprindere de întrebarea lui:

– Ce-ai spune de-o cafea?

– Știam eu că te privește cumva și tu-i răspunzi!

– Hai măi, Giulia, că nu e chiar așa, încercă Ana să se apere.

– Lasă, dragă, că e bine, interveni Lisa. Acum te-ai ales și cu o întâlnire, mâine-poimâine...

– Mâine-poimâine ce? sări Ana ca arsă. Nu-ncepeți cu d-astea. Vă rog!

– Bine, bine! Ia zi, cum a fost interviul la Fire? întrebă Daria.

– În principiu, OK, însă nu sunt așa încântată, parcă vreau altceva.

– Adică?

– Nu știu. Presupun că-mi voi da seama când va veni propunerea potrivită.

– Sper că nu ești cu mintea la cai verzi acum, îi replică Giulia.

– Nu, însă vreau ceva deosebit, care să mă facă să spun „da, când pot să încep?".

– Clar, vrei ceva!

– Știi care-i treaba? M-am văzut acolo, îmbrăcată la patru ace, foarte formal, parcă eram scoasă din cutie și nu mă gândeam decât la momentul în care aveam să ajung acasă, să dau jos hainele de pe mine și să fac o baie lungă. Ți se pare idealul meu?

– Hmm, nu prea, răspunse Daria.

– Și, când te vezi cu domnu'? întrebă Lisa ușor visătoare.

– Păi, el voia chiar atunci, pe loc, însă aveam marți interviul ăla și a rămas să ne auzim la un telefon, pentru miercuri. Ieri a avut el nu știu ce treabă și am amânat pe mâine.

– Daaaa, că azi nu puteai, chipurile, spuse Giulia încruntată.

– Păi, știi bine că nu mai trag chiulu' la întâlnirile noastre.

– Drăguța de tine! Dar vezi să ieși cu el, eu zic că merită.

– Bine, șefa! Mă văd.

Se îndrepta spre sediul firmei Real Cosmetics. Îi plăcea ceva la numele acesta. O atrăgea într-un mod ciudat. Nu simțea nicio emoție, i se părea mai degrabă firesc că mergea acolo.

Emoții avusese numai pentru întâlnirea cu Victor. Reușiseră să se vadă, într-un final, sâmbătă. Îi luase o eternitate să se hotărască cu ce să se îmbrace, nu voia să pară nici prea formală, dar nici prea casual, nici să fie prea machiată, nici nemachiată. Își dădu seama, la un moment dat, că se agita prea mult.

Merseră într-un bar pe undeva prin Amzei, însă fusese atât de distrată, că nu-și mai aducea aminte care exact. Întreaga seară discutaseră despre tot felul de nimicuri, de la atitudinea Valeriei până la plimbările din copilărie făcute la Zoo sau la Antipa. Se simțea bine cu el. Îi plăcea să-i audă vocea, să-l asculte, să-i vorbească. O făcea să zâmbească. Nu realiză când trecu seara și nu realiză când el îi luă mâna într-a lui. Nu voia să mai plece de-acolo sau, mai bine spus, nu voia să se despartă de el. Totul era prea frumos pentru a fi real și poate că, dacă s-ar fi dus acasă, noaptea s-ar fi topit într-un vis. S-a gândit o clipă dacă să-l invite pe la ea, însă-l plăcea prea mult pentru a face totul să pară doar o aventură de-o noapte. *Câte principii! Poate-ar trebui să le las deoparte. Sau poate nu.*

– Ce-ai zice de o plimbare târzie? întrebă Ana dintr-o suflare.

– Unde?

– Știu eu un loc interesant, dar mergem cu mașina mea.

– Dacă spui tu, așa să fie.

Plecară din bar cu puțin înainte de miezul nopții. Ar fi putut să meargă cu el oriunde, numai să-l aibă alături. Acum voia să-l ducă acolo, în locul ei special. Câteva clipe mai târziu, își dădu seama că nu mai dusese pe nimeni acolo. Cum de-i venise așa o idee? Cum să împartă cu cineva acel loc, oaza ei de liniște? Și cum se face că nu se ivise nimeni până atunci care să-i stârnească această dorință, de a-i împărtăși ceva atât de personal?

– Și unde mă duci, dom'șoară?

– Ai să vezi. Uite și niște muzică, spuse Ana, dând-o mai tare.

– Hai că m-ai făcut curios.

– Asta e și ideea.

Ajunseră. Opri mașina și stătu câteva secunde nemișcată. Coborî geamurile și-i spuse să asculte.

– Ce anume? Ar trebui să aud ceva?

– Ssst! E liniștea. Posibil să-ţi par puţin nebună, însă acesta e locul meu. Vin aici ori de câte ori am nevoie de un moment de liniște, să-mi fac ordine în gânduri.

– E foarte liniște, într-adevăr.

– Și ar fi și mai liniște dac-ai tăcea puţin, îi spuse ea pe un ton ușor ironic.

Victor ridică mâinile în semn de „gata, am tăcut" și se lăsă o liniște mormântală. Pentru câteva minute, niciunul nu mai spuse nimic. Era, totuși, o senzaţie ciudată. Una era liniștea atunci când era singură, și alta când era însoţită. Cu el ar fi vorbit, cu el...

– Bine, ajunge cu liniștea.

– Dar îmi place liniștea ta, spuse Victor foarte serios. Fă liniște acum!

– Hai, hai!

– Ce?

– Nimic. Poate c-ar trebui să...

– ... te sărut?

– Să plecăm... voiam să zic...

– Aaaa, ce grosolănie din partea mea!

– Nu, nu... de fapt, știi...

– Da...

O privea de-acolo, de la mai puţin de jumătate de metru distanţă, o privea cu ochii lui întunecaţi. *Hai, sărută-mă odată! Ce om! Întâi mă ațâță, și-acum se uită la mine... Offf! Te pomenești că vrea să fac eu primul pas.*

– Hai afară din mașină, îi spuse Victor deschizând portiera.

– Pentru?

– Să vezi cerul.

– Dar se vede perfect și din mașină, îi spuse Ana coborând din mașină.

– Uite, de-aici se vede și mai bine.

Se-apropie de ea și-o prinse de mijloc cu o mână și cu cealaltă cuprinse o mână de-a ei, pe care o ridică ușor și-o sărută. Îi lăsă mâna și-i mângâie umărul, urcând spre gât și apoi spre obraz. Era atât de aproape de el, îi simţea mâna atât de caldă... se pierdu într-un sărut.

Simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Se putea, oare, să se fi îndrăgostit într-un timp atât de scurt? Pentru câteva clipe, mintea i se goli de amintiri, de gânduri. Erau doar ei doi și, deasupra, cerul întins.

Se trezi din reverie la o frână bruscă urmată de o înjurătură rostită pe înfundate de șofer. Se văzuse cu Victor o singură dată și deja era îndrăgostită. Întâlnirea de sâmbătă îi rămăsese în minte și o retrăia de fiecare dată când închidea ochii. Și acum se ducea la următorul interviu. Cu puțin noroc, poate că avea să se întâlnească mai târziu cu el, pentru a sărbători.

– Bună ziua, sunt Ana Casian. Am venit pentru...

– Da, interviul de la ora 10. Bine ați venit! Luați loc, vă rog. Doriți ceva de băut?

– Nu, mulțumesc.

Îi plăcea locul. Chiar dacă era doar la recepție, se simțea bine. Își dorea din ce în ce mai mult să devină parte din acea firmă. Poate că erau și aici nebuni și probleme, însă voia să le înfrunte. Era ceva nou pentru ea. Și părea că i se potrivea perfect. Fu invitată într-o sală imensă de ședințe. Pereții erau acoperiți cu reclame la diverse produse. Toate numai cu fete – modele zâmbind. Acela era, parcă, cel mai frumos loc din lume și ea era primită cu toată căldura posibilă. Intră în sală o doamnă între două vârste, cu un zâmbet cald pe chip.

– Scuză-mă, draga mea, că te-am primit aici, dar în biroul meu e haos total, nici nu ne-am fi văzut de mormanul meu de dosare.

– Nu face nimic, spuse Ana.

– O să te rog să-mi spui Olivia. Nu-mi plac formalitățile și deci nici adresarea la persoana a doua, am impresia că ne face să părem mai scorțoși decât suntem.

– Sunt perfect de acord... Olivia, spuse Ana zâmbind.

– Așa... din câte ai vorbit tu cu Liviu, știi că avem nevoie de un PR bun. O persoană care să se ocupe de tot ce înseamnă comunicarea

cu exteriorul. Și, dincolo de comunicarea cu media, ne-ar interesa să dezvoltăm un nou tip de comunicare, prin evenimente. Vrem ceva inedit, ceva să ne împrospăteze imaginea. Poţi să vii și tu cu idei noi, ieșite din comun.

– Înțeleg.

– Spune-mi ce făceai tu, mai exact, la firma pentru care ai lucrat anterior? În mare, știu, dar vreau să aud și de la tine.

– Păi...

Îi ceru taximetristului s-o lase în centru. Voia să se plimbe, voia să străbată orașul, să strige de bucurie. Nici că se putea să-i meargă mai bine. Scoase telefonul și formă un număr, primul care-i veni în minte.

– Daria? Bună, scumpo, ce faci?

– Uite, tocmai am ieșit dintr-o ședință. Tu ce faci? Ai avut interviul azi?

– Da, acum juma' de oră am terminat.

– Ei, și cum a fost?

– Îți zic doar ultima întrebare care mi-a fost adresată.

– Așa...

– „Mi-a părut bine să te cunosc, ai putea să-mi spui când poţi începe?"

– Așa da! Super! Și când începi?

– Luni.

– Ohoo! Mai ai puţin, ar trebui să petreci până una-alta, că apoi nu vei mai avea timp.

– O, da! Clar. Ne vedem mâine?

– În principiu, da, ne auzim dimineață, îi spuse Daria pe un ton ciudat.

– Te pup, pa!

Nu apucă să bage telefonul în geantă, că și începu să sune. *Lisa! La tine mă și gândeam.*

– Bună, scumpa mea, ce faci?

– Uite, bine, voiam să știu ce-ai făcut la interviu.

– Super, încep de luni.

– Grozav! Spune-mi cum a fost.

– Păi, o să-ți zic mâine, tocmai am vorbit cu Daria. Mi s-a părut cam ciudată. I s-a întâmplat ceva? Ai idee?

– Nu știu nimic, n-am mai vorbit cu ea de câteva zile. S-o sun?

– Nu știu ce să zic, sper să ajungă mâine la întâlnire și o descoasem noi.

– Clar. Atunci, ne auzim mâine.

Totul părea perfect, însă vocea Dariei nu sunase cum o știa. Să se fi apucat iar de fumat? Era bine cu două zile în urmă. Avea să afle mai târziu, momentan trebuia să profite de mica ei fericire, trebuia să celebreze. Scoase din nou telefonul din geantă.

– Domnule Carsten?

– *Ola*, frumoaso! Cum a mers? întrebă Victor nerăbdător.

– Îndeajuns de bine, cât să te invit la masă. Ce zici?

– Faci cinste, dom'șoară?

– Îhî!

– Perfect. Eu sunt la birou acum, ești pe-aproape?

– Mă apropii de Universitate.

– Să-nțeleg că ești la plimbare?

– Da. Cât mai pot!

– Ne vedem în fața Librăriei Eminescu, știu un loc prin apropiere.

– Perfect.

Realiză că mersese o stație pe jos. Parcă plutise până acolo. Și-acum avea să-l vadă din nou pe el. Apoi ziua putea să se încheie. Era perfectă.

– Ohooo, ce lady avem aici, zise Victor impresionat de ținuta ei.

– Vai, mersi, domnule, nici tu nu ești mai prejos.

– Mai bine te chemam la birou, să mă laud puțin printre colegi, să moară nițel de invidie.

– Da, da!

– Păi, cum să nu te fi angajat? Te angajam și eu, dacă-mi veneai la interviu, îi spuse sărutând-o pe obraz. Ești superbă!

– Mulţumesc.

Nu se gândise nicio clipă că ţinuta ei era perfectă și pentru masa cu Victor. Încă o dată se simţi bine și-și mulţumi pentru alegerea făcută.

– Ce zici, ne întâlnim diseară? Bem ceva, vedem un film?

– Hai la un film, spuse Ana.

– Ai ceva în minte?

– Nu prea, hai să mergem acolo și alegem noi unul, pe cel mai bun sau cel mai prost, ce zici?

– Sună bine. Trec să te iau pe la opt?

Ar fi vrut să-i spună lumii întregi ce fericită era în acel moment, să știe tot orașul că tipul acela interesant, cu care ieșise sâmbătă și care o ţinea acum de mână, era cu ea. Nu știa prea multe despre el, însă momentan nici nu voia, era perfect așa. Odată cu lucrurile noi pe care avea să le afle, perfecţiunea o să dispară. Uneori, e mult mai bine să nu știi totul, pare mai aproape de ceea ce ne dorim de fapt. E scurtă perioada în care ne amăgim, în care putem spera că avem idealul. Mai târziu, nu se știe.

– Așa deci?! De luni intri în câmpul muncii, spuse Simy butonând de zor la telefon.

– Mda.

– Ce e cu tine, scumpo? o întrebă Lisa pe Ana.

– Nu știu, nu m-am simţit prea bine de dimineaţă și nici acum nu sunt extraordinar de bine.

– Poate ai mâncat ceva alterat, spuse Giulia. Ia-ţi un ceai cu multă lămâie.

– O să iau… până atunci, să ne spună Simy ce-a facut în Viena, zise Ana uitându-se insistent spre Simy.

– Pai, ăăă… eu… stai așa, să trimit sms-ul ăsta. Și… n-o așteptăm și pe Daria?

– A spus că întârzie, îi povestești tu. O s-o descoasem și pe ea când vine, e puţin evazivă în ultimele zile, cred că are ceva de zis și nu știe cum, spuse Ana.

– Cred că și tu ai ceva de zis, îi zâmbi Lisa, făcându-i cu ochiul.

– Așa...

– Cui îi tot trimiţi sms-uri? întrebă Giulia.

– Pupezei! Cui crezi? spuse Ana, revenindu-i puţin zâmbetul pe chip.

– Hai, spune repede ce-aţi făcut! Și treci peste amănuntele plictisitoare, te rog, zise Lisa într-un suflet.

– Păi... să vedeţi... pe drum spre Viena, nu a spus absolut nimic. Parcă nici nu existam. L-am lăsat în pace și mi-am văzut de ale mele. Am ajuns acolo, ne-am instalat... și acum o să trec peste detaliile de genul: ieșit la plimbare cu cei de la mine din departament, masa de seară, cursurile de a doua zi...

– Așa! Chestiuni importante, dragă, asta vrem, spuse Giulia zâmbind.

– A treia zi, pentru că totul decursese foarte bine, s-au gândit băieţii să mergem să bem ceva, să dansăm, nebunii dintr-astea. Zis și făcut. Am mers într-un bar – cam ciudat, aș zice – și s-au pus toţi pe băut. Și Sorin, desigur. Vine la un moment dat la mine și-mi spune că vrea să ciocnim. Îl intreb pentru ce... și ce credeţi că-mi spune?

– Ce?

– Pentru pace în lume! Mi-a căzut faţa.

– Uite prinţesa, unde era! Se credea la Miss sau ce? Auzi, pentru pace în lume, spune Lisa râzând.

– Da mă, prinţesa. Am ciocnit cu el, odată și înc-odată, pentru pace în lume. La un moment dat, m-am dus până la baie, dar nu știu cum am ajuns acolo, nici cum m-am întors. Simţeam că se învârte tot cu mine.

– Dar ce ai băut, fată? întrebă Ana.

– Sincer? Habar n-am... Mi-a dat ceva să beau și am crezut că e vodcă cu suc de portocale, dar nu a fost chiar așa, că nu mă ameţeam în halul ăla.

– Și el? întrebă Lisa.

– El părea OK, adică nu-l vedeam clătinându-se.

– Doar că tu nu mai vedeai deloc, spuse Giulia.

– Ha-ha! În fine… văzându-mă el așa pierdută, s-a oferit să mă ducă la hotel. Pe drum, mi-am revenit, aerul rece parcă mi-a scos tot alcoolul din sânge. Puteam să iau ziua de la capăt, aveam superenergie. El, în schimb, se moleșise.

– Deci l-ai dus tu pe el, spuse Ana.

– Aproximativ… am ajuns la hotel, și în lift ce crezi că-mi spune?

– Că te iubește și nu poate trăi fără tine, spuse Lisa, făcând ochii mari de încântare.

– Nuuuu, că de când am ajuns aici, tot încearcă să se apropie de mine, dar că eu nu-l bag în seamă, că așteaptă de o gramadă de timp să rămână singur cu mine, să-mi poată spune ce simte. Și, mai încolo, vă puteţi imagina și singure.

– Te-a dus în cameră, he-he! Și?

– Hai mă, Lisa! Chiar așa greu e? spuse Giulia.

– Păi… poate au dormit…

– Am dormit pe naiba! A fost o noapte incendiară, adică… n-am cuvinte s-o descriu. Doar că se făcuse lumină afară și noi eram încă treji. Peste câteva ore aveam cursuri și tot nu dormeam.

– Dar aţi dormit sau nu în noaptea aia? întrebă Ana.

– Nu, din păcate. La cursuri, eram amândoi terminaţi. Ne-am odihnit de-abia în seara următoare, pentru ca apoi s-o luăm de la capăt.

– Deci ai avut un training pe cinste, spuse Lisa. Și-acum?

– Acum își dau sms-uri, nu vezi? spuse Giulia.

– Da, dar nu știu. Aici e altceva. Și mai e și chestia cu nevastă-sa. Adică nu vreau să fiu a cincea roată…

– Păi, și ce, nu poţi să închei? întrebă Giulia.

– Nu știu, adică asta vreau, dar e ciudat, adică mă simt ciudat…

– Nuuu! Tu ești îndrăgostită! spuse Lisa.

– Nici nu știu ce simt, însă mă atrage atât de mult… și ce-mi spune…

– Că te iubește și că vrea să fie cu tine, dar nu se poate despărţi acum de ea, spuse Ana. E un dobitoc! Nu trebuie să ai încredere în el. Și-a înșelat soţia, ce te face să crezi că va fi altfel cu tine?

– Nu știu, nu prea vreau să mă gândesc acum.

– Ideea e să nu ajungi să-l iubești, că atunci chiar o să suferi și nu cred că vrei asta, spuse Lisa strângându-i mâna.

– Mda. Toate ca toate, dar a fost un „training“ de neuitat!

– Cred și eu, spuse Giulia ridicând paharul. Beau pentru „trainingul“ tău perfect. Și acum să ne spună și Ana care e treaba cu domnul Carsten? Cum e?

– Este...

– Bună, fetelor, spuse Daria cu un zâmbet forțat.

– Hei! În sfârșit! Te așteptam, spuse Ana.

– Ce faceți? Bine, din câte văd. Am pierdut ceva?

– Simy s-a cam combinat cu pupăza ei, spuse Giulia. O să-ți povestească ea. Ia zi, tu ce ai?

– Adică?

– Păi, nu ești în apele tale, spuse Ana. Și ieri, și azi, ai avut o voce ciudată la telefon.

– Ce bine mă cunoști, spuse Daria, scoțându-și pachetul de țigări.

– Te-ai apucat iar de fumat? sări Lisa. La naiba! Ce s-a-ntâmplat?

– N-o s-o lungesc mult. Voi pleca în Canada.

– Ce?

– Da. Mi s-a oferit un post, mai degrabă ocazia să mă specializez în domeniul meu, și chiar nu pot refuza. M-am gândit foarte mult, însă, oricum aș face, tot trebuie să merg acolo.

– Dar ești un stomatolog extraordinar. Nu poți să te specializezi și aici? întrebă Ana.

– Din păcate, nu. Nu am tehnologia necesară. Și, dacă plec, în câțiva ani mă voi întoarce și-mi voi deschide propriul cabinet.

– Dar poți și acum, spuse Giulia.

– Pot, dar va fi unul ca toate celelalte, iar eu vreau mai mult, vreau să fie cel mai bun.

– Și de ce fumezi iar? întrebă Lisa. M-am bucurat atât de mult c-ai reușit să te lași.

– Dac-ai ști cât de stresată am fost, câte gânduri mi-au trecut prin minte, a fost inevitabil.

– Mă rog, eu nu te înţeleg, spuse Ana. Iar cu plecatul, cred că tu știi cel mai bine. Dar ești sigură că te vei întoarce?

– Da. Nu încape îndoială. Însă o să treacă ceva până atunci...

– Și dacă te măriţi pe-acolo? întrebă Lisa.

– Ei, mă mărit! Să vină cu mine.

– Zici tu..., spuse Ana.

– Tu ce-ai, scumpo? Nu te simţi bine? Arăţi ca naiba, spuse Daria privind-o atent.

– Nu mă simt prea bine...

– Hai, spune-ne ce-ai facut cu Victor, poate-ți mai revii, îi zise Lisa.

– Păi, noi...

– Haaaa! Voi aţi..., spuse Simy pe un ton insinuant.

Ana se înroși până în vârful urechilor. Avusese parte de o seară perfectă. Nu găsiră niciun film interesant la cinema și se hotărâră să vadă unul acasă. Noaptea o prinse în braţele lui Victor. Își dădea seama că nu simţea acea pasiune fulgerătoare pe care o avusese alături de Brian, însă era ceva și mai special, un sentiment care creștea de la o zi la alta și care promitea mai mult decât sperase. Prefera să nu-și pună întrebări legate de ziua de mâine, de viitorul lor împreună, însă știa că era ceva acolo, fericirea pe care o simţea în clipa aceea era promisiunea zilei de mâine. Dac-ar fi fost să-i mulţumească vreodată Valeriei pentru ceva, atunci pentru această fericire i-ar fi mulţumit.

– Păi, nu..., am văzut un film, am mâncat și cam atât.

– Adică fără...? întrebă Giulia.

– Fără! Dar e perfect așa. De-abia ne descoperim, de ce să ne grăbim? Și mi-e atât de bine cu el, că nu mi-ar plăcea să mă culc cu el și apoi să dispară ca știţi voi cine.

– Ha-ha! Tu te îndrăgostești de el, spuse Lisa. Când îl cunoaștem și noi?

– În curând, stai să mai treacă puţin timp, nu vreau să intru cu totul în viaţa lui.

– Bine, săptămâna viitoare e bine? întrebă Daria.

– Haaa! Sunteți culmea.

– Păi, eu o să plec...

– Și-acum profiţi de asta?

– Bineînţeles.

– Văd că acum nu mai ești așa apatică, spuse Ana.

– Păi, am vorbit cu voi despre tot, ăsta era stresul meu cel mai mare, să spun cuiva. Dar acum sunt bine, va fi bine.

– O să-l cunoașteţi în curând. Eu... mă scuzaţi, mă duc până la baie.

Simţi cum îi vine mâncarea înapoi și că avea să verse. Un val de căldură îi traversă tot corpul.

– Ce ai, Anușka? sări Lisa speriată. Mă duc după ea.

– Sigur a mâncat ceva care nu i-a priit, spuse Giulia. O să-i comand niște apă cu lămâie.

Parcă totul fusese prea perfect și acum trebuia să sufere puţin. Jobul, Victor. De ce trebuia să-i fie rău acum? Lucrurile chiar nu pot merge niciodată perfect pe toate planurile? Se privea în oglindă, dar parcă vedea altă persoană. Pe cea care mâncase peste măsură cu o seară în urmă și acum trebuia să dea afară. Ura senzaţia de vomă, simţea nevoia să se bage în pat și să doarmă. Nu-i mai trebuia nici job, nici Victor, nici prietene, voia doar să doarmă.

– Anușka, ești mai bine? întrebă Lisa.

– Așa cred, nu mi-a priit mâncarea.

– Să-ţi iau ceva de la farmacie? E una aproape.

– Nu, scumpo, o să-mi revin eu.

Și o nouă senzaţie de rău o învălui în capul pieptului. Fugi, împleticindu-se, înapoi în cabină.

– Lasă că e mai bine să dai tot afară, mă duc să-ţi iau ceva.

Nu se întâmpla des să-i fie rău, de fapt, nu-și amintea să-i mai fi fost atât de rău vreodată, însă senzaţia era groaznică, măcar de-ar fi fost acasă. Acestea sunt momentele în care-ţi dorești să nu exiști, în care nimic nu mai are sens. Totul se întunecă și tu devii un punct mic și dureros din univers.

– Plec să-i iau niște pastile, mă întorc repede.

– Mă duc eu la ea, spuse Simy.

– Fata asta mă face să-mi pară rău că vreau să plec, spuse Daria, aprinzându-și o ţigară.

Privi lung prin norul de fum. Realiză că tot greul prin care trecuse în primele zile în care nu fumase fusese în van. Stinse țigara și împinse pachetul către Giulia.

– Trebuie să mă las, n-are sens, ia tu astea.

Umbre din trecut

Nu-i plăceau primele zile de lucru, se simțea complet inutilă. Dar odată ce avea să treacă peste asta, lucrurile se vor schimba. Luă aceste zile de început ca pe un training pe care Olivia nu avea timp să i-l asigure.

– Va trebui să prinzi totul din mers, dragă, n-am timp nici să respir, îi spuse Olivia în prima zi la noul job.

Oamenii păreau foarte deschiși, sociabili și dispuși să dea o mână de ajutor. Din punctul acesta de vedere, totul mergea bine. Senzațiile de rău continuau însă s-o supere pe Ana. Trebuia să meargă la doctor, posibil să se fi ales cu o gastrită sau ceva similar. Era necesar să fie în formă, munca era tot ce-i rămăsese. În urmă cu o săptămână era în culmea fericirii, dar lucrurile se schimbaseră. La ultima întâlnire cu Victor, primi o veste care o zdruncină în cel mai rău mod cu putință. Avea în față un cu totul alt Victor, un Victor trist, încercănat, neras. Lumea parcă se întorsese cu fundul în sus și el era vinovat.

– Ana, știi... nici nu știu cum să-ți spun ce am de spus. Probabil, n-o să crezi, dar îmi asum riscul ăsta... Am ajuns să te cunosc destul de bine, nu atât de bine precum aș vrea, însă destul cât să-mi dau seama că meriți mai mult.

Ana îl privea stupefiată. Parcă-i lua cineva pământul de sub picioare încet, încet. Rămase tăcută, ascultându-l.

– Nu vreau să crezi că m-am plictisit de tine, că mă despart așa aiurea... Dac-ar fi după mine, poate ţi-aș spune altceva, care să conţină și acel „te iubesc“ pe care am tot vrut să ţi-l spun. Da, chiar te iubesc...

– Dar?

– Dar e ceva ce am omis să-ţi spun. N-am crezut că relaţia noastră va avansa atât de frumos... știi...

– ?!

– Sunt însurat...

– Poftim?! spuse Ana, șocată de veste.

– De fapt, suntem despărţiţi. Ea nu vrea însă să accepte divorţul și acum mă ameninţă că se sinucide și alte tâmpenii dintr-astea. Trebuie să mă întorc la ea, trebuie să rezolv cumva situaţia asta. Am nevoie de timp.

– Dar, de ce n-ai spus nimic până acum?

– Ţi-am zis, n-am crezut că vom ajunge atât de departe, adică să simţim... nu-ţi cer să mă aștepţi, nu am dreptul ăsta. Aș vrea doar să nu-mi porţi pică, eu chiar te iubesc și cred că așa e cel mai bine. Nu vreau s-o am pe conștiinţă, mai ales că ea încă mă iubește sau, cel puţin, așa susţine.

– Nu e drept...

– Vreau doar să știi că, oricând vei avea nevoie de mine, voi veni, numai să mă chemi.

Acum nu-i mai rămăsese nimic. Întors la soţia lui, Victor probabil avea să încerce să repare lucrurile și ei vor rămâne împreună. Știa că așa era. Orice făcea, tot nu era bine: cu unul se culcase și el dispăruse, cu celalalt amânase acest pas, însă o părăsise și el, iar asta într-un timp foarte scurt. Merita, oare, să se implice în vreo altă relaţie? Cum să mai creadă că, odată și-odată, totul o să fie perfect, că lucrurile vor merge în favoarea ei, a lor? Poate că Brian fusese menit să fie doar un amant, însă Victor părea mai mult. Relaţia cu el începuse altfel, îl simţea altfel, vedea în el un prieten pe care acum îl pierdea. Poate că această prietenie fusese o iluzie, poate că iubirea nu era pentru

ea. A plâns până ce-a rămas fără lacrimi și apoi s-a ridicat. *Voi merge înainte, nici Brian și nici Victor nu mă vor împiedica să obțin ceea ce vreau.*

Îi scrise Dariei despre toată nebunia din viața ei, despre cât de pierdută se simțea fără el și, scriind, își dădu seama că nu merita așa ceva, că, atunci când lucrurile merg prea bine, e ceva putred la mijloc. În viitor, avea să fie mai precaută. Acum era din nou la început de drum, iar lucrurile aveau să se schimbe.

– Ești mai bine? întrebă Lisa îngrijorată.

– Nici că se poate mai bine! Nu arăt bine?

– Ba da, Anușka, dar mă gândeam...

– Nu mă dărâmă pe mine un bărbat. Fie el cine-o fi!

– Asta e bine, dar eu tot nu înțeleg cum...

– Nu te mai gândi. Eu am renunțat să mă mai întreb. Dacă asta a vrut atunci, să-i fie de bine!

– Bine, dar tu nu mai simți... nimic? Adică... parcă simțeai ceva, mi s-a părut că ții mult la el.

– Are vreun sens să mă mai gândesc la asta? Dacă simt, mă ajută la ceva?

– Păi...

– Păi, nu, s-a-ntâmplat prea repede. M-a bulversat, mi-a fluturat iubirea pe sub nas și a plecat, iar eu am rămas în urmă, uimită, șocată chiar.

– E trist, îmi pare tare rău, spuse Lisa oftând.

După câteva întâlniri cu fetele și acomodarea cu noul loc de muncă, lucrurile începură să se așeze. Nu se scurseseră nici două luni de la minunata vacanță, dar avea senzația că trecuseră ani întregi. Se întâmplaseră atât de multe. Valeria și citația ei nenorocită, Victor, interviurile, noul job, plecarea Dariei. Era deja noiembrie. Vara era departe. Îi era dor de soarele de august, îi era dor de zilele calde. Acum

totul se transformase. Până și octombrie fusese o lună frumoasă. Însă se stinse și ea și lăsă în urmă doar copaci dezbrăcați de culoare, străzi triste și case urâte. Orașul îmbracă haina cenușie a toamnei târzii. Îi plăceau ploile de noiembrie, însă nu și când trebuia să iasă din casă. Și acum, zilele ploioase veniră cu o răceală ce-i îngheță simțurile. Mai trecuse prin asta, însă nu singură. Anul trecut fusese Mihai, cu un an înainte, altcineva. Acum, vântul nu numai că era rece, dar mai era și trist. *Oare ce fac fetele? Sper ca măcar ele să fie iubite. Și Daria? Ea chiar că e singură acolo, dac-aș putea să-i fiu aproape...*

– Ce faci, prințeso? Dormi? se auzi vocea lui Simy în interfon.

– Haaa, urcă! *Asta ce mai e? Dau vreo petrecere, și eu nu știu?*

Deschise ușa și Simy, cu un zâmbet imens pe față, o zbughi înăuntru fluturând o sticlă de șampanie. Parcă era alt om. Se uita la Ana cu o privire ușor critică.

– Cred c-ar trebui să bem!

– Pentru? întrebă Ana mirată.

– Păi, în primul rând, pentru că mi-au mărit salariul.

– Ohooo, felicitări! Bravo!

– *Merci, merci*... și, în al doilea rând, pentru că arăți ca naiba.

– Hmmm?! Asta e motiv de băut?

– Nu, nu, motivul e ca vei arăta super bine în club.

– Club? Ce club?

– Ieșim să dansăm! Am vorbit cu fetele și am hotărât să ieșim.

– Dar mie nu mi-a zis nimeni nimic.

– Ba da, tocmai ți-am zis eu, spuse Simy, ținând încă sticla în aer. Mă mai ții mult cu asta în mână?

– Aaa, scuze, hai în bucătărie s-o desfacem. Mai așteptăm pe cineva?

– Desigur, vor veni și fetele în curând.

– Și-acum ar trebui să mă „echipez“, nu?

– Îhî.

– Dar de ce nu mi-ai zis mai din timp?

– Păi, de ce să-ți fi spus? Ca să ai timp să-ți găsești o scuză și să nu vii?!

– Cum așa? Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic, nimic! Stai calmă! Știu că nu prea ai chef de ieșit, că nu ești chiar în apele tale și că, probabil, preferi să stai în casă și să te gândești la nemurirea sufletului, însă vrem să zâmbești iar. Iar în club vei zâmbi. Sunt sigură! Și poate agăţi și tu vreun tip.

– Haaaa, sigur!

– Hai că mă duc să mă aranjez, fă-te comodă și să le deschizi tu fetelor când vin.

– Fii fără grijă!

Trecuse de mult de ora 3:00, însă Ana nu simţea niciun fel de oboseală. Atmosfera din club o destinsese total. Simţea muzica vibrând și, odată cu ea, și corpul ei.

– Ei, cum te simţi, scumpa mea? îi urlă Giulia în ureche.

– Bineee, foarte bine, răspunse Ana tot cu un urlet.

Deși răgușise de la atâta ţipat, de la fumul de ţigară și de la băutura rece, totul era perfect. Cel mai bun mijloc de a amorţi tristeţea. Pentru că, da, era tristă. Nu voia s-o recunoască, însă avea pe suflet o tristeţe imensă. *De-aș putea, cumva, să simt numai încântarea produsă de muzică și iubirea fetelor...* Se trezi îmbrăţișând-o pe Simy și apoi mulţumindu-i din priviri.

– O să vă prezint pe cineva în seara asta, spunse Simy într-un moment în care se puteau auzi.

– Daa? Pe cine? întrebară fetele în cor.

– Eeee, o să vedeţi voi mai încolo.

– Nu-mi zice că e vorba de pupăza ta, spuse Ana râzând.

– Pupăza are un nume, scumpo, și te rog să-l folosești când va veni. N-aș vrea să se uite urât la mine.

– Haaa! Ce tare! Și cu nevestica ce-a făcut? întrebă Giulia pe un ton puţin răutăcios.

– Hai mă, Giulia, nu fii așa, o trase Lisa de mână.

– Păi, ce? N-am dreptate? Ia zi, Simy.

– Nu începeţi! Azi ne distrăm, spuse Ana, îl cunoaștem pe domnu' pupăză, adică pe Sorin, și apoi putem să ne dăm cu părerea. Eu, una, abia aștept să-l cunosc.

– Și eu, spuse Lisa.

– Merci, scumpo, zise Simy, evitând privirea Giuliei.

– Mă rog, să vedem și noi ce e de capul lui și dacă se poartă urât... începu Giulia.

– O să-l desfiinţezi, știu, spuse Simy. Până atunci, să ne distrăm niţel. Mai ia-ţi ceva de băut, să te calmezi.

– Sigur că da, spuse Giulia și-și aprinse o ţigară, întinzându-i una și lui Simy.

Se lăsară învăluite din nou de muzică. Timpul părea să se fi topit, luând cu el oboseala și gândurile cenușii. Erau acolo, înconjurate de toţi acei oameni lipsiţi de griji, dornici de aventură și de distracţie. Parcă se cunoșteau cu toţii, își zâmbeau și erau prinși într-o mișcare continuă și ameţitoare. La un moment dat, Ana se opri brusc, privind ţintă într-un loc, se uită fix la un bărbat care se apropia. Nu mai fu în stare să schiţeze nicio expresie. Avu impresia că prin fumul gros îl vede pe el, pe bărbatul cu ochi cenușii, însă, apropiindu-se de ea, realiză că nu era decât un tip care-i semăna oarecum. Brian era, de fapt, departe, dacă exista, dacă nu fusese doar o iluzie. Continua însă să-l privească pe acel bărbat. Arăta destul de bine și era chiar interesant la faţă. Se uita în direcţia ei, dar parcă privea prin ea. Se uită o clipă în spate și o văzu pe Simy topită toată într-un zâmbet.

– E Sorin?! spuse Ana mai mult pentru ea.

– Da! Arată chiar bine, spuse Giulia, studiindu-l destul de indiscret.

– Cam da, arată bine, spuse Lisa. Fata noastră nu prea ni l-a descris așa.

– Nu l-a descris așa deloc, spuse Ana. E OK tipul, să vedem acum ce scoate pe gură.

– Tot defect e! Atât timp cât e însurat, nu-l văd cu ochi buni, spuse Giulia și plecă să-și ia ceva de băut.

Simy părea fericită, mai fericită ca niciodată. Nu era, totuși, riscant? *Cum poate să-l sărute, știind că acasă îl așteaptă cineva? Cum poate să stea cu el, știind că, de fapt, el aparţine altcuiva? Și el, el*

chiar nu are conștiință? Cum își poate lăsa nevasta acasă, pentru a se distra în cluburi? Și eu, eu de ce-mi pun atâtea întrebări?

– Ce ziceţi, mergem în altă parte? Știe Sorin un loc, spuse Simy, implorând din priviri.

– Fie. Să vină și Giulia.

Ieșiră din club. Aerul rece le lovi în faţă făcându-le să-și strângă hainele mai bine pe ele. Doar Simy părea să se simtă bine.

– Îmi pare bine să vă cunosc în sfârșit, spuse Sorin, zâmbindu-le larg. Am auzit multe despre voi.

– Și noi despre tine, spuse Giulia.

– Sper că de bine!

– Mda.

– O să ne zici tu mai multe, nu-i așa? interveni Lisa pentru a nu o lăsa pe Giulia să continue.

– Tot ce vreţi să știţi, însă mai întâi aș vrea să vorbesc ceva cu Giulia.

– Hmm, cu mine? îl privi Giulia nedumerită.

– Da, tu ești avocată, nu?

– A, da... te ascult.

– Stai să ajungem.

Merseră într-un local care, la prima vedere, părea o casă părăsită. Coborâră niște scări și intrară într-o încăpere inundată de o muzică în surdină, relaxantă și un miros parfumat de narghilea le trezi simţurile. Fură întâmpinaţi de niște figuri plăcute și atât de diferite de cele pe care le văzuseră în club. Erau, parcă, în altă lume, o lume cu o mie și una de nopţi de fericire, o lume în care dorinţele deveneau realitate, lumea în care nu trebuia decât să-ţi dorești.

– Interesant loc, spuse Ana.

– Da, îmi place mult, aprobă Simy.

– Ai mai fost aici? o întrebă Giulia.

– Da, vin cu Sorin, spuse Simy și se opri brusc.

– N-ai zis nimic de asta până acum, începu Giulia.

– Să ne așezăm, interveni Lisa.

Muzica din club încă le mai pulsa în urechi. Era o senzaţie stranie. De obicei, după club mergeau acasă și senzaţia trecea în somn. Acum

însă, luaseră cu ele acel bubuit și aveau o senzație ciudată, de parcă-și injectaseră muzica direct în creier.

– Ce voiai să-mi spui? i se adresă Giulia lui Sorin cu tonul ei specific, avocățesc.

– Păi, probabil, știi deja de la Simy că sunt însurat. Bănuiesc că nu vă place situația.

– Mda, sper că nu te apuci să te scuzi, acum.

– A, nu! Deloc! N-o să intru în detalii, vreau doar să știu dacă mă poți ajuta cu divorțul?

– Ceee? făcu Giulia ochii mari.

– Nu te așteptai, nu?

– Pai, Simy n-a zis nimic.

– Ha-ha, n-a știut nici ea până de curând. Însă, când mi-a zis de tine că ești avocată, m-am gândit că m-ai putea ajuta. Dacă vrei, desigur.

O bubuitură puternică o trezi din somn. Sări din pat cu inima bătându-i să-i sară din piept, picioarele îi tremurau din cauza sperieturii. Imediat ce se dezmetici, merse împleticindu-se spre bucătărie. Auzea ca prin vis un vâjâit ciudat. Era vântul care bătea cu putere. Anunțaseră cu o seară înainte, la meteo, că o furtună se va năpusti asupra orașului. Dar nu și că va poposi la ea în bucătărie. Din cauza curentului creat, se trântise geamul puternic. *De asta aveam eu chef în această minunată zi de stat în casă!*

În următorul minut, se auziră strigăte pe scară și apoi bătăi în ușă.

– Anușka, fata mea! Ești acolo? Răspunde!

– Da, tanti Maria, ce s-a-ntâmplat? spuse Ana, deschizându-i ușa vecinei.

– Ești bine? Am auzit un zgomot îngrozitor, și știi doar că eu nu prea aud de fel, mamă.

– Sunt bine, s-a spart geamul de la bucătărie.

– Daaaa, păi dacă nu mă asculți! Mereu pleci și lași geamurile deschise. Într-o zi, o să te trezești cu unul spart și ce-o să faci? întrebă vecina, gesticulând și agitându-se ca mușcată de șarpe.

– Păi, tanti, tocmai s-a spart, o să-l înlocuiesc.

– Da, da! Sigur că-l înlocuiești, să nu zici că nu ți-am spus. Du-te să închizi geamurile, of, tinerii ăștia, cum știu ei tot..., spuse vecina și plecă bombănind spre apartamentul ei.

Ana rămase în ușă, privind-o cum se îndepărtează. Nici că putea să aibă o zi mai frumoasă, doar era duminică. Se întoarse în bucătărie și se apucă să strângă cioburile de pe jos. Afară ploua îngrozitor, parcă cerul se revărsa cu totul. Rămase o clipă privind în depărtare, prin fereastra fără geam. De afară, se auzea un miorlăit ce aducea cu un plânset. Se apropie de geam și aruncă o privire prin grădina de lângă bloc. Un pui de pisică stătea ghemuit lângă un copac și mieuna, înspăimântat de vijelia de afară. În următoarea secundă, își luă haina și coborî să ia pisoiul. Îl aduse în casă. Era atât de speriat. Nu-i plăceau animalele în casă, însă decise să-l ţină un timp, până avea să mai crească puţin.

– Da, Lisa, e mic și e cenușiu. Dacă l-ai vedea...

– O să trec să-l văd. Dar ce faci cu el cât ești la serviciu?

– Nu știu, cred c-o voi ruga pe tanti Maria să aibă grijă de el. E înnebunită după animale.

– Și cum îl cheamă?

– I-am zis Tintin.

– Ha-ha! E drăguţ, potrivit pentru un pisoiaș.

O nouă săptămână. Ajunse la serviciu. Era pustiu, ca de obicei. Ora 9:00 era pentru mulţi oră de trezire. Anei îi plăcea însă să ajungă prima la serviciu, să aibă câteva clipe doar ale ei, în care să-și verifice e-mailul, să citească presa, să se trezească încet și în ritmul propriu. Iubea liniștea dimineţii. Se amuză puţin citindu-și horoscopul:

„Umbre din trecut îţi vor bate la uşă, gândeşte-te de două ori înainte să le deschizi.“ *O, da! Umbre din trecut. Să le dau cu uşa-n cap!*

Printre zecile de e-mailuri primite, cele mai multe spamuri, găsi şi unul de la Victor. *Ce zicea horoscopul ăla? Ce mai vrea? Ce...?* Deschise e-mailul şi simţi cum i se strânge stomacul. Nutrea o bucurie ciudată şi, în acelaşi timp nelinişte.

„Bună dimineaţa, dom'şoară!

Ce mai faci? Sper că eşti bine. Cum merge cu noul job?

Eu sunt bine, sănătos. Mi-e dor de tine. Poate ne vedem la o cafea cândva.

Să ai o săptămână minunată!

V.“

Citi e-mailul încă o dată. Dorul de Victor reveni mai puternic ca înainte. *Doamne, cum mă poate întoarce un singur e-mail, câteva cuvinte... Cum era să-mi fi spus personal toate astea?!* Vru să-i răspundă, însă rămase locului, privind în gol. Nu ştia ce să-i spună, deşi ar fi avut atâtea. Ar fi fost mai uşor dacă nu primea e-mailul deloc. Se număra, acum, şi ea printre miile de femei agitate din cauza câtorva cuvinte. *Şi nu aşa fac toate? Nu se agaţă ele de nimicuri? Au impresia că intuiţia le vorbeşte despre cine ştie ce posibilitate frumoasă şi încep să viseze la cai verzi pe pereţi, sperând ca el să apară de oriunde şi să le declare iubire veşnică. Uită să mai trăiască în prezent, adorând viitorul, ceea ce-ar putea fi. Nu! N-o să-mi faci asta! Nu aşa, cu un simplu e-mail.* Începu să scrie:

„'Neaţa!

Eu sunt bine. Îmi place la nebunie jobul. Colegii sunt super, încă nu ştiu cum îi cheamă pe toţi şi nici nu cred că voi şti prea curând. Mă acomodez. Ne mai auzim noi.

O săptămână frumoasă şi ţie!

Ana“

Trimise e-mailul înainte să apuce să se răzgândească.

– Măi, Sorin nu e deloc rău, spuse Giulia.

– Ești sigură? Păreai foarte pornită împotriva lui, îi replică Simy, foarte mulțumită de cum decurseseră lucrurile.

– Da. Păi, ca să-l pot ajuta cu divorţul, a trebuit să-l descos bine.

– Ce mă bucur! Și ai aflat ceva interesant? Sau e confidențial? întrebă Lisa, cu privirea ei curioasă.

– Nimic interesant, doar că nevastă-sa îl înșeală de mult timp, încă dinainte de a se căsători, și stă cu el pentru banii lui.

– Păi, și de ce nu s-a despărţit de ea până acum? interveni Ana.

– Pentru că n-a avut un motiv întemeiat. Asta până acum, spuse Giulia uitându-se la Simy.

– Simy, tu nu zici nimic? întrebă Lisa.

– O las pe doamna-avocat, aici de față, să spună tot.

– Așa... O să avem ceva de muncă, am înţeles că femeia se respectă și nu vrea să iasă din căsnicie așa cum a intrat, altfel spus, cu buzunarele goale.

– Dar tu, draga mea Simy, trebuie să-i fii aproape, să-l susţii, zise Lisa.

– Ce-mi place! V-aţi schimbat radical. Și eraţi atât de pornite împotriva lui, spuse Simy.

– Păi da, pentru că, dacă „pupăza“ asta a ta e băiat bun, trebuie să-i acordăm credit, nu-i așa? spuse Ana privindu-le pe fete.

– Și cum de nu are copii? Că sunt de ceva ani împreună, întrebă Lisa.

– Din păcate sau, mai degrabă, din fericire, n-a vrut ea. Îl tot ducea cu zăhărelul: că mai întâi să se căsătorească, apoi a zis că, deși a renunţat la pilule, nu reușește să rămână. Într-o zi însă, Sorin a surprins-o luând o pilulă, iar ea n-a putut să mai nege.

– Înţeleg că ăsta e unul dintre motivele rupturii, nu? zise Ana gânditoare.

– Da, apoi am apărut eu și restul deja îl știţi, încheie Simy.

– Ei, dacă am fi știut și noi cum e situaţia, te-am fi susţinut altfel, spuse Giulia.

– Ce să fac, nici eu n-am știut totul…

– Mda, și uite-așa își face omul păreri greșite, judecând după prima impresie. Prima impresie este, de fapt, o mare prostie, spuse Ana accetuând ultimul cuvânt.

– Sunt de acord, aprobă Lisa.

Au continuat să vorbească până târziu. Au fost uimite să afle despre e-mailul lui Victor, însă s-au abţinut de la comentării. Era, totuși, clar la ce se gândeau: *Poate că se va întoarce.* I-au respectat însă dorinţa Anei. Vor vorbi despre asta în momentul în care-și va dori ea.

– Cum e cu pisoiul? întrebă Giulia.

– Vaaai! E superb! Îl iubesc pe puiuţul ăsta, măcar acum nu mai vorbesc de una singură prin casă, spuse Ana râzând.

– Clar, aprobă Lisa. Și sunt convinsă că-ţi răspunde și el.

– Uneori, vine la mine și miaună.

– Poate-i e foame, spuse Simy.

– Nu, nu! Vorbesc cu el și miaună, adică, atunci când zic Tintin, e foarte atent.

– Da, sigur! După nicio săptămână, el știe deja că e Tintin. Un pisic tare deștept.

– Da, Giulia, dacă nu crezi, vino pe la mine. Dar mai bine nu, să nu-l sperii.

– Eu te cred, vezi să-i faci vaccinurile, să n-ai probleme cu el, interveni Simy.

– Da, zilele astea trebuie să mă ocup și de ele.

– Și să-ncerci să nu-i povestești din nebuniile tale, că deprimi pisoiul!.

– Ha-ha, Giulia, ce amuzantă ești, spuse Ana uitându-se în altă parte.

Într-un târziu, achitară nota și fiecare plecă pe drumul ei, cu gândurile ei. Ana, deși voia să lase impresia că-i e bine, nu reuși să-și păstreze zâmbetul la nesfârșit. Se urcă la volan și stătu așa, privind aiurea pe geam. Nu avea poftă să meargă acasă. Trebuia să se odihnească, pentru că ziua următoare se anunţa plină: venea o

delegaţie din Michigan, pe care trebuia s-o „întreţină“, cu zâmbetul pe buze. *Nu puteau să vină și ei săptămâna viitoare?! Îmi reveneam și eu puţin în weekend.* Mai era și programarea la coafor de la ora 8:00. *Tocmai bine!*

Porni motorul, însă, în loc să vireze la dreapta, se trezi că merge înainte. Parcă altcineva i-ar fi controlat mișcările. Acceleră din ce în ce mai tare, în ritmul muzicii. Ajunse la locul ei, lângă lac. *Doar câteva minute fără gânduri, fără dorințe, fără nimic. De-aș putea uita o clipă de tot...* În momentul imediat următor, se auzi soneria telefonului.

– Da, Giulia, s-a-ntâmplat ceva?

– Tu să-mi spui? Ești supărată pe mine, cumva?

– Cum?? Nu! De ce-aș fi?

– Păi, nu știu, poate pentru faza cu pisoiul, păreai niţel nelalocul tău.

– Mda, sunt puţin, dar nu de asta. Nici nu știu ce am cu-adevărat, spuse Ana scoţând un oftat.

– Victor?

– Posibil...

– Nu m-ai întrebat nimic de el, scumpo, nu vrei să știi ce s-a-ntâmplat cu el?

– Păi... nu, adică da... I s-a întâmplat ceva rău? întrebă Ana îngrijorată.

– Din câte știu, nu, însă a plecat de la firma pentru care lucra. Și-a dat demisia săptămâna trecută.

– Cum așa? Știu că avea niște cazuri destul de mari pe rol, nu e genul care să lase lucrurile neterminate.

– Știu, habar n-am ce s-a-ntâmplat. Auzisem că vrea să-și deschidă o firmă a lui.

– Poate c-ar trebui să-l întreb cum îi merge.

– Faci cum crezi, scumpa mea, dar ai grijă. Încă nu ţi-a trecut de tot.

Ar fi vrut să audă mai multe despre el, să știe că-i merge bine, că reușise să... Porni mașina și plecă spre casă. Acum o aștepta totuși cineva, chiar dacă doar un ghem de blană. Tintin nu avea cum s-o rănească, iubirea lui era sinceră. Îi plăcea mult când îl găsea culcat în papucii ei în formă de vacă.

Vineri dimineaţa se prezentă cu un zâmbet mare pe chip la prietena ei bună, Ginuţa. Aceasta o întâmpină cu o îmbrăţişare, dar şi cu uimire în privire.

– Ce-i cu tine, Anuşka dragă? Nu mi-a venit să cred când am văzut programarea, îi zise Ginuţa, gesticulând în felul ei propriu.

– Ei, draga mea, mă gândeam zilele trecute că mi-ar prinde bine o schimbare.

– Păi, nu prea am ce să-ţi mai iau din vârfuri, c-a trecut prea puţin de la ultima...

– Nu, nu! Schimbare! Nu mă lua în glumă acum, că nu prea am timp pentru asta.

– Zi-mi ce înţelegi tu prin schimbare, prinţeso!

– În primul rând, nu mă lua cu „prinţeso“, ştii bine că nu-mi place. În al doilea rând, ce-ai zice dacă m-ai face o culoare mai închisă?

– Ceee? Vrei tu aşa ceva? zise Ginuţa aproape ţipând.

– Da. Ai ceva care să se ducă după mai multe spălări? N-aş vrea să fie permanent totuşi.

– Am, cum să n-am?! Şi pot să te şi tund niţel? Un breton filat bine, plus un filat şi la spate.

– Aha, uite! Vezi?! Acum vii cu propuneri mai decente, fără nebunii dintr-alea emo, te rog!

– Dac-ai ştii ce fericită sunt! O să te îndrăgosteşti de tine.

– Sper! Şi trebuie să ne grăbim puţin, că la 10:30, cel târziu, trebuie să fiu la birou.

– Nu, nu şi nu! Fără grabă, trebuie să iasă magnific.

– Tu ştii mai bine, tu eşti stilistul.

– Stilistă, dragă!

– Fie, cum zici tu.

După două ore, când ieşi din coafor, era o cu totul altă Ana. Se simţea diferit, se simţea bine, se simţea fantastic. Nu avusese

niciodată părul atât de închis la culoare. Îi scotea ochii în evidență într-un mod ciudat, o făcea să pară mai sigură pe ea, mai puternică.

– Bună, Lisa!

– ’Neața, scumpo! Ce faci?

– Uite, bine, tocmai ce-am fost la coafor. Am intrat în rândul brunetelor, dragă.

– Poftim? Tu? Vopsită? Nu pot să cred!

– Daaa! Și am un păr superb, e magnifică Ginuța mea.

– Te cred! Abia aștept să te văd, spuse Lisa. Hai că trebuie să închid, trebuie să dau fuga până la hotel, cu niște decorațiuni. Îmi mănâncă zilele oamenii aștia.

– OK, ne auzim mai târziu, atunci. Pup!

Ajunse la serviciu puțin după 10:30. Majoritatea colegilor erau la cafea. Fetele de la recepție n-o recunoscură, ceea ce era un lucru bun. Era o schimbare. Când își salută colegii de birou, rămaseră cu toții surprinși câteva secunde.

– Ana...?!

– Da, răspunse ea cu un zâmbet mare pe față, chiar eu.

– Uau, deci uau! Ce schimbare! Tu chiar vrei să-i dai pe spate pe americanii ăia, spuse Liviu.

– Să-ți fie de bine, sări Miruna. Îți stă superb!

– Mulțumesc!

Minunat! Ziua a început extraordinar. De-ar ieși puțin și soarele, ce bine-ar mai fi!

Apucase deja să-și facă o cafea și să-și verifice e-mailurile, când din hol începură să se audă voci. *Ce-o fi cu agitația asta? Să fi ajuns Calen și restul echipei?* Sună la recepție.

– Bună, Simona, Ana sunt – de la PR.

– Da, bună.

– Spune-mi, te rog, a ajuns Calen?

– Da. Tocmai au venit, sunt cinci.

– Aha, știu, OK! Mersi.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Era pregătită. Se opri puțin în dreptul ușii de sticlă și-și aranjă cu grijă fusta. Își privi admirativ

pantofii. Nu-i mai purtase de mult, deși combinația lor de culori era magnifică. Își trecu o mână prin păr și se îndreptă spre sala mare de ședințe, de unde venea toată agitația cu pricina. Aproape de ușă fu cât pe-aci să se ciocnească de Liviu.

– Hai, Ana, c-au venit. Par foarte OK, nu-s scorțoși, cum mă așteptam.

– Super!

Intră în sală și toate privirile se întoarseră spre ea. Avantajul de a fi intrat ultima sau, poate, dezavantajul. Zâmbetul cu care se prezentă în fața tuturor îi înghețā pe buze în momentul în care întâlni privirea, ochii lui. Ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o întâlnească acolo se afla, acum, în fața ei. Ochii lui cenușii o fixaseră uimiți, și totuși, nu surprinși că o descopereau acolo. *Calen – cum de n-am întrebat până acum de prenume?* Știa numele celorlalți, însă pe-al lui nu. Nu i se păruse atât de important, din moment ce Olivia vorbea de „Calen în sus și Calen în jos". „Calen" fusese destul. Acum însă, timpul se opri în loc. Încercă să respire. O năpădi transpirația în numai câteva secunde. Se prinse cu mâna de spătarul unui scaun, ca să nu cadă din picioare. Senzația asta de leșin nu-i era deloc străină, se mai pierduse o dată în ochii lui și...

– Bună ziua, sunt Ana Casian. Bine ați venit! spuse ea, stăpânindu-și tremurul din voce.

– Bună, Brian Calen. Încântat!

– Aceștia sunt colegii mei...

Nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de stăpână pe situație. Ar fi vrut să arunce cu scaunul după el, să-i spună cât de laș fusese c-o lăsase acolo așa, fără nicio explicație, să-l plesnească pentru că apăruse acum din senin, fără niciun anunț în prealabil, deși el știuse clar cu cine urma să se întâlnească. Ar fi vrut... însă rămase impasibilă, se ascunse sub noua ei înfățișare și sub masca gazdei binevoitoare. Trebuia să fie ceea ce trebuia să fie, omul de bază al Oliviei. Însă nu putea scăpa. În toată agitația din birou, se ciocni la un moment dat de el. Și Brian o prinse de mână și o privi cu ochii lui cenușii.

– Dac-ai fi avut două pistoale, în loc de ochi, cred că m-ai fi omorât de mult, îi spuse el, șoptit.

– Crezi? Să fii sigur!

– Trebuie să...

– ... vorbim? Desigur! Mai bine mai târziu decât...

– Ana! Mă scuzaţi, vă rog. Vino să-i povestești doamnei O'Donnell despre planul nostru, interveni Liviu.

– Imediat! Cu tine n-am terminat. Mai vorbim noi.

Poate că mâine...

În drum spre casă, avu impresia că totul fusese numai în imaginaţia ei, care-i juca feste. Și totuși, fusese mai mult decât o simplă fantasmă. Fusese chiar Brian. Cumva, destinul i-l adusese din nou aproape.

– Da, scumpo, Brian în persoană...

– Aoleeeuuu, chiar nu-mi vine să cred, strigă Lisa. Cred că ești șocată!

– Șocată? Puţin spus... sunt de-a dreptul... care e cuvântul? Sunt, sunt...

– Hai că dai în bâlbâială.

– Păi, dau, la naiba!

– Și eu, care credeam c-a ieșit cu totul din peisaj, adică mă gândeam că Vic... hmm, mă rog, înţelegi tu.

– Da... și eu mă gândeam la fel, spuse Ana oftând. Am obosit... Hai că te las, vorbești tu cu fetele, că-n weekendul asta nu cred că voi avea timp să mai respir.

– Bine, dar, dacă e ceva, sună-mă, sunt aici, mereu dispusă să te ascult.

Încă nu-i venea să creadă. Brian era din nou aproape. Trecuse de mult de miezul nopţii, dar nu putea închide ochii. Avusese o zi grea

și urma, probabil, un weekend la fel de agitat. „Musafirii" trebuiau întreţinuţi într-un fel sau altul, iar ea trebuia să facă pe gazda zâmbitoare. Trebuia să se odihnească, însă gândurile nu-i dădeau pace. Imaginea lui îi reînvie toate amintirile. Era din nou acolo, în Bora Bora. Era cu el. Se ţineau de mână. Era… soneria telefonului o trezi la realitate.

– Da…

– Ce faci, Ana? Dormi? se auzi vocea lui Liviu.

– Păi… încerc. Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea, pe jumătate adormită.

– Scuză-mă, însă trebuia să te sun. M-a sunat Olivia să-mi spună că *mister* Calen vrea să fie plimbat puţin… de fapt, vrea să meargă la mare.

– Așa… și?

– Păi, tu ar trebui să mergi. Eu n-am cum. Trebuie să mă ocup de finalizarea proiectului și de petrecere.

– Dar, Liviu, nu trebuia să ne ocupăm de asta împreună?

– Da, mă, dar trebuie să meargă cineva cu el.

– Și cu ceilalţi cine rămâne?

– Păi, Miruna și eu, atât cât pot.

– Dar nu e prea mult? Adică mai sunt o grămadă de chestii de pus la punct, iar petrecerea e mâine.

– Of! Ne descurcăm noi, stai liniștită, fă-l pe Calen să se simtă bine. Doar știi bine, el e șeful.

– Mda… și la cât ar trebui să plecăm mâine?

– Habar n-am. Zicea Olivia să-l sunăm, dar nu mai devreme de 9:00.

– Cine s-o trezi mai devreme?! Fie…

La mare? Ce i-o fi venit? Cu siguranţă, nu e doar dorul de mare. O zi întreagă cu Brian… Nu! Nu trebuie să mă apuce visatul aiurea! Nu merită. A plecat. Brian a plecat. Cel de acum e doar un străin. Însă, cu cât încerca să-și impună mai mult o distanţare, cu atât gândurile i se îndreptau mai abitir către el.

– Ai auzit, Tintin? Domnul Calen vrea să facă o plimbare până la mare. Dac-ai știi tu cine e… o să-ţi povestesc eu într-o zi, că văd că acum n-ai chef de mine.

Îl privi lung cum toarce. Ar fi vrut să fie și ea atât de liniștită ca el, să nu aibă niciun gând și nicio grijă. Mângâie pisoiul ușor.

– Mâine te duc la vecina, o să-ți placă. Ea iubește mult pisicile.

Tintin torcea în continuare. Închise și ea ochii și se afundă în lumea viselor. *Mâine, poate că mâine voi primi răspunsuri... poate că mâine...*

– Bună dimineața, domnule! Sper că nu te-am trezit.

– 'Neața, draga mea! răspunse Brian. Sigur că nu m-ai trezit. Așteptam să mă suni.

– Desigur... spune-mi, te rog, cum vrei să facem? La cât plecăm?

– Păi, eu sunt gata, te aștept la hotel.

– În regulă. În jumătate de oră sunt acolo.

Autostrada era pustie. Trecuse o vreme de când nu mai mersese la mare și aproape că uitase acel sentiment, nerăbdarea care creștea cu fiecare kilometru cu care se apropia. Un soare chinuit, de toamnă târzie, îndulcea puțin câmpurile cenușii. Ar fi mers așa la nesfârșit, cu muzica dată la maxim, cu gândurile lăsate undeva în urmă. Acum însă, nu putea. Gândurile îi erau toate îndreptate asupra omului pe care-l avea alături. Toate întrebările pe care se străduise să și le șteargă din minte reveniră, dar ea nu era în stare să spună nimic.

– Ești cam tăcută, spuse Brian.

– E dimineață, nu-s așa vorbăreață dimineața.

– Da? Eu parcă mi te-amintesc altfel.

– Serios?

– Hai, nu mai fii așa! Zâmbește puțin, îmi plăcea tare mult zâmbetul tău dimineața.

– Chiar așa? Și cum de-ai putut să renunți la el? întrebă Ana pe un ton pe care nici ea nu-l recunoscu ca fiind al ei.

– Mă gândeam eu că ești supărată...

– Poftim? Supărată? Dar de ce-aș fi? A trecut ceva timp de atunci. A trecut îndeajuns cât să pot să te uit, însă acum ai binevoit să apari iar și să-mi strici toată liniștea. Și nici nu te-ai străduit să-mi spui dinainte că vei veni, că ești cine ești, că... offfff! Hai s-o lăsăm baltă.

– Stai așa! N-o lăsăm baltă! Vreau să vorbim, de-asta am și cerut să merg la mare cu tine.

– Ai cerut tu? Dar mi-au spus că trebuie să meargă cineva, nu că eu neapărat. Sper că n-ai spus ceva.

– Nu, nu, stai liniștită! Am aflat, într-adevăr, că domnișoara PR de la RealCo este Ana Casian. Însă tot ce știam despre tine era doar numele tău, și asta nu era o garanţie că erai chiar tu. Am sperat însă ca numele să fie chiar al Anei pe care-o știam eu...

– Puteai să ceri informaţii, să încerci să vorbești cu această Ana, să vezi dacă eram ea.

– Probabil. Am preferat însă ca întâlnirea să fie așa, o surpriză.

– O, da, clar, și ce surpriză! Era să cad din picioare, de la o așa surpriză.

– Pentru mine, a fost o surpriză foarte plăcută să te văd. Te-ai schimbat mult, să știi. Ești... nu știu, altfel.

– Mersi... Spune-mi, de ce-ai vrut să mergem neapărat la mare? Puteam vorbi și în oraș.

– Simplu. Acolo nu ne deranjează nimeni, atât timp cât serviciul e departe și lumea știe că vreau să văd marea, n-or să ne deranjeze cu nimic, iar tu nu vei vrea să mergi să ajuţi la organizarea a nu știu ce-aţi pregătit voi acolo, sau, pur și simplu, să fugi de mine.

– O să-ţi placă ce-am pregătit. Nu c-aș ţine neapărat să te simţi tu bine, însă vreau să ne reușească proiectul ăsta. Avem nevoie de susţinerea celor de la Real Cosmetics US pentru realizarea obiectivelor pe anul viitor și, dacă pentru asta e nevoie să merg cu tine pe Lună, atunci voi merge.

– Și ce-ai mai face? întrebă Brian cu un zâmbet în colţul gurii.

Avea un aer sigur pe el și o privire ce-i dădea fiori Anei. Era omul cu care, probabil, ar fi fost în stare să reia aceeași aventură fără nicio finalitate. Parfumul lui îi aducea aminte de Bora Bora, de briza mării aceleia turcoaz. Dacă ar fi închis ochii acum, ar fi revăzut fiecare clipă

petrecută acolo cu el: plimbările pe insulă, zilele petrecute la plajă, nopţile cu lună, petrecerea.

– Văd că ești foarte concentrată asupra orizontului, chiar n-ai de gând să fii mai sociabilă?

– Scuză-mă, eram atentă la drum.

– Da, e foarte greu să vorbești în timp ce ţii piciorul pe acceleraţie.

Ar fi vrut să-i răspundă la fel de ironic, însă nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Se certase prea mult cu el în mintea ei, îi spusese de atâtea ori ce avea pe suflet, că acum parcă nu mai avea niciun sens s-o facă. Se rezumă la a conduce, încercând să nu se mai gândească.

– Bine. Nu vrei să vorbești acum. Trezește-mă când ajungem, spuse Brian și-și sprijini capul pe mână.

– Deci omul nostru s-a întors, spuse Giulia a treia oară.

– Da. Și nu mi se pare că e prea bine.

– Păi, Lisa, cum să fie bine?! Ana chiar a simţit ceva pentru el, însă n-a primit nicio speranţă din partea lui. Apoi și-a revenit cumva și a apărut Victor.

– Da, chiar am crezut că Victor...

– Păi, s-a întors la nevastă-sa! spuse Simy. Cum ai putut să mai crezi?

– Nu știu, pur și simplu, am simţit eu, dar cred că m-am înșelat.

– Tu încă mai speri, nu? În relaţia ei cu Victor... adăugă Simy.

– Hmm... nu știu, adică...

– Da, Lisa, te cunosc, încă mai speri, spuse Giulia. Totuși, acum e cu Brian. Sper să dea un semn cât de curând, c-o să înnebunesc dacă nu aflu ceva de ea. O fi ea puternică, dar nu cred că e atât de puternică.

– Dacă nu sună, o sunăm noi. Mai stăm o oră, două, și sunăm. spuse Lisa pe un ton foarte ferm.

Șocul reapariţiei lui Brian le aduse pe fete împreună, însă neputinţa lor în a ajuta cu ceva le dădea tuturor o stare ciudată de nervozitate,

de neliniște. Iar faptul că nu-l cunoșteau le agita și mai mult. Giulia îl știa pe Victor și acest lucru îi conferea o anumită siguranță. Putea să treacă până și peste relaţia lui. Cu Brian era altceva, el lăsa loc de presupuneri și asta le rodea. Putea fi oricum: bărbatul ideal, un nemernic, interesat, iubitor. Era un generator de posibilităţi, ca atunci când ai de ales între mai multe lucruri. Niciodată nu ţi-e ușor să alegi. Acum era vorba de o alegere între nenumărate feluri de a fi.

– Eu o sun, spuse Giulia.

– Dar am spus...

Nu apucă să termine ce avea de zis, că Giulia era deja cu telefonul la ureche.

– Bună, scumpa mea! Ce faci?

– Uite, tocmai ce-am ajuns la mare.

– La mare? accentuă Giulia cuvântul, privind către fete.

– Da... presupun că ţi-a spus Lisa de Brian.

– Normal! Tu n-ai fost în stare să suni...

– Nu începe, te rog!

– Stai liniștită. Am convocat o ședință de urgență, însă n-am mai rezistat și am zis să te sun. Ești bine?

– Da, momentan. Am evitat tot drumul să vorbesc cu el. Însă urmează...

– E acolo?

– S-a dus să ia niște cafea, eu sunt pe plajă, îngheţ.

– Un lucru îţi zic, nu lăsa garda jos. A plecat o dată, poate să plece și a doua oară.

– Știu. Hai că mai vorbim, se apropie.

– Pa!

Fetele rămaseră tăcute, privind fiecare în altă direcţie. O cunoșteau prea bine pe Ana și știau că, deși se ţinea tare pe poziţie, nu avea cum să nu cedeze. Îl iubise. Și sentimentele se puteau reaprinde în orice clipă. Era o dragoste nefinalizată, o iubire ce se dorea mai mult de-atât.

Brian veni lângă ea și-i întinse un pahar aburind. Aroma cafelei, amestecată cu mirosul mării, îi dădu o stare de bine, de liniște profundă. Ar fi stat așa pentru totdeauna. Soarele se chinuia să încălzească, să usuce nisipul, însă era în zadar. Era noiembrie. Era frig. Vântul îi biciuia obrajii și-i ciufulea părul, dar ei nu-i păsa. Marea era superbă, marea aceea de noiembrie, pe care o întâlnea pentru prima dată. I-ar fi spus c-o adoră, însă privirea lui Brian o ardea. Trebuia să discute cu el.

– Ești frumoasă, îți vine superb culoarea asta la păr, îi zise Brian, privind și el spre mare.

– Vorbești cu mine sau cu marea?

– Cu tine... și marea e frumoasă, dar am venit cu tine aici, așa că...

– Mulțumesc.

– Oricât ai crede tu că sunt un nemernic sau mai știu eu ce, să știi că timpul petrecut cu tine acolo a fost, cred, cea mai frumoasă perioadă petrecută cu cineva...

– Dar ai plecat fără să spui nimic. De ce?

– Păi, în ziua în care ți-am zis că plec, mă sunaseră de la firmă. Avusese loc un incident care era cât pe ce să ducă firma la colaps. Trebuia să ajung în cel mai scurt timp posibil.

– Bine, dar puteai să spui ceva, puteam ține legătura cumva. Nu trebuia să rămânem neapărat împreună. Aș fi vrut să știu că, deși am avut doar o aventură, am însemnat ceva pentru tine, măcar cât să ne mai salutăm din când în când.

– Păi, asta voiam, intenționam să-ți cer datele de contact.

– Dar?

– Mi-ai spus că mă iubești...

– O, Doamne! Și ce? Te-ai panicat? În noaptea aia, asta am simțit. Am preferat să-ți spun. Eu sunt mai directă, de felul meu.

– Da, am observat. Însă mi-am dat seama că vreau mai mult, că te vreau numai pentru mine, și asta nu era bine. Mă despărțisem de curând de fosta și n-a fost o experiență tocmai plăcută.

– Și ce legătură are cu mine?

– Am ieșit foarte prost din relația cu ea, iar o nouă relație „perfectă" ar fi fost prea mult pentru mine. La momentul respectiv, așa am crezut că e mai bine, să ne vedem fiecare de drum.

– Mda, nu te așteptai să dai peste mine așa curând.

– O coincidență bine-venită!

– Sigur că da...

– Poate nu crezi, dar chiar m-am bucurat să aflu că mă voi vedea cu o Ana Casian. Știam, cumva, că ești tu. Și asta m-a scutit de a te căuta.

– De parcă aveai cum să mă găsești..., spuse Ana, privind spre mare.

– Aici te înșeli, chiar aveam cum. Uiți că am relații în Bora Bora? Mi-ar fi dat toate informațiile de care aveam nevoie.

– ...

– Acum, c-am lămurit...

– Am lămurit? Ce-am lămurit? Că nu ai curaj să-ți asumi un risc? C-ai plecat fără să spui un cuvânt? Că acum ai pretenția să trec peste totul așa, cât ai clipi? Asta am lămurit? întrebă Ana ridicând tonul treptat.

Simțea că-și vărsa oful, simțea cum încep să-i curgă lacrimi arzânde pe obrajii reci, însă nu se putea stăpâni. Crezuse că-și plânsese toate lacrimile, însă i se rostogoleau, acum, în cascadă. Îi strigă în față toate speranțele pe care le avusese, pe care nici nu credea că și le făcuse, pe care nu avusese curajul să și le spună nici ei. Îi zise, apoi, că-l ura pentru felul în care stătea acolo, uimit, fără să facă ceva. Se lăsă jos pe nisip. Era prea mult.

– Ai terminat?

– Poftim?

– Ți-ai spus oful?

– Acum ești și mitocan...

– Nu, doar că așteptam să-mi spui tot ce ai de zis, pentru a te putea lua în brațe.

Se puse și el jos, lângă ea, și o îmbrățișă. Îi șterse lacrimile cu grijă, deși ele continuau să curgă șiroaie. Se lăsă cuprinsă de brațele lui. Timpul se juca cu ea. Rămaseră înlănțuiți așa multă vreme. Nici frigul, nici vântul tăios nu mai contau. Își aduseră aminte de cele câteva zile în care stătuseră împreună, de petrecerea magnifică la care fuseseră. Chiar dacă nu putea avea încredere în el, acum îl avea alături. Poate că merita o șansă. Îi veni în minte imaginea lui Victor. Dacă el ar fi fost încă lângă ea, poate că acum n-ar fi fost acolo cu Brian. Era un semn. Se întâmplase ca el să se retragă la timp, pentru a-i lăsa locul bărbatului cu ochi cenușii.

Își petrecură restul zilei pe plajă. Recuperară, cumva, cele aproape două luni în care nu știuseră nimic unul de celălalt.

– Vezi? Destinul te-a făcut să lucrezi pentru RealCo.

– Ha! De când crezi tu în destin? întrebă Ana, împingându-l în glumă.

– De când te-am cunoscut.

– Vai, ce cuceritor! O să leșin, dac-o ții tot așa.

– Și eu o să te prind, draga mea, ca pe o prințesă...

– Fără prințese!

– Da, da! Știu.

– Trebuie să-ți zic că mă bucur că te-a lăsat tipul dinainte.

Ana îi aruncă o privire tăioasă și-și desprinse mâna dintr-a lui, întorcând capul în altă direcție.

– Nu mă înțelege greșit! Mă bucur din simplul motiv că pot fi acum cu tine. Însă simt nevoia să spun că e un mare fraier. Dac-o să-l văd vreodată, o să-i zic. Fetele ca tine nu trebuie lăsate să scape.

– O, daaa, tu trebuie să știi cel mai bine!

– Știu.

Drumul spre București păru cu mult mai scurt. Acum își vorbeau. Oricât de puțin timp petrecuseră prima oară împreună, Brian reținuse una dintre slăbiciunile ei: marea. Cu ajutorul mării, el îi intră din nou în suflet. Se pierdură în discuții despre ei, despre firmă, despre o nouă vacanță în Bora Bora, despre nimicurile din fiecare zi.

– Tu ți-ai luat pisică? Tu? Nu se poate!

– Cum așa, eu ce am?

– Nu mi se pare că eşti genul de „femeie cu pisică".

– Oricine l-ar vedea pe Tintin ar deveni genul „cu pisică".

– Crezi tu? Și de ce i-ai zis Tintin? Știi c-or să râdă prietenii de el, nu?

– Ha!

La hotel ajunseră odată cu lăsarea serii. Orașul de-abia se trezea, urma viaţa de noapte. Ana îl lăsă pe Brian la hotel şi plecă să se pregătească pentru marele eveniment. Liviu o asigură că pregătirile merseseră strună și că nu avea de ce să-și facă griji. Când ajunse acasă, văzu că primise deja câteva mesaje de la fete. Trebuia să le sune, să le liniștească.

– Ce faci? Ai ajuns? aproape că-i urlă Giulia din telefon.

– Da, acum. Și trebuie să mă pregătesc pentru marea petrecere de diseară.

– Lasă petrecerea, spune-mi ce-ai făcut.

– Îţi zic imediat, dar le suni tu, apoi, pe fete, te rog? Nu am prea mult timp la dispoziție.

Era trecut de ora 21:00. Liviu o tot sunase pe Ana și o rugase să fie la petrecere înainte de 20:00, însă ei îi fusese imposibil. Nici nu apucase să termine de vorbit cu Giulia, că se și trezi cu tanti Maria bătând cu disperare în ușă.

– Da… s-a-ntâmplat ceva?

– Anușka, draga mea, pisicul ăsta al tău e cam prost.

– Adică?

– Păi, nu vrea să se mai joace.

– Așa…, spuse Ana privind puţin nedumerită.

– Păi, s-a jucat toată ziua cu pisica mea și acum nu mai vrea. I-am dat și jucăria aia cu clopoţei, dar nimic.

– O fi obosit și el, tanti.

– Pfuaaaa, a obosit… de parc-ar fi dat cu sapa. Sper că nu-l vrei acum. Doarme! zise vecina și trânti ușa în urma ei.

Ciudată femeie, dar draguță totuși, ce m-aș face, uneori, fără ea?!

Reușise, în cele din urmă, să fie gata. Chemă un taxi. Nu mai era în stare să conducă, iar pantofii nu erau tocmai cei mai indicați pentru șofat. În rochia pe care o luase pe ea, se simțea ca desprinsă dintr-o reclamă pentru parfumuri. Strălucea. Avea să-i lase pe toți fără grai. Zâmbi numai gândindu-se la asta și, de asemenea, zâmbi gândindu-se la Brian.

– Da, Liviu, am ajuns, sunt la recepție, spuse Ana și-l și văzu pe Liviu strigând în telefon.

– Te-am rugat să vii mai..., dar cuvintele i se topiră.

Liviu rămase blocat, privind-o sau, mai degrabă, holbându-se de-a dreptul la ea.

– Da..., spuse Ana zâmbind.

– ...

– Heeeeei! Ești acolo?

– A! Da, eu... hmm, m-ai lăsat fără cuvinte. Arăți superb! O să-i năucești pe toți, zise Liviu, lărgindu-și puțin cravata.

– Nici tu nu arăți rău deloc. Să mergem.

Îl luă pe Liviu de braț și porniră spre sală. Totul era aranjat conform planului. Sala era amenajată perfect, până la cel mai mic detaliu. Cei mai mulți dintre invitați deja veniseră.

– Se pare că ți-ai făcut un obicei din a veni ultima, îi zise Liviu, făcându-i cu ochiul.

– E ceva rău în asta?

– Aaa, nu! Doar că-i lași pe toți cu gura căscată.

– Păi, asta și vrem. Așa or să accepte mai repede proiectul nostru, nu?

– Corect! Să vezi ce bonus o să ne dea Olivia.

Cu cât se apropia mai mult de ușa sălii, cu atât muzica se auzea mai tare.

– Sper că n-o să avem probleme cu muzica, nu?

– După ce vin toți invitații, închidem ușile și va fi OK.

Intrară. Zeci de priviri admirative se opriră asupra ei, la fel cum se întâmplase și cu privirea lui Liviu mai devreme. *OK. Un covor roșu*

îmi mai trebuia și puteam să-mi scriu în frunte VIP. Sper să nu-mi pierd pantoful la miezul nopții! Unde-o fi Făt-Frumos?

– Uite-l pe Calen! Mergi la el și trezește-l. Mi se pare că nu mai poate respira, îi zise Liviu în șoaptă și se îndepărtă râzând pentru sine.

Într-adevăr, Brian rămăsese nemişcat, cu paharul în aer, privind către ea. La fel și partenerul lui de conversaţie. Un tip grăsun cu ochii mari şi verzi. Îl lăsă pe acesta singur şi se apropie de ea.

– Nu încetezi să mă uimești, zise el zâmbind, iar restul cuvintelor rămaseră în aer.

– Să-nţeleg că-ţi place rochia mea? întrebă Ana roşind uşor.

– Ești superbă! Dacă n-ar fi toţi oamenii din jur, te-aș săruta până ai leşina.

– Şi ce te opreşte? Oamenii?

– Nu neapărat, însă nu vreau să te răpesc de-aici. Încă se mai uită la tine... Vrei să bei ceva?

Ana parcă plutea. Avea senzaţia că timpul se oprise în loc pentru ea. Nu mai simţea niciun fel de oboseală sau supărare. Era cu el, şi nimic nu mai avea importanţă, nici măcar starea de rău apărută de nicăieri. Poate că mâine avea să se dizolve totul, poate că mâine nu va mai fi lângă ea. În seara aceea însă, îi era alături. Cineva acolo sus o iubea. Ana voia să împărtășească această fericire cu toţi cei prezenţi.

– Ana arată fantastic! îi zise Olivia lui Liviu. Și e ceva cu zâmbetul ei...

– Orice-ar fi, ne va ajuta să obţinem rezultate pozitive.

– Sunteţi o echipă magnifică, dragule. Nici Miruna nu s-a lăsat mai prejos. Oamenii sunt fascinaţi de ea.

– Perfect!

Era trecut de miezul nopţii şi încă nu-şi pierduse pantoful. Dansase cu jumătate dintre invitaţi şi-i fermecase pe majoritatea. Începea să nu-şi mai simtă picioarele. Oricât de comozi ar fi fost pantofii din picioarele ei, întotdeauna venea un moment dincolo de care simţea nevoia de puţină relaxare sau, mai bine spus, de un „loc în spaţiu".

– Ce e, draga mea, ai obosit? întrebă Olivia, aşezându-se lângă ea.

– Mă dor picioarele îngrozitor, spuse Ana încercând să afişeze un zâmbet, însă nu prea izbuti.

– La cât te-au dansat oamenii din jur, cred și eu. Voiam să-ţi spun și ţie că sunt foarte încântată de voi trei, sunteţi echipa perfectă și nişte gazde fără cusur!

– Mulţumesc, însă eu zic să nu ne pripim. Mai întâi să vedem proiectul acceptat, și apoi...

– O să fie bine! Stai liniștită. Hai că te las, că vine Calen și cu tine cred că vrea să vorbească. Zâmbește-i încă puţin, îi spuse Olivia plecând și apoi oprindu-se în dreptul unui grup de alături.

Brian se apropie de ea cu două pahare în mâini şi-i întinse unul. Arăta bine. Avea trăsături ferme și ochii lui îl împresurau cu o lumină magică. Sau poate era doar vraja pe care o lăsau asupra ei. Ana zâmbi iar și-i făcu semn să se așeze lângă ea.

– Mulţumesc, chiar voiam să beau ceva.

– Am simţit eu. Văd c-ai reușit să scapi de domnii ăia lipicioși.

– Daaa, din păcate, sau din fericire, picioarele mele nu mai fac faţă, trebuia să mă așez, altfel mă adunaţi de pe jos.

– Reușită petrecere! M-am simţit excelent, spuse Brian, luând o gură de șampanie.

– Da, a ieşit bine! aprobă Ana. Și nu cred să se termine prea curând.

– La ce invitaţi sunt, nici eu nu cred. Sunt petrecăreţi de cursă lungă.

– Offf! Aș vrea să stau puţin întinsă, să-mi scot pantofii, mă termină.

– De ce n-ai zis așa? Hai să ţi-i scoţi.

În clipa următoare, o luă de mână și o trase după el. Se strecurară uşor spre uşă, fără a fi observaţi, și dispărură. Ana abia mai mergea. Îşi simţea tălpile de parcă ar fi călcat pe ace. Îl strânse mai bine pe Brian de mână. Îşi pierdea echilibrul. În dreptul liftului văzură un grup de bătrânei. În momentul imediat următor, hotărâră s-o ia pe scări. Deja era prea mult, Ana nu putea urca atâtea scări.

– Nu, nu pot să urc, hai să aşteptăm alt lift, te rog! spuse Ana, aproape implorând din ochi.

– Urcăm pe scări.

Afirmaţia fu însoţită de un gest care o luă prin surprindere. Brian o luă în braţe. Acum chiar că se simţea ca o prinţesă. Se ţinea de gâtul lui și, de la distanţa la care se afla, ar fi putut să-l sărute, ar fi vrut să sărute buzele acelea de care-i era atât de dor. Se mulţumi totuși doar cu mirosul lui. Parfumul pe care nu-l putea asocia decât cu marea. Ajunseră în cameră, iar Ana își scoase pantofii. Se întinse pe un pat mare și confortabil. Ar fi dormit acolo o săptămână întreagă.

– Hei, tu! Să nu care cumva să adormi! strigă Brian din baie.

– Dar ce-ai vrea? Să sar în sus pe-aici?

– Nu... doar să-mi mai acorzi un dans...

– Ceee? Mă dor...

– Te ţin în braţe, numai să-mi acorzi și mie un dans, că am vrut toată seara să te invit la unul, dar nu am putut de moșii din jur, îi zise Brian zâmbind și puse niște muzică.

Se lăsă pe mâinile lui. Era într-o stare ciudată. Îi revenise energia. Se lipi de trupul lui și-l sărută ușor pe gât.

– Nu, nu! De data asta, n-o să faci tu primul pas, spuse Brian și-i mângâie obrazul și apoi gâtul.

– Văd că mi-ai pus gând rău.

– Nici nu știi câte gânduri rele ţi-am pus de când ai intrat...

– Sunt convinsă!

– Și, da, îmi place rochia, dar o să-mi placă și mai mult dată jos de pe tine.

– Heiii! Nu putem lipsi prea mult, zise Ana, în timp ce Brian trăgea ușor de fermoarul rochiei.

– Nu lipsim, stai liniștită, doar recuperăm puţin...

Revenirăla petrecere după ceva timp. Invitaţii erau chiar mai veseli și mai bine dispuși decât îi lăsaseră. Nimeni nu băgase nimic de seamă, nimeni nu le simţise lipsa. Aveau amândoi niște zâmbete vinovate pe chip și, dac-ar fi fost priviţi mai insistent, oricine și-ar fi

dat seama că era ceva la mijloc. Unul dintre invitaţi veni spre ei cu un pahar în mână și apoape că urlă:

– Hei, Calen! Ce faci, mă, băiatule? Unde ţi-ai lăsat logodnica? Cumva acasă, la cratiță?

– Poftim?! se trezi Ana spunând, fără să-și dea seama.

– Mario, dragule, termină cu prostiile! Ai băut cam mult, nu crezi? îi zise Brian foarte apăsat.

– Cine a băut, prietene? întrebă tipul cel vesel, luând o gură din paharul pe care-l flutura prin aer. Părea draguţă fata aia a ta. De ce n-ai luat-o și pe ea?

Ana simţea cum i se scurge sângele din ea. Nu mai avea aer. Ar fi vrut să audă şi explicaţia, însă nu era în stare să stea să-l asculte pe tipul respectiv vorbind de „logodnica" iubitului ei. Se întoarse uşor şi porni spre ușa alăturată.

– Ana, stai! strigă Brian, împingându-l pe amicul lui, Mario. Acesta aproape că se învârti în loc.

Brian fugi după ea și o văzu dispărând pe un hol. Era panicată. Voia să fie singură, voia să dispară cu totul. Fusese totul prea bine, ea însăși fusese prea fericită. Avea de ales între a merge spre scara principală sau spre cea de urgenţă. O preferă pe a doua. Putea să se ascundă mai bine.

– Ana, stai! Vreau să-ţi explic, strigă Brian în urma ei.

– Da, sigur! Mai bine lasă-mă și du-te la logodnica ta!

O prinse de mână înainte ca ea s-apuce să coboare prima treaptă. O întoarse spre el și o privi în ochi. Îi văzu dezamăgirea din privire. Știa că este iubit de femeia superbă din faţa lui și nu voia s-o rănească din nou.

– Ascultă! Nu există nicio logodnică!

– Dar prietenul tău a zis altceva.

– Trebuie să ai încredere în mine.

– Încredere? Cum naiba să am încredere? Nu te cunosc. Doar ce-am aflat cum te numeşti şi de unde vii.

– Ba mă cunoști foarte bine, tipul ăla nu ştie că m-am despărţit de ea. Sunt mulţi care nu ştiu. Am preferat să nu fac mare tam-tam pe tema asta.

– Da, sigur. Și preferi să fii cu mine așa, pe ascuns. Ți-a convenit în Bora Bora, nu era nimeni care să afle de mine, iar acum e la fel: hotelul, nebunii ferite de ochii lumii. Păstrăm totul secret! Foarte tare, ce să zic?!

– Ești nervoasă! Eu zic să te calmezi, nu știi ce vorbești.

– Ba știu, îți plac aventurile…

– Cum vrei să-ți demonstrez că nu e așa? Vrei să le spun tuturor că sunt cu tine? Hai, spune! Asta vrei? Mergem acum acolo și le spunem tuturor că suntem împreună.

O apucă de mână și încercă s-o tragă după el. Poate că avea totuși dreptate, poate că lucrurile nu erau cum le vedea ea. Și totuși, voia să fie puțin singură. Își retrase mâna cu putere, iar Brian, fiind luat prin surprindere de smucitură, o scăpă, iar în secunda următoare văzu cum piciorul ei alunecă pe treapta din spate și ea se dezechilibră. Rămase locului îngrozit și o privi, neputincios, căzând pe scări în jos.

În cădere, Ana nu mai văzu nimic. Simți doar cum i se oprește respirația, iar apoi se întunecă totul. *Poate că mâine…*, fu ultimul ei gând.

Ploaie de noiembrie

Deschise ochii. Își simțea pleoapele grele, ca după un somn lung și agitat. Un spasm de durere îi străbătu tot corpul, iar în cele din urmă se opri în zona omoplaților. Camera albă în care se afla îi dădu o senzație ciudată de frig, iar mirosul greu de spital îi aduse aminte de repulsia pe care o simțea față de această instituție. Era o fobie pe care nu putea să și-o stăpânească. Poate că imaginea acelei camere n-ar fi fost, în definitiv, așa de greu de suportat, însă mirosul înțepător din jur îi dădea fiori. Ar fi vrut să se ridice, să plece, să fugă undeva departe.

Gândurile îi erau amestecate, nu reușea să-și aducă aminte cum ajunsese acolo, ce se întâmplase. *Parcă eram... petrecerea... dar cum?* Dincolo de ușă, se auzeau niște voci. Tonuri diferite. Una dintre voci i se părea foarte familiară. Închise ochii și încercă să-și aducă aminte a cui era. Se trezi deodată strigând:

– Brian! Brian! Ești acolo?

Apoi tăcu pentru câteva clipe. Vocile nu se mai auzeau. Era o liniște perfectă. În secunda următoare, ușa se deschise și Brian intră în încăpere.

– Te-ai trezit? Ești bine? Cum te simți? întrebă el.

– Da... cred că da...

– Te doare rău?

– Îhî… dacă mă mișc.

– Nu te mișca, o să fie bine. Trebuie să-ţi mai dea doctorul un calmant. O să trecem și peste asta, spuse Brian cu o voce tremurândă, pe care aproape că n-o recunoscu.

– Peste ce? întrebă Ana nedumerită. Am căzut, nu-i așa? Adică sunt întreagă. Ce s-a-ntâmplat?

– Ești bine, acum ești bine. Trebuie să stai liniștită, îi spuse Brian, strângându-i mâna.

Atitudinea lui o sperie chiar mai rău decât salonul de spital. Uită de fobia ei, uită și de durerea îngrozitoare pe care o simţea. Ceva se întâmplase, iar el nu voia să-i spună.

– Spune-mi, te rog, ce s-a-ntâmplat, îţi tremură vocea, ceva nu e-n regulă. Ce-am păţit? Îmi aduc aminte doar că mi-am tras mâna dintr-a ta și am alunecat, însă restul e total în ceaţă, de fapt, nu-mi aduc aminte…

Brian rămase tăcut. Se așeză pe scaunul de lângă pat, ţinând-o în continuare de mână. Ar fi vrut să spună ceva, însă cuvintele nu-i trecură de buze. Îi veneau întruna în minte vorbele doctorului și, cu cât se gândea mai mult la ele, cu atât simţea că i se prăbușește lumea.

– Cum adică vă pare rău? îl întrebase el pe doctor. E bine, nu? A fost doar o căzătură…

– Da, a fost o căzătură, însă, din păcate, trebuie să vă dau o veste proastă…

Doctorul ezitase o clipă. Părea să caute cuvintele potrivite. Brian ar fi vrut să-i spună totul mai repede, nu suporta așteptarea, incertitudinea.

– Știţi, soţia dumneavoastră a pierdut copilul. Căzătura a fost prea puternică. Am încercat… Era cât pe ce s-o pierdem și pe ea, din cauza hemoragiei interne… Îmi pare nespus de rău…

Încercă să proceseze informaţiile primite, însă ceva nu se lega. Ce soţie? Ce copil? Pentru câteva clipe, rămase blocat. Nu știa ce să spună, ce reacţie să aibă. De când era Ana însărcinată? De ce nu-i spusese nimic? Al cui era copilul?

– Domnule doctor, vă rog, cred că e o greșeală. Ana nu era însărcinată. În clipa asta, am senzația că vorbiți de o cu totul altă persoană.

– Domnule Calen, vă asigur că ceea ce vă spun e adevărat. Doamna e însărcinată. Vreţi să spuneţi că nu știaţi?

– Păi, sunt foarte confuz în momentul ăsta, cred că nici ea nu știa. Nu mi-a spus nimic. De... de cât timp..., începu el, însă lăsă întrebarea în aer.

– Era însărcinată în șapte săptămâni.

Doctorul continuase să vorbească, însă el nu mai auzise nimic. Era din nou în Bora Bora, cu șapte săptămâni în urmă. Copleșit de amintiri.

– Domnule Calen, sunteţi bine? îl trezi doctorul, vorbindu-i pe un ton ușor ridicat.

– Da, sunt... cred că sunt bine.

Însă nu era deloc bine. Acum, că era acolo, lângă ea, ar fi vrut să nu fi aflat acea veste îngrozitoare. Și dacă ea știa? Dacă ea nu voise ca el să știe? O durere imensă i se ascunse în suflet, pentru că, dincolo de acest adevăr, se simţea vinovat. Era vinovat c-o lăsase atunci singură, că plecase fără să-i mai dea deloc de veste. Dacă ea știuse de acest copil, atunci trebuie să fi suferit îngrozitor de una singură. Dar privirea ei spunea altceva. Ana nu știa. Iar acum el era nevoit să-i dea vestea îngrozitoare. Asta era pedeapsa lui.

– Spune-mi, te rog, ce s-a-ntamplat? De ce ai privirea asta pierdută? Nu mă lăsa așa, îl imploră Ana din ochi.

– Off, chiar nu știu cum să-ţi spun...

– Spune-mi fără ocolișuri, înţeleg că e ceva grav. Dar sunt bine acum, uite, parcă nu mă mai doare așa rău.

– Nu, nu, ești OK. Tu ești bine..., dar copilul...

– ?!

– El...

– Ce copil? Despre ce vorbești? Brian?

Toate gândurile, toate imaginile din minte luară forma acelei încăperi albe de spital. Simţea cum i se scurge sângele din ea și, în același timp, cum inima începe să pompeze mai grăbită, încercând să i-l aducă înapoi.

– Erai însărcinată. Doctorul a spus...

– Tu glumești, nu? Cum să fiu însărcinată? Asta-i o glumă proastă, o glumă.

Lacrimile pe care le simţise și cu o zi în urmă, acolo, pe plajă, în bătaia vântului, se întoarseră. Șocul era mult prea mare și Ana refuza să creadă că ceea ce se întâmpla era realitatea ei.

– N-aș putea să glumesc cu un asemenea lucru, îi zise Brian privind-o cu ochii lui cenușii, acum mai triști decât și-ar fi putut închipui ea vreodată că pot fi. Erai însărcinată, însă căzătura a fost prea puternică... Tu chiar n-ai știut, nu?

– Eu... abia acum înțeleg..., spuse ea și rămase cu ochii fixaţi undeva în gol.

– ...

– Am avut niște stări de rău în ultimul timp, greţuri, vreau să zic, însă nu m-am gândit nicio clipă c-aș putea fi..., zise Ana cu o voce atât de stinsă, că abia și-o auzi.

– Doamne! Un copil, copilul nostru...

– Dar cum? Doar am folosit..., începu Ana și parcă atunci i se lumină un colţ întunecat din memorie. Noaptea aia, spune-mi ce s-a-ntâmplat! Atunci a fost, nu?

– Da, cred că atunci...

– Crezi? Spune-mi ce s-a-ntâmplat! încercă Ana să ridice vocea, însă nu reuși să scoată decât un sunet ștrangulat.

– Acum vrei să vorbim de noaptea aia? întrebă Brian cu vocea din ce în ce mai stinsă.

– Da, acum, te rog.

Urmă o pauză lungă, de parcă el încerca să-și adune gândurile, să-și construiască spusele literă cu literă. După fiecare cuvânt pe care și-l contura în minte, îl reauzea pe doctor dând nemiloasa sentinţă.

– Când am ajuns în cameră, erai mai mult inconștientă, începu el. Te-am așezat pe pat, te-am dezbrăcat, că erai udă toată, te-am învelit și am crezut că asta e tot, că așa se va termina acea noapte. Însă erai atât de frumoasă, acolo, în patul tău, încât n-am putut să plec. Pur și simplu, nu te-am putut lăsa singură. M-am dezbrăcat la rândul meu și, după ce am pus hainele la uscat, m-am strecurat lângă tine în pat.

La un moment dat, am adormit așa, ţinându-te în braţe. Te-ai trezit cândva mai încolo. Cred că puseseră un afrodisiac în băutura aia, unul puternic oricum, ceva tot a fost, că altfel nu-mi explic cum de nu ţi-ai amintit nimic a doua zi. Restul poţi să-ţi închipui și singură...

– Și de ce nu mi-ai zis nimic? întrebă Ana în șoaptă.

– Am crezut că-ţi vei aminti, chiar am crezut.

Îl privi lung și-ar fi vrut să-l îmbrăţișeze, însă nu se putea mișca. Durerea nu dispăruse deloc, deși ea încerca s-o ascundă.

– Nici nu știu ce să spun, nu știu ce simt. Mă simt de parcă aș asista la înmormântarea unui prieten drag și habar n-am ce să zic... Un copil? Cum să am un copil și să nu știu? Cum să fiu însărcinată?

Priveau amândoi în gol. Un milion de gânduri îi frământau, însă niciunul care să-i facă să vorbească, să-i liniștească. Știau că, dacă ar fi vorbit, le-ar fi fost mai ușor, însă nu puteau scoate niciun cuvânt. Vocile lor stinse de mai devreme deveniseră acum mute. Salonul de spital era martorul tăcut al suferinţei lor. Durerea pe care o simţise Ana în zona spatelui se mutase ușor în suflet, era o durere care nu avea să treacă mult timp de-acum înainte, poate niciodată.

– Știi... mă gândesc că n-aș fi fost o mamă bună, spuse Ana ștergându-se la ochi.

– De ce spui asta?

– N-am fost în stare să simt că am ceva sau, mai bine zis, pe cineva care crește în mine... Orice mamă ar simţi...

– Nu spune asta! Aveai să simţi.

– Dacă nu m-aș fi smucit așa din mâna ta, dacă...

– Termină! Auzi? Termină cu prostiile astea, îţi faci rău!

– Nu merit să fiu mamă, asta înţeleg eu din povestea asta. Eu am meritat căzătura, dar copilul nu merita asta, el trebuia să trăiască, trebuia să semene cu tine, trebuia..., și lacrimile îi înecară cuvintele.

– Ai terminat? Uite-te la tine, vorbești prostii! Trebuie să te liniștești.

Brian se așeză lângă Ana, pe pat, și-i șterse lacrimile cu grijă. Se aplecă și o sărută. Simţea acum, pentru ea, nu doar o iubire imensă, dar și o legătură puternică, ceva care era dincolo de ei. Doctorul trecu să vadă cum se simte Ana și-i administră un calmant. O caldură plăcută îi inundă trupul. Își simţea pleoapele tot mai grele.

– Te rog să nu pleci, mai stai puţin… doar puţin.

– Nu plec nicăieri, frumoasa mea. Sunt aici cu tine.

– Mai spune odată cum s-a întâmplat, spuse Giulia pe tonul ei dur.

– Dar v-am spus deja de trei ori! zise Brian obosit de atâta agitaţie.

– Puteai să faci totuși ceva, să n-o lași să cadă așa, inteveni Simy, încă șocată de toată întâmplarea.

– Am știut eu că e ceva la mijloc, spuse Lisa mai mult pentru ea.

– Adică? întrebă Brian.

– Ei, tu mereu știi câte ceva! exclamă Giulia dându-și ochii peste cap.

– Daaa! Nu vă mai aduceţi aminte când i s-a făcut rău atunci, așa, din nimic? continuă Lisa.

– Aș vrea să nu mai discutăm despre asta, începu Brian.

– Poftim? Cum să nu discutăm?! Și, culmea, o spui chiar tu, care ești vinovat de toată întâmplarea asta!

– Giulia! Termină odată, nu-ţi mai vărsa nervii pe el! Nu-l cunoști. spuse Simy.

– În plus, era și copilul lui, adăugă Lisa.

– Da, sigur! Dacă nu-l cunosc, asta înseamnă că nu pot să-i zic vreo două?

După o oră de discuţii cu niște persoane pe care nu le mai văzuse niciodată înainte, Brian se simţea stors de orice putere. Nici dac-ar fi alergat o zi întreagă, nu s-ar fi simţit atât de obosit. Poate că merita toate acuzele lor. Până și lui îi treceau asemenea gânduri prin minte, până și el se considera vinovat.

– Giulia! Ajunge! Nu-l mai învinovăţi prostește! Gândește-te că ne-a sunat, că a vrut să fim lângă ea. Un om căruia nu i-ar fi păsat de Ana n-ar fi făcut asta. Și să nu uităm că Brian nu are pe nimeni aici.

– Da, trebuie să-i susţinem pe amândoi, au nevoie de noi, spuse Simy.

– Știu. Of, iartă-mă, Brian, sunt foarte nesuferită când cineva la care ţin e rănit în vreun fel. Dar ia spune-mi, te rog…

După ce asistase la conversaţia lor ca la o piesă de teatru, considerându-se mai degrabă un intrus, Brian era acum reintrodus în discuţie pentru un nou calup de întrebări. Simţea c-o ia razna.

– Giulia, poţi fi cât de nesuferită vrei tu, însă în momentul ăsta nu mai sunt în stare nici să mă ţin pe picioare. Am avut o noapte lungă, foarte lungă chiar, și o zi și mai lungă. Am văzut-o pe Ana căzând pe scările alea nenorocite și am crezut c-o s-o pierd atunci. Apoi am aflat c-a fost însărcinată, dar că, din cauza căzăturii, a pierdut copilul. Mai mult de-atât, copilul era al meu. Nu mai pot, nu mai vreau să aud alte întrebări! Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă duc să-mi mai iau o cafea. Vreţi și voi?

Văzu doar trei feţe care îngânară un nu. Niciuna nu scoase un cuvânt. Brian mulţumi în sinea lui și plecă după cafea. Le înţelegea, însă nu mai putea să le suporte. Era prea mult.

– Ai exagerat, fată, îi zise Lisa Giuliei.

– Mda, posibil.

– Mă așteptam să se întâmple ceva, dar asta e prea mult, spuse Simy, fixând cu privirea un punct de pe perete.

– Oare când se trezește? întrebă Giulia mai mult pentru ea.

– Eu zic să n-o obosim cu întrebări, spuse Lisa.

– Normal că nu! Cred că are nevoie de liniște, spuse Simy.

Brian reveni cu o cafea aburindă. Se uita la lichidul acela negru de parcă ar fi putut să-i dea câteva ore de odihnă. O amăgire.

– Pot să iau și eu o ţigară de la tine? o întrebă el pe Giulia.

– Sigur, poftim, îi zise ea, întinzându-i pachetul.

– N-am mai fumat de ceva timp.

– Și ce te-a apucat? sări Lisa repede.

– Hai, mă, lasă-l în pace, îi luă Giulia apărarea.

– Sincer? Habar n-am. N-am stare, s-au întâmplat atâtea de ieri până azi, de fapt de vineri până acum... Parc-am îmbătrânit cu zece ani.

– Înţeleg. Mie încă nu-mi vine să cred că ești aici, zise Lisa căzând pe gânduri.

– Nici mie. Mi-ar fi plăcut să ne cunoaștem în cu totul alte condiţii.

– Voi vedeți ce plouă afară? sări Simy de pe scaun, mergând spre fereastră.

– Asta mai lipsea! Să plouă..., spuse Giulia. Ce trist!

Era noapte. Se trezi dintr-un somn ciudat și pentru o clipă își dori ca totul să fi fost un vis. Închise ochii și se rugă ca totul să fie din nou bine. Știa însă că-și dorea prea mult. Lumina difuză care se strecura dinspre hol îi aduse cu ea amintirea a tot ceea ce se întâmplase. Știa că erau mii de femei în situația ei, milioane de lacrimi vărsate pentru copii care nu avuseseră norocul de a veni pe lume. Dacă înainte simțise doar un gol în stomac de fiecare dată când auzise de un astfel de caz, acum se simțea de-a dreptul golită de orice sentiment. *De ce eu? De ce mi se-ntâmplă toate astea? Ieri eram fericită, ieri aveam totul, acum... Și Brian? Oare ce face Brian?* Încercă să se ridice. Durerea o săgetă din nou, de parcă i-ar fi interzis să coboare din pat. Ajunse cu greu la ușă și o deschise. Lumina albă de pe hol inundă încăperea, iar Ana își duse mâna la ochi.

– Ce faci, Ana? Nu trebuia să cobori din pat! aproape că strigă Brian. Hai înapoi!

– Păi... voiam să știu ce faci.

– Hai în pat, scumpo, zise Lisa cu un zâmbet încurajator, apropiindu-se de undeva din spate.

– Ați venit, spuse Ana, încercând și ea să zâmbească, nereușind însă să vădească decât o grimasă ciudată.

Se lăsă condusă înapoi în pat. Faptul că fetele erau acolo îi dădea o putere nebănuită. Parcă o opreau din căderea în care se afla. Prezența lor ajuta mai mult decât orice calmant. *Dac-ar fi fost și Daria aici...*

– Ne-a povestit Brian ce s-a întâmplat... Suntem șocate la propriu, începu Lisa.

– Da, și nu vom vorbi despre asta decât dacă vrei tu, continuă Giulia.

– I-am spus și lui Brian, suntem alături de voi în tot, încheie Simy.

– Știu, dragele mele. Mulţumesc că aţi venit, nici nu știţi cât de mult înseamnă pentru mine, spuse Ana gâtuită de emoţie.

– Domnului aici de faţă să-i mulţumești, zise Giulia. El ne-a sunat și tot el ne-a și suportat până acum.

Îl privi pe Brian o clipă. Un zâmbet strâmb i se vădea pe faţă. Părea atât de obosit, de dărâmat. *Oare n-a dormit deloc?*

– Brian, ar trebui să mergi să te odihnești și tu, zise Ana, pari foarte obosit.

– Sunt bine, stai liniștită.

– Ei, na, nu ești bine! zise Giulia. Mergi să dormi un pic, stăm noi cu ea.

– Am zis că sunt bine, voi dormi aici, pe canapea. Oricum, mâine-dimineaţă trebuie să fiu aici, am vorbit cu doctorul și mi-a zis că pot s-o iau acasă.

Se făcu liniște. Se auzea, acum, din ce în ce mai clar, ropotul ploii pe pervazul geamului. Ar fi vrut ca fetele să-i povestească despre ele, doar așa își putea Ana alunga gândurile negre, însă nu era în stare să se concentreze. Avea nevoie de liniște. Ar fi ascultat ploaia aia la nesfârșit. Lacrimi nu mai avea, însă plângea cerul în locul ei. Poate că ploaia avea să-i șteargă tristeţea, sau măcar s-o amorţească cumva. Fetele plecară la un moment dat. Aveau să vină la ea acasă a doua zi. O aștepta o noapte lungă, încă o noapte în acel spital. Brian îi era alături, încercând să rămână treaz. Îl chemă lângă ea, în pat.

– Dar nu avem loc, nu vreau să te lovesc cumva.

– Hai, Brian, uite, avem loc.

Adormi în braţele lui, gândindu-se la viaţa perfectă pe care ar fi putut s-o aibă împreună, și asta în doar câteva luni de-atunci. Acum nu avea însă decât amintirea acelei zile de coșmar în care aflase că pierduse pe cineva drag, un copil pe care și-l dorise dintotdeauna, dar care apăruse într-un mod cu totul neașteptat, cum, de altfel, și dispăruse.

– Îi voi scrie Dariei în seara asta. Trebuie să știe și ea, spuse Lisa.

– Da, să vezi tu dacă n-o să ia primul avion și o să vină în țară, exclamă Simy.

– Fii sigură! Și eu aș face la fel, zise Giulia. Hai să mergem în pub-ul ăla de peste drum. Parcă n-am chef să mă duc acasă.

– Păi, eu tocmai i-am spus lui Edy că merg acasă.

– Și nu poți să-i zici că te-ai răzgândit? întrebă Giulia pe un ton ce instiga la ceartă.

– Hei, hei! Terminați! Lisa, te rog, vino și tu. Aș vrea să vă spun ceva. Trebuie să vă zic, rosti Simy cu o voce ușor tremurândă.

După un schimb de priviri între Lisa și Giulia, porniră toate prin ploaie spre pub-ul de vizavi. Cu toate că era noiembrie, ploaia care cădea era caldă, amintind de zilele de vară.

– Ei, hai zi, ce s-a-ntâmplat? întrebă Lisa.

– Nu-mi spune că Sorin a făcut vreo tâmpenie? Procedurile pentru divorț merg bine. Scorpia n-are nicio șansă, o să iasă din mariajul ăsta exact cum a intrat, cu buzunarele goale.

– Nu e asta, Giulia. E... nu știu cum să spun, adică, în alte condiții ar fi o veste bună.

– Ce tot îndrugi acolo? Spune odată ce e! zise Lisa.

– Cred că sunt însărcinată... adică nu sunt chiar sigură, dar...

– Ai fost la doctor? întrebă repede Lisa, uitând parcă să respire.

– Nu încă, urmează.

– Cum adică nu încă? Ce te oprește? o întrerupse Giulia. Și Sorin știe?

– Da, știe, aștept să poată merge și el cu mine. De fapt, el e cel care m-a rugat să mai stau puțin, că e foarte ocupat zilele astea la serviciu, ca și mine, de altfel.

– O, Doamne! Câte vești pentru o singură zi, spuse Lisa.

– Da... și acum mi-e atât de greu. Pe de-o parte, pentru că eu nu voiam copii, adică nu acum, iar Sorin e în culmea fericirii. Nici nu vă puteți imagina. Și, pe de altă parte, mă gândesc la Ana... cum să-i dau, acum, o asemenea veste? Ar dărâma-o și mai tare, spuse Simy oftând.

– N-ai de ales. Încearcă să privești altfel lucrurile, începu Lisa, gândește-te că vestea o va bucura enorm.

– Sigur că va suferi gândindu-se că ea tocmai și-a pierdut copilul, însă se va bucura pentru tine. Știi foarte bine cât te-a bătut la cap să termini cu ideea cum că nu vrei copii.

– Are dreptate Giulia! Îi vei spune și ei imediat ce-și va mai reveni puţin, și poate vei primi, între timp, și confirmarea. Uite, se pare că nu e chiar cea mai îngrozitoare zi din an, spuse Lisa cu optimism.

– Nu vreau să mă gândesc ce e în sufletul ei acum, spuse Simy. Pe mine mă ia cu tremurat numai când mă gândesc c-aș putea fi însărcinată.

– E bine măcar că Brian e lângă ea. Pare un om bun, nu? întrebă Lisa, căutând o confirmare în ochii fetelor.

– Nu știu, cred că da. Mi-e cam greu să mă obișnuiesc cu el, zise Giulia.

– Păi, normal, te-ai obișnuit cu Victor, spuse Simy.

– Posibil. Mai e ceva totuși: am aflat că s-a despărţit de nevastă-sa.

– Ceee? Și de ce n-ai spus nimic până acum? sări Lisa, gata-gata să răstoarne ceașca de ceai.

– Of, și ce face? Ai apucat să mai vorbești cu el? întrebă Simy.

– Nu, am auzit vestea de la un fost coleg de-al lui. Și atunci, pentru o clipă, m-am gândit c-o să se întoarcă la ea. Acum însă...

– Da..., presupun că n-are sens să ne mai gândim la asta, zise Lisa.

Rămaseră acolo până târziu în noapte. Ana era la câteva minute distanţă și gândul acesta le făcea să simtă că sunt lângă ea. Ar fi vrut s-o ajute, ar fi vrut să facă ceva. Poate că prezenţa lor acolo și gândurile bune îndreptate spre ea or să-i dea putere.

Ploaia continua să cadă. Cerul încerca, parcă, să-și înece amarul, să spele mizeria orașului și, odată cu ea, și amărăciunea din jur. Traficul se aglomeră încă de la primele ore ale dimineţii. Un oraș de umbrele se trezi la viaţă după weekendul ce tocmai se încheiase.

Ana se trezise, și ea, de ceva timp, rămânând cu ochii închiși, zăbovind încă puţin în braţele bărbatului iubit. Știa că, în momentul în care avea să deschidă ochii, amintirea ultimelor întâmplări o să se întoarcă mai dureroasă ca oricând. Îl lăsă pe Brian să doarmă în continuare, ghemuindu-se mai bine lângă el. Ar fi stat așa pentru tot restul vieții.

În alte condiţii, ar fi trebuit ca în ziua aceea să meargă la muncă și să discute despre proiect. Oare cum primiseră vestea cei de la firmă? Oare cum o să-și reia ea activitatea fără să se lase influenţată de starea depresivă în care se afla? Gândurile continuară să se succeadă în acest fel în capul ei. Se opreau din când în când, pentru a lăsa loc unuia singur: *Un copil... Copilul meu, copilul nostru.*

– Ce faci? Te-ai trezit? întrebă Brian căscând.

– Da. De ceva timp chiar.

– Sper c-ai reușit să dormi cu mine alături.

– Da.

– Ce weekend lung, nu-mi vine să cred, zise Brian, mângâindu-i obrazul.

– Crezi că vom trece peste asta vreodată? Ne vom putea reveni din șoc?

– Nu știu, probabil, în timp. Important e că suntem împreună.

– Da... o să fie, totuși, greu când vei pleca. Poate par egoistă, dar aș vrea să nu mai pleci, am nevoie de tine cum n-am avut niciodată de nimeni, zise Ana, simţindu-și inima bătând cu putere.

– Să plec? Nici să nu te gândești la asta. Iar dacă totuși voi pleca, tu vei merge cu mine. N-am de gând să mai fac aceeași greșeală a doua oară. zise Brian, coborând din pat.

– Dar...

– Niciun „dar“! Hai să nu discutăm acum de asta. Cred că trebuie să vină doctorul în curând. Mă duc să iau cafea.

O mică speranţă de mai bine îi înflori Anei în suflet. O speranţă care era, însă, atât de firavă, încât se putea sparge în mii de bucăţele la cea mai mică adiere de vânt. Își dorea să nu-și piardă nădejdea. Voia ca ploaia de noiembrie să șteargă durerea și tristeţea ce o cuprinseseră.

Câteva minute mai târziu, apăru doctorul. O lăsă pe Ana să plece acasă, cu condiția să revină la control în cel mai scurt timp. Îi recomandă un psiholog, pentru a putea trece peste depresie. Deși dădu să spună că nu avea nevoie, nu putu trece peste hotărârea cu care-i răspunse Brian doctorului:

– Cu siguranță, vom merge la psiholog, avem nevoie amândoi.

Nu era obișnuită să consulte astfel de specialiști, i se părea de prisos sau poate că prejudecățile îi împiedicau pe oamenii de aici să se destăinuie unui terapeut. De unde venea Brian, psihologii erau cei mai buni prieteni ai celor cu probleme și, dacă vreunul ar fi putut să-i ajute să-și găsească liniștea, atunci aveau să meargă.

– Ești gata? întrebă Brian.

– Îhî, ai chemat un taxi?

– De ce? Nu. Suntem cu mașina.

– Da?! întrebă ea mirată. *De când e cu mașina? Ce mașină?*

– Da, mi-a dat-o Liviu pe-a lui. A vrut, atunci, la petrecere, să ne ducă el la spital, dar am insistat să rămână. A venit Olivia cu noi, dar am trimis-o acasă la un moment dat, nu avea sens să mai rămână.

– Am înțeles...

Faptul că pleca din acel spital, că urma să meargă acasă, în patul ei, îi aducea o oarecare liniște. Le va suna pe fete, să vină pe la ea. Avea senzația că, în ultimul timp, nu mai primise nicio veste din afară, că totul se învârtise în jurul ei, că era prinsă în propria viață, nefiind în stare să privească dincolo de ea. Fetele erau importante pentru ea, trebuia să le-o spună.

– Cum ți s-au părut fetele? îl întrebă ea pe Brian, punându-și centura.

– Drăguțe... Vezi cu centura! Ești bine cu spatele? o întrebă el îngrijorat.

– Mă descurc. Deci ți-au plăcut? Nu ți-au făcut capul mare?

– O, da! Nici nu știi! Giulia e foarte nesuferită când vrea.

– Știu. Îmi închipui că te-au asaltat cu întrebări. Încă de când le-am spus că ai apărut în viața mea, au început cu întrebările, nu vreau să mă gândesc cum au fost aseară!

– De neuitat! Oricum, par să-ţi fie prietene adevărate. Adică or să mă linșeze dacă-ţi fac vreun rău, spuse Brian, cu intenţia de a o face pe Ana să zâmbească puţin.

– Da. O să le sun să treacă pe la mine, zise Ana și se pierdu cu privirea în agitaţia orașului.

Ploaia continua să cadă încet. Nu dădea semne că s-ar opri curând. Îi plângea suferinţa în liniște. Simţi o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz. Încercă să ascundă restul lacrimilor, nu voia să-l îngrijoreze pe Brian. Era destul de trist și el. În clipa următoare, îi luă mâna într-a lui.

– O să fie bine, frumoasa mea, o să fie bine. Îţi promit!

– Mulţumesc, zise Ana. Mulţumesc că mă iubești, îţi mulţumesc că te-ai întors și că-mi dai șansa de a te iubi.

Nu mai spuse nimic. Lacrimile care-i apărură și lui în ochi îi confirmară iubirea sa nemărturisită. Erau împreună și nimic nu-i mai putea despărţi. Odată cu ploaia, aveau să se ducă, poate, și toate gândurile lor triste și într-o zi vor putea zâmbi din nou. Orașul era martorul mut al iubirii lor. Părea atât de trist sub cerul gri. Atâtea mașini, atâtea umbrele și oameni grăbiţi. *Oare la ce s-or gândi? Câţi dintre ei suferă, câţi dintre ei au nevoie de alinare, de un prieten, de un iubit, de cineva care să le ofere un umăr pe care să plângă? Sunt atât de norocoasă.* Îl privi pe Brian și pentru prima oară zâmbi. Surâsul îi era umbrit de-o tristeţe profundă, însă un licăr de speranţă îi lumina ochii. El o privi la rându-i și-i întoarse zâmbetul. Îi eliberă mâna pentru o clipă, ca să schimbe viteza. Porniră ușor de la semafor. Erau în drum spre destinul lor, un destin scris de o mână tremurândă.

– Te-ai fi gândit că..., începu Brian, însă cuvintele îi rămaseră suspendate în aer.

Se auzi un scârţâit de roţi de undeva din stânga și tot ce mai reuși Ana să vadă fu figura îngrozită a lui Brian în momentul în care trase de volan. Totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Un zgomot asurzitor și filmul se întrerupse pentru câteva clipe. Ana se trezi trasă din mașină de cineva. Auzea claxoane, oameni vociferând, simţea ploaia căzându-i nepăsătoare pe chip. Cineva o întreba dacă e bine, dacă-și poate mișca picioarele. Nu înţelegea ce voia de la ea. O durea spatele îngrozitor și simţea că i se scurgea ceva cald pe faţă, odată cu ploaia. Picurii păreau, acum, să nu mai fie atât de reci. Își duse

mâna la frunte și se șterse. Era plină de sânge. Insul care o scosese din mașină îi spuse că e lovită la cap, dar că în rest părea să fie în regulă. Nu-l vedea nicăieri pe Brian. Încercă să se ridice, dar omul o opri.

– Doamnă, mai bine nu vă mișcați până vine ambulanța.

– Dar, Brian, unde e Brian?

– Doamnă, stați liniștită, vă rog!

– Brian! Brian! strigă ea, însă nimeni nu-i răspunse, iar insul continua s-o țină pe loc.

Îngrozită de toată agitația din jurul mașinii, Ana reuși să scape din mâinile celui care părea să încerce s-o liniștească și se întoarse la mașină sau, mai bine spus, la ceea ce mai rămăsese din ea. Avu parte de cea mai îngrozitoare imagine pe care o văzuse vreodată. Trupul lui Brian era cumva prins în interiorul mașinii, cu airbagul ieșit. Nu i se vedea decât chipul schimonosit de durere, de panică, de furie, de grijă. Era întors către ea, cu mâna întinsă. Un firicel de sânge i se prelingea pe lângă ochiul stâng și avea gura întredeschisă, de parcă ar fi vrut să-i mai spună ceva. Cineva strigă la ea din spate, însă Ana nu mai auzea nimic. Totul devenise ceață. Ploaia cădea din ce în ce mai tare. Din depărtare se auzeau sirene. Încercă să spună ceva, însă cuvintele i se topiră în gât. Se apropie de mașină, revenind pe locul ei din dreapta. Ușa fusese smulsă, pentru ca ea să fie scoasă dinăuntru. Luă mâna lui Brian într-a ei și-i atinse obrazul. Îl strigă în șoaptă, însă el continuă să rămână mut, privind în gol.

– Spune ceva, te rog! Mi-ai promis! Ai promis! Ai spus că nu vei pleca din nou! Ai promis! Ai spus că mă iei cu tine...

Abia reușiră s-o scoată din nou din mașină. Nu mai era în stare să spună nimic. Șocul fusese prea mare. Plângea. Lacrimile i se scurgeau pe față odată cu ploaia. Privi neputincioasă cum îl scoteau pe Brian din mașină, cum îl puneau într-unul dintre sacii aceia morbizi. Nimănui nu-i păsa de promisiunea lui. Nimeni nu știa că ea își pierduse copilul și acum îl pierdea și pe el, tatăl copilului ei. Fu băgată într-o ambulanță. O asaltară cu întrebări, un bărbat îi luă mâna și-i verifică pulsul, iar apoi îi îndreptă spre ochi o lumină puternică. Alte întrebări. Un ac o înțepă în mâna stângă. Sirena ambulanței încetă să se audă. Ana închise ochii și sute de luminițe începură să danseze într-un fel ciudat. *Ai promis.*

Ambulanţa se pierdu în depărtare. Se întorcea în locul de unde plecase cu puţin timp în urmă. Ploaia cădea necontenit. Dorinţa Anei de a-l revedea pe Brian se împlinise. Își dorise să fie cu el pentru încă o clipă. Acum, dorinţa era topită de ploaia de noiembrie.

PARTEA a II-a

Timpul trece, amintirile rămân

O ploaie caldă de vară spălă orașul în grabă, lăsând în urmă un aer curat și proaspăt. Norii se topiră sub razele soarelui și fură înlocuiţi cu zâmbete de încântare. Nu aveau să umbrească frumuseţea acelei zile superbe. Oamenii începură să iasă de pe unde se pitiseră. Mulţimea deveni din nou compactă, fiecare se întorcea la treburile sale. Intersecţiile erau pline, inși nerăbdători să traverseze, femei grăbite cocoţate pe tocuri, pentru a fi ceva mai aproape de cer, copii gălăgioși mergând într-o leapșă continuă, bătrâni uitaţi de cine știe cine prin autobuze. Toată gălăgia orașului era acompaniată de muzica sălbatică a muzicanţilor de la colţ de stradă. Fluiere și tobe, sunet de clape și o vioară cu un sunet melancolic atrăgeau privirile și încântau auzul. Trecătorii se opreau, unii rămâneau pe loc uitând de ei, alţii mergeau mai departe fără a clipi. Încântarea și indiferenţa se împleteau foarte bine.

Din mulţime își făcu loc o tipă brunetă. Ochelarii îi acopereau jumătate de faţă. Putea fi orice dincolo de lentilele ei negre. Rujul de un roșu-aprins îţi sărea în ochi, la fel și pantofii de aceeași culoare, pe care-i purta cu mândrie. Se opri o clipă în apropierea muzicanţilor, inspiră muzica lor și merse mai departe. Niciun zâmbet, niciun gest. Poate doar un semn aprobator din cap sau poate nici măcar atât. Era ca un magnet pentru privirile celor din jur. Se opri la semafor. Era

roșu. Își privi ceasul și apoi își scoase telefonul din geanta imensă pe care o purta. Se mai uită o dată la ceas, după care sună.

– Ce faci? Ai ajuns? întrebă ea, dându-și într-o parte o șuviță de păr de pe față. OK. Da, traversez acum din față de la McDonald's. Nu, am înțeles că vine direct, altfel o așteptam. Aha, mai bine! Că erau iar cântăreţii aia indieni la metrou și riscam să nu ne zărim prin mulţime. Ajung acum. *Ciao*!

Se opri o clipă și privi în depărtare. Un tremur ușor îi traversă corpul. Oftă adânc și merse mai departe. Nu schiță nicio expresie, însă pumnul pe care-l strânse îi trăda încordarea. Își duse mâna la cap din instinct, ca un bolnav ce-și amintește ceva, însă nu se mai opri. Era doar un tic pe care-l căpătase în timp. Telefonul o trezi din visare.

– Da Liviu, ce s-a-ntâmplat? Da. Bine. Discutăm mâine. Nu. Acum nu pot. Mâine! Închid. Am închis! *Offf, chiar nu înțelege ce-nseamnă „mâine"! Ce om!*

Ușa cafenelei era larg deschisă, ca pentru a înghiţi aerul curat de după ploaie. Intră scrutând încăperea. O mână îi atrase atenţia.

– Hei, bună, scumpo, spuse ea, îmbrățișând-o pe fata blondă din fața ei.

– Bună! Ce bine-ţi stă cu rujul ăsta! Curajoaso!

– Ha! Așa zici de fiecare dată.

– Da, draga mea!

– Și fetele?

– Nu știu nimic de ele. Cine a vrut, de fapt, să ne vedem azi, marţea? Ce zi de cafea e asta?

– Păi, Giulia. Cică vrea să ne dea o veste.

– Simy poate să vină? Că știu că se deplasează cam greu acum.

– Așa e, însă am înțeles că se duce Giulia s-o ia de acasă.

– Serios?

– Da, Lisa, foarte serios!

– Păi, Ana, draga mea, atunci vestea trebuie să fie una cu-adevărat importantă.

– Cu siguranţă! Nu m-aș mira s-o aducă și pe Daria cumva.

Ana își puse ochelarii pe masă și se uită din nou la ceas. De când o sunase Giulia pentru marea întâlnire de azi, nu mai avea stare. Ceva se întâmpla. Era emoționată, deși n-avea nicio idee cu privire la vestea pe care voia să le-o dea.

– Auzi, începu Lisa, ce-ai zice dacă m-aș face iar roșcată?

– Ce te-a apucat? Abia m-am obișnuit cu tine blondă.

– Nu știu, mi se pare că asta e o culoare banală, zise Lisa ușor bosumflată.

– Banal e mai degrabă neuronu' ăla al tău care ți-a mai rămas! Îți stă foarte bine, câte n-ar da să aibă culoarea asta la păr și să le stea așa bine...

– Mda, sigur.

O privi lung pe Lisa. Știa că nu banalitatea culorii părului ei era problema. Lisa se plictisea. Și, cu siguranță, nu la job. Însă avea s-o descoasă mai târziu. Acum, Giulia era pe primul plan. Pe de altă parte, poate că n-ar fi vrut s-o vadă din nou roșcată dintr-un motiv oarecum egoist. Îi aducea aminte de acea perioadă din viața ei. Multe lucruri îi aduceau aminte de perioada nefastă prin care trecuse. Însă putea ea, oare, să le șteargă? Să le facă să dispară pentru totdeauna? Nu. Așa că se străduia să trăiască împreună cu acele amintiri. De uitat nu avea cum să uite. Amintirile o urmăreau, o bântuiau ca niște fantome însetate de gândurile și liniștea ei.

– *Ola*, fetelor! Ce faceți?

– Giulia! Simy! Ați ajuns, spune Ana, întorcându-se spre ele.

– Și, Giulia, ai adus-o și pe mingiuța noastră, spuse Lisa chicotind.

– Adică m-a rostogolit până aici, zise Simy, așezându-se cu greu pe scaun.

– Haaaa! Nu, dragă, te-am adus frumos de mânuță, pe picioarele tale, se răsti Giulia în glumă. Trebuie să te mai miști și tu!

– Hai, măi, lasă-mă, o să mă mișc după ce nasc.

– Adică mâine, poimâine, punctă Lisa. Parcă și văd că ți se rupe apa acum și începem toate să ne dăm de ceasul morții.

– Ei, ar fi ideal așa, măcar suntem toate cu ea, zise Ana, foarte încântată de variantă.

– Clar, încheie Simy. Hai, Giulia, zi-ne care-i vestea!

– Bine, doamnelor. Puţină atenţie, vă rog!

– !?

Se lăsă o liniște adâncă. Giulia o privi pe fiecare în parte, pentru a mai crește puţin tensiunea. Avea pe chip un amestec de fericire, de încântare și emoţie nedefinită.

– Hai, spune-ne odată! întrerupse Ana tăcerea.

– Aseară, începu ea și ridică mâna în aer, arătând un inel cu o piatră imensă, iubitul meu...

– Te-a cerut! strigară fetele în cor.

– Daaaaaaaaaaa!

Urmară o serie de ţipete ascuţite, de îmbrăţișări și lacrimi de fericire. O încântare generală cuprinse întregul loc. Cei de la mesele alăturate le priveau surâzând.

– Da! În sfârșit! Mă gândeam eu că asta e, dar mi-era teamă să zic cu voce tare, spuse Ana, îmbrăţișând-o. Era și timpul! Sunt așa de fericită pentru tine!

– Să vă iubiţi mult, spuse Lisa.

– Și să încerci să fii mai temperată, să nu-ţi sperii iubitul, adăugă Simy.

– Ha!

– Nu te strâmba, zic doar să încerci să lași avocata la serviciu, nimic mai mult.

– Am înţeles, doamnă. Dar ţi-o „plătesc“ eu, n-avea grijă!

– Cum să nu?! aprobă Simy, încercând să-și găsească o poziţie mai comodă.

Urmară apoi întrebările, comentariile, expunerea poveștii cu lux de amănunte. Erau detalii deosebit de importante, fiecare cuvânt al Giuliei sădea zâmbete și chicoteli pe buzele și chipurile luminoase ale fetelor. Doar vestea despre copilul pe care urma să-l aibă Simy le bucurase, poate, mai mult de-a lungul vremii. O veste dată cu aproape nouă luni în urmă, la câteva săptămâni dupa tragedia prin care trecuse Ana. Poate că asta fusese, de altfel, vestea care o trezise pe ea la realitate, care-i dăduse un nou motiv de a merge mai departe.

– Ana, scumpa mea, știu că nu ești în cea mai bună dispoziţie, dar sper să te bucure vestea pe care ţi-o voi da. Dacă nu vrei să vorbesc

prea mult despre asta, te înțeleg perfect, își începuse Simy micul discurs.

– Hei! Ce tot spui acolo? Oi fi eu dărâmată psihic, însă am nevoie de vești bune. E o veste bună, nu?

– Da! Voi avea un copil...

– Ceee? Tu? Un copil? Sunt șocată! aproape că urlase Ana, profund impresionată.

– Da, nici mie nu-mi vine a crede. Ți-ai fi imaginat?

– Simy, asta e cea mai frumoasă veste pe care aș fi putut s-o primesc, zisese Ana și o îmbrățișase înainte ca Simy să-i vadă lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Sunt atât de fericită pentru tine!

Din clipa în care primise vestea sarcinii prietenei ei, Ana începuse să se trezească la realitate. Simțea că destinul îi rezervase și ei ceva, chiar dacă asta însemna doar ca ea să-și culeagă fericirea din fericirea altora. Avea să meargă înainte și-așa, avea să fie împlinită cumva. Fiecare clipă de fericire îi era, totuși, umbrită de-o amintire, de acea zi nefastă. Va putea, oare, să mai zâmbească și pentru ea? Va reuși să alunge durerea ce-i sfâșiase sufletul?

– Și, Giulia, când vreți să faceți nunta? V-ați gândit? întrebă Lisa.

– Păi, nu știu, mă gândeam s-o facem prin iulie. Mai e aproape un an până atunci, cred ca am avea timp de pregătiri și toate celelalte.

– O să fie și cald atunci, adăugă Simy. Și drăguța mea va avea aproape un anișor.

– Vai de mine, o să vii cu păpușica ta la nunta mea! Ce frumos! zise Giulia, împreunându-și mâinile și zâmbind cu gândul la momentul cu pricina.

– Ia uite la ea, deja visează! Trezește-te, soro! o zgudui puțin Ana.

– Heeeeii! Lasă-mă să visez, deja vă văd. Suntem atât de fericite și zâmbim toate...

– E și Daria acolo, nu? interveni Lisa.

– Da! E și ea, acum facem poză, zâmbim! Sunt atât de fericită, sunteți toate patru cu mine. De fapt, cinci, cu micuța de aici, spuse ea, mângâind burtica proeminentă a lui Simy.

– Uau! Și, ia zi, cum suntem îmbrăcate? întrebă Simy pe un ton ușor ironic.

– Hmmm, stai așa să mă uit mai bine. Fucsia! Da! Sunteţi toate îmbrăcate în rochii de culoarea fucsia.

– Ceee? strigară fetele în cor.

– Da! Serios! insistă Giulia, trecând din starea de visare în cea de om serios.

– O, nu! Termină cu glumele tale! Asta ţi se pare ţie culoare pentru domnișoare de onoare?!

– Care domnișoare? Aaaaa, voi?! râse Giulia. Rămâne fucsia.

– Eu nu mă-mbrac așa, spuse Lisa bosumflându-se.

– Atunci nu ești domnișoară de onoare.

– Heeeei! Așa ușor renunţi la mine?

– Nu... Fucsia, deci?

– Ce-ţi veni? întrebă Ana.

– E singura culoare pe care n-o suportă niciuna dintre voi. Pun pariu că nici Daria nu vrea să se îmbrace așa. Deci, decât să-mi bat capul cu cele nu știu câte mii de culori dorite de voi, mai bine vă îmbrac cu singura pe care n-o vreţi. Am zis!

– Ești nebună, femeie!

Lăsară, până la urmă, deoparte subiectul culorii „fantastice", în speranţa că Giulia se va răzgândi pe parcurs. Cu toată nebunia ei, nu putea să le chinuie chiar așa. Cel puţin, așa sperau ele. Seara se încheie în cele din urmă, însă Ana nu avea dispoziţia necesară de a merge acasă.

– Anușka, ce zici, te duc acasă? întrebă Lisa după ce-și luară rămas-bun de la fete.

– Păi, dacă nu te deranjează... Pot să iau un taxi totuși.

– Cum adică să iei un taxi? Hai că te duc eu.

O luă pe Lisa de braţ și porniră spre mașină. Acum era momentul s-o întrebe ce are. Simţea că ceva nu e în regulă cu ea, o cunoștea de prea mult timp.

– Auzi, Ana, tu chiar nu mai ai de gând să conduci? se trezi Lisa întrebând.

– Hmmm, ce-ţi veni?

– Nu știu, mă gândeam la tine, erai dependentă de mașină înainte.

– Mda, eram. Ciudat, nu? Cum ne mai schimbă viaţa.

– Da, așa e.

– Și, Doamne, cât de repede trece..., zise Ana și se opri la trecerea de pietoni, privind în depărtare, spre Universitate.

Un tremur ușor îi cuprinse mâinile și apoi își simţi ochii injectaţi. Privirea Lisei îi opri lacrimile, însă în interior simţea cum plânge în hohote. Amintiri pe care încerca să le îngroape adânc se întorceau ori de câte ori trecea prin locul acela. Figura lui Brian rămas în mașină, privind-o cu ochii săi lipsiţi de viaţă, îi revenea adesea în minte, deși cu timpul devenise mai ștearsă, ca o fotografie prăfuită.

– Hai, scumpa mea, e verde. Nu mai e nimic acolo, trebuie să mergem înainte...

Ana respiră adânc și porni alături de Lisa. Nouă luni. Când trecuse tot timpul ăsta? Cum reușise să se ridice și să facă primul pas mai departe? Se trezise la spital într-o noapte neagră, neștiind ce era cu ea. Avea o durere groaznică de cap și parcă visase ceva. Era speriată, îngrozită din cauza acelui vis. Își pierduse copilul. Se ridică greoi din pat și nu apucă să se dea jos, pentru că amintirile îi reveniră în valuri. Imaginea acelei zile nefaste i se întipări pe retină. În momentul imediat următor, urla ca o apucată și-l striga pe Brian. Își aducea aminte că fetele dăduseră buzna pe ușă, și apoi doctorul îi administrase un calmant. Fetele îi fuseseră aproape în fiecare zi. Nu știa dacă Brian fusese iubirea vieţii ei. El fusese mai mult de-atât, tatăl copilului ei nenăscut. Iar acest lucru îl așeza mai sus decât orice, amplificându-i ei durerea și deznădejdea. O externaseră după o săptămână. Nu mai vorbea. Era, cumva, pierdută într-o lume a ei, o lume rece și lipsită de speranţă. Urmară apoi zile lungi și triste. Fetele stăteau cu ea pe rând, nu o lăsară nicio clipă singură. Până și tanti Maria o vizită des, chipurile să vadă ce face Tintin, însă de fiecare dată venea cu ceva de mâncare sau cu chef de curăţenie. Se apuca și trăncănea de-ale ei, numai s-o scoată puţin pe Ana din negura gândurilor. Ea încetă să se mai întrebe „de ce eu?“ de-abia când primi vestea de la Simy. Aceea fusese prima zi când văzuse soarele din nou.

– Da, știu, însă de fiecare dată când trec pe aici, prin zonă, îmi aduc aminte...

– Știu, scumpa mea, dar încearcă să te detașezi cumva. Gândește-te că lui îi e bine, că e acolo, sus, și vrea ca tu să zâmbești, te vrea fericită.

– Of, măi, Lisa, e ușor de zis. Mai bine mi-ai spune tu ce te frământă, te văd cam schimbată. Adică ai tu ceva, zise Ana privind-o pe Lisa.

– Ce să am? N-am nimic.

– Măăă, nu mă păcălești! Vrei să te faci roșcată, nu prea mai vorbești cu mine. Înainte, mă sunai aproape zilnic, acum parcă faci economie. De Edy n-ai mai zis nimic de ceva timp. Nu-mi spune că n-ai nimic! Nu ne cunoaștem de ieri.

– OK. Gata! Nu-l mai suport pe Edy! I-am cerut să se mute, răbufni Lisa.

Avea, acum, în față o Lisa cu totul schimbată. Ochii îi străluceau ca două văpăi. O tristețe adâncă îi umbri chipul.

– Cum adică?

– Hai mai repede la mașină, că mi-e frig. Iar dacă tot vrei să auzi povestea asta stupidă, hai să mergem mai bine undeva. N-am chef să mă duc acasă acum.

– OK, mergem la locul meu.

Crezuse că prietena ei era fericită, propriile lacrimi o orbiseră și nu mai văzuse nimic în jur. Nu realizase că Lisa era, de fapt, foarte tristă. Și nu înțelegea cum, dintr-o relație perfectă, nu mai rămăsese nimic, cum dependența unuia de celălalt îi îndepărtase așa.

– Da, Ana, am ajuns să nu-l mai suport. Ajungeam acasă și, în loc să mă întâmpine și el ca un iubit nerăbdător să mă vadă sau măcar să-mi zică un „Bună!“ și atât, el mă lua pe sus și mă-ntreba de ce nu-i mai dau importanță, zicea că munca mea e mai importantă decât el, că mie nu-mi mai pasă. M-ar vrea non-stop lângă el și pentru el! Dar când vine vorba de munca lui, situația se schimbă. Eu trebuie s-o respect, că de-acolo aduce bani în casă și tot așa.

– Of, și de ce n-ai spus nimic până acum?

– Păi, asta-ți mai trebuia ție? Alte griji pe cap?

– Cum adică? Sunt prietena ta și, cum ai fost tu lângă mine, așa sunt și eu lângă tine. Să-ți iasă prostiile astea din cap!

– ...

– Și ce faci? În ce situaţie sunteţi acum? Cum a reacţionat când i-ai zis să plece?

– A fost șocat. Ca și mine, de altfel, nu credeam c-o să pot spune asta. Ar fi fost mai ușor dac-o spunea el.

– Sigur, întotdeauna e mai ușor să facă celălalt pasul, suntem niște lași cu toţii!

– Probabil... În fine, acum și-a găsit un loc unde să stea. O să plece în câteva zile, imediat ce pleacă de dincolo colegul de apartament al amicului său.

– Și cum sunteţi? Mai vorbiţi?

– Da, ne salutăm și fiecare își vede de-ale lui. Nimic special...

– Și eu care mă gândeam că voi o să vă căsătoriţi primii, spuse Ana pe un ton foarte trist.

– Și eu mă gândisem, dar se pare că n-a fost să fie...

Se întoarseră, într-un târziu, la luminile orașului. Cum avea să se mai joace timpul cu ea, cu cei din jur. Poate că așa fusese scris, când una caldă, când una rece, să nu cumva să uite că trăiește. Lisa și Edy. Un cuplu minunat, un cuplu ce radia fericire oriunde mergea. Acum, se pare că mai erau doar doi străini locuind sub același acoperiș. Unde greșiseră? Unde se pierduseră? Puteau, oare, să lase în urmă toţi anii petrecuţi împreună, să nu mai privească niciodată înapoi și să meargă fiecare pe drumul lui? Ar fi vrut să facă ceva să-i readucă împreună, să le aducă din nou fericirea.

– Auzi, Lisa, dar nu mai e nicio șansă? Tu nu mai simţi nimic?

– Cum să nu simt? răspunse ea cu un tremur în voce. Edy e cel pe care-l visam a fi tatăl copiilor mei, cel cu care credeam că voi fi pentru tot restul vieţii.

– Și totuși...

– E atât de tristă situaţia, eu sunt atât de tristă. Ultimele zile au fost atât de întunecate, parcă toate îmi merg pe dos.

– Îl iubești mult, nu-i așa? Poate că...

– Nici să nu te gândești! Să nu care cumva să te apuci să-ţi faci vreun plan prin care să ne împaci la loc!

– Păi, eu...

– Lasă că te știu, ţi-a mers cu alţii și e frumos, dar nu vreau. Dacă e să mai fim vreodată împreună, vom fi. Nu vreau să-mi forţez destinul, nici eu, nici tu.

– Cum spui tu, scumpa mea.

– Și, ca să schimb subiectul, pe cine ai mai cuplat în ultimul timp?

Ajunse, în cele din urmă, acasă. Tristeţea Lisei o cuprinse și pe ea. Ar fi vrut să facă ceva, ar fi vrut să-i poată readuce zâmbetul pe buze. Din păcate, era la fel de neputincioasă cum fuseseră și fetele mai înainte faţă de ea. Însă faptul că-i stătuseră aproape o ajutase să îndure mai ușor acele luni îngrozitoare. Intră în casă și Tintin îi sări în întâmpinare. O primea de fiecare dată cu un mieunat special. Îl luă în braţe și-l mângâie pe cap. *Să nu mă părăsești vreodată, micuţule, nici nu știi cât de important ești!*

Se așeză pe pat, gândindu-se la veștile primite. *Una se mărită, alta naște, una s-a despărţit... eu mă gândesc la ele de teamă să nu mă gândesc la mine. Oare Daria cum e? Trebuie să-i povestesc și ei.*

După ce-i scrise Dariei, rămase cu ochii aţintiţi asupra unei fotografii. O amintire de la Revelionul trecut.

Trecuse prin perioada sărbătorilor ca o stafie, împinsă de la spate de ele, prietenele sale. Dacă n-ar fi tras fetele de ea, probabil c-ar fi stat acasă și și-ar fi înecat amarul în propriile-i întrebări. Însă avusese noroc. Daria venise în ţară imediat ce aflase de tragedie și apoi din nou de sărbători. Acum era atât de departe... Vorbeau destul de des, însă realitatea virtuală nu-i putea dărui acea îmbrățișare de care avea atâta nevoie.

Între timp, se întorsese la serviciu. Colegii, deși o cunoșteau de foarte puţin timp, o așteptau cu nerăbdare și o primiră cu braţele

deschise. Olivia încerca s-o menajeze cumva, însă acesta era ultimul lucru pe care-l dorea Ana. Ea voia doar să fie mereu ocupată, să nu se mai gândească. După numai o lună, era deja prinsă în vârtejul evenimentelor. Își intră în mână și reuși chiar să-și deseneze pe faţă un zâmbet aproape real. Avea nevoie de acest surâs. Își juca propria piesă de teatru. Erau totuși câteva locuri în care, atunci când ajungea acolo, masca ei se topea. Unul era locul care-i distrusese viaţa, iar celălalt, locul ei special, unde nu mai mergea decât foarte rar. Cel mai important loc era însă acela în care se ducea să vorbească cu el – locul unde se odihnea corpul iubitului ei. În ziua în care-l condusese pe ultimul drum, simţise murind o parte din sufletul ei, o parte care pleca împreună cu el. Revenea la mormântul lui ori de câte ori îl visa, ori de câte ori simţea nevoia să-i vorbească. Se împăcă cu ideea morţii sale, însă nu uita niciodată să-l întrebe de ce plecase fără ea. A doua zi, se întorcea la serviciu, iar tristeţea îi era acoperită de acel zâmbet lucrat.

— Ana, începu într-o zi Miruna cu o voce joasă, știi, eu te admir foarte mult.

— Mulțumesc, dar pentru ce?

— Păi, pentru felul în care ai reușit să treci peste tot ce-ai pățit, ai o putere fantastică. Dac-aș putea fi ca tine…

– Hai, măi, că nu e chiar așa! Noroc cu prietenii care mi-au fost alături.

– Da, dar îţi trebuie și o forţă a ta, altfel ceilalţi n-ar fi avut cum să te ajute.

– Dar ce-ţi veni așa, dintr-odată?

Miruna tăcea. Avea o privire tristă, pe care Ana n-o mai remarcase până atunci la ea. De obicei, era plină de viață și mereu pusă pe șotii.

– Nu știu, așa, pur și simplu. Mă gândeam că eu nu am pe nimeni și sunt dărâmată, dar, dacă aș pierde pe cineva așa… adică, știi… n-am vrut să spun că…

– Stai liniștită, e OK! Cum adică ești singură?

– Păi, așa. Nu am pe nimeni. Mă simt destul de aiurea, mai ales că prietenii mei se căsătoresc unul câte unul. E ciudat.

– Of, Doamne! Poate-ar trebui să facem ceva în privința asta.

– ?!

Două săptămâni mai târziu, Ana se bucura de zâmbetul luminos al Mirunei. Îi venise ideea de a i-l prezenta pe Cosmin, un fost coleg cu care mai schimba câte-un e-mail din când în când și care-i însenina diminețile cu bancurile lui. După prima întâlnire, Miruna fu mai mult decât încântată, deveni ușor visătoare și lăsă deprimarea deoparte. Două luni mai târziu, cei doi își anunțară logodna. Era, într-adevăr, o reușită pentru Ana. O cuprinse și pe ea o fericire nedefinită, de parcă era chiar ea parte din relația și iubirea lor. Aflând de felul în care se cunoscuseră cei doi, Miruna și Cosmin, Olivia îi puse, într-o doară, Anei o întrebare:

– Scumpa, ce-ai zice dacă mi-ai găsi și mie un domn distins cu care să-mi beau cafeaua de dimineață?

Parcă trăia în altă lume, parcă era regizorul unui minunat film de dragoste în care sfârșitul era, întotdeauna, unul fericit. Pe Olivia o admira, era o femeie extraordinară și, pe cât de extraordinară era, pe atât îi era ei de greu să-i găsească un bărbat ideal.

– Cum i-ai cuplat? se auzi vocea Giuliei în telefon.

– Simplu, i-am scos într-o zi la o cafea și am uitat să apar. S-a dovedit a fi un lucru fabulos!

– Hai că ești incredibilă! Cred c-ai văzut prea multe filme în ultimul timp.

– Ei, na!

– Și, ia zi, ai de gând să-ți faci o agenție matrimonială? o tachină Giulia.

– Nu încă! Dar mai știi?

În următoarele luni, îi mai ieșiră câteva „lipeli“, parcă tot ce atingea se transforma în iubire. Simțea fericirea celor din jur ca pe un drog pe care dorea să-l cultive și să și-l administreze.

– Măi, tu crezi că e bine să te bagi așa în viața altora? o întrebă Lisa la un moment dat.

– Sincer? Habar n-am. Însă ce poate fi rău în a scoate doi prieteni la o cafea? Iar dacă se plac, cu-atât mai bine!

– Dar de tine mai ai timp? Știu că e cam devreme să-ntreb asta, dar nu ai de gând să rămâi singură toată viața, nu? întrebă Simy.

– Hai să nu vorbim despre asta, te rog.

– De ce nu? Dacă te interiorizezi și nu mai lași pe nimeni să ajungă la tine, crezi că le dai un exemplu bun celor pe care-i cuplezi? insistă Giulia.

– Giulia...

– Nicio Giulia! Știi prea bine care e părerea mea. Brian n-ar fi vrut să te închizi în tine. Dacă tot te duci la el în fiecare săptămână, atunci ascultă și ce-ți spune, nu mai vorbi doar tu! Brian vrea, de acolo, de sus, să fii fericită! Vrea să iubești din nou.

– Termină! Gata! Am plecat! spuse Ana, ridicându-se de la masă. Vorbim când o să poți să mă lași în pace cu prostiile astea.

Plecă fără să mai spună nimic. Știa că fetele aveau dreptate, însă adevărul o durea prea tare. Să mai treacă puțin timp, să se stingă amintirile.

Trecuseră aproape nouă luni din ziua aceea nefastă. Nouă luni atât de pline, încât avea senzația că se scurseseră ani de-atunci. Reușise să aducă multe zâmbete pe chipurile celorlalți și se simțea, la rândul ei, împlinită. Își luase foarte în serios activitatea cu jumătate de normă în care făcea pe Cupidon. Reușise să-i deschidă ochii lui Roby, care, în sfârșit, o ceruse în căsătorie pe Giulia. La asta nu se așteptase, cel puțin nu atât de repede, însă impulsul pe care i-l dăduse ea îl făcuse pe Roby să acționeze. *Să nu afle Giulia, că mă linșează!* își spuse ea, zâmbind cu încântare.

– Ai auzit, Tintin, Giulia noastră se mărită, am reușit încă o dată!

Totuși, cu Lisa era o problemă. Își dorea să facă ceva, dar se simțea, în același timp, și obligată să-i respecte dorința. Pentru moment, avea

să lase lucrurile să meargă de la sine. Poate că timpul o să rezolve totul. Se așeză din nou la birou. *Daria!!!*

„Bună, scumpa mea!

Câte vești într-un singur e-mail! Totuși... de Giulia știam. Mi-a trimis un e-mail înainte să plece către voi. Am aflat vestea cu o oră înaintea voastră. Ha! Cât despre Lisa, sunt însă șocată. Asta chiar nu voiam să aud, cred că e într-o stare deplorabilă. Am sunat-o mai devreme, se străduia să pară bine. N-a vrut să-mi spună mai multe decât ție. Sper totuși să-i fie bine până la urmă. Nu se poate termina așa, pur și simplu!

Despre mine ce să-ți spun? Sunt bine, muncesc și învăț. Te întrebi, probabil, dacă am pe cineva. Ei bine, da. E un tip cu care ies din când în când, dar nu e cine știe ce. Ție, probabil, ți-ar plăcea, se poartă impecabil și mi-ai zice, cu siguranță, să pun mâna pe el. Nu știu. Sunt puțin nehotărâtă, poate am nevoie de o pauză. Mi-e dor de voi, poate că, dacă aș vorbi cu voi, mi-aș face ordine în gânduri. Te las acum, am o întâlnire.

Noapte bună să ai!“

Haaaa!!! Ai pe cineva și nu zici nimic? Nu se face! Și... nicio poză?

Îi scrise din nou, cerând mai multe informații, plus poze cu tipul respectiv. Daria fusese, cu siguranță, într-o pasă proastă, altfel ar fi scris mai multe. *La naiba cu distanța asta!*

Închise laptopul și se pregăti de culcare. Miercuri se anunța a fi o zi lungă. Oameni noi de văzut, planuri de făcut, ședința de după-amiază. Își luă pastila care-o ajuta să n-aibă vise și se băgă în pat. În momentul următor, sună telefonul.

– Da, Giulia.

– Scuză-mă, Anușka! Te-ai culcat?

– Da și o să adorm în curând, spune repede!

– Iar ai luat pastile? Când ai de gând să termini cu prostiile astea?

– Când n-o să mai visez. Hai, spune, ce e?

– Păi, stăteam acum și mă gândeam. De fapt, mă gândesc de ceva timp...

– La...?

– Victor.

Ana tăcu. Își simţea inima bătând din ce în ce mai tare.

– Am vorbit cu el mai demult, însă n-am știut dacă să-ţi spun sau nu. Nu de alta, dar ai tot avut reacţii urâte la unele dintre comentariile pe care le-am făcut.

– Mda... și?

– M-a întrebat de tine. Mi-a zis că ţi-a scris, dar că nu i-ai răspuns niciodată înapoi. Voia să știe ce e cu tine.

– Sper că nu...

– NU! Stai liniștită, îi vei spune tu, dacă și când vei avea ocazia. Era îngrijorat, să știi!

– OK. Altceva?

– Ana! E Victor! Ţi-a plăcut omul ăsta. Și-a rezolvat problemele încă de atunci, însă n-am apucat să-ţi mai spun, pentru că apăruse... știi tu... și apoi s-a-ntâmplat...

– Și de ce-mi spui acum?

– Habar n-am. Pentru că e Victor. Pentru că mă îngrijorezi. Nu-mi place să văd că te închizi în tine. Poate c-ar trebui să-i dai o șansă, știi, măcar să vorbiţi, așa, de dragul amintirilor.

– Care amintiri, Giulia? Nu mai am amintiri, am doar umbre. Iar Victor... nu știu. Nu vreau să intre în viaţa mea și apoi să-l dau afară cu felul meu de-a fi.

– Dar ai și tu dreptul să fii fericită...

– Sunt! Fericirea celor din jur mi-e de-ajuns, crede-mă!

– Of, nu ești bine deloc! Mai gândește-te totuși. Măcar scrie-i un e-mail, îi e dor de tine.

Puse telefonul pe noptieră și închise ochii. Încercă să-și alunge din minte orice gând legat de Victor, însă el o urmă în vis. Era prima noapte când visa din nou, și asta în ciuda pastilelor. Se trezi cu o durere îngrozitoare de cap și cu imaginea foarte vie a lui Victor

imprimată în memorie. *Cum vine asta? Poate c-ar trebui să renunț la pastile, nu-și mai fac efectul. Ce prostie!*

Se duse ca teleghidată în bucătărie și-și făcu o cafea. Avea nevoie de o cafea tare, ca s-o trezească, să-i alunge visul ciudat din minte, în care Victor, personajul principal, îi apăruse ca un cavaler zâmbitor și dornic să-i împlinească toate dorințele. Iar ea? Ea era profund impresionată de grădina aurie și de peisajul mirific din vis. Era impresionată să-l revadă. Ajunsese în brațele lui și se agățase de el cu o teamă imensă de a nu-l pierde iar. În momentul în care acesta o întreba dacă-i place, Ana se trezise din somn. Visul se stinsese. Iar acum ea nu înțelegea de ce-i rămăsese figura lui atât de vie în minte și cum reușise să viseze. Măcar nu mai visase ploaia aceea rece de noiembrie. Era pentru prima dată când visa altceva decât plânsete de copil sau corpul inert al lui Brian.

Poate că-mi vor rămâne doar amintirile frumoase! Poate că timpul va trece și-mi va aduce speranța. Poate că dacă aș avea încă o dorință...

Ce-ai mai făcut?

Era miercuri, ziua cea mare, cel puţin, așa susținea Liviu. Ana urma să discute cu „noua imagine“ a firmei RealCo. Spera ca această idee să fie un adevărat succes. Vorbise mult cu Olivia pe tema asta, aveau nevoie de ceva nou, de o figură proaspătă care să capteze atenţia. Ideea asocierii cu o „voce“ a momentului venise fără eforturi.

– Ce-ar fi dacă ne-am asocia cu o melodie, cu un artist, cu o trupă?

– Nu știu, Ana, zise Olivia. E destul de riscant.

– Da, dar ne adresăm în mod special tinerilor. Putem să folosim o cântăreaţă pentru gama cea nouă sau să adaptăm imaginea pentru toate gamele.

– Ne-ar trebui o „imagine“ foarte versatilă, știi, nu?

– Da, un fel de cameleon. Să se plieze pe toate vârstele, să acoperim toată piaţa, zise Ana, cercetând atentă laptopul.

– Cam așa ceva. Unde găsim noi trupa sau cântăreaţa asta?

– Hmm, cred c-am găsit-o. De ce nu m-oi fi gândit până acum? Ascultă asta! zise Ana foarte încântată și întoarse laptopul spre Olivia.

– Aaa, e tipa aia pe care o tot aud în ultimul timp la radio, parcă mă urmărește.

– Și se întâmplă s-o cunosc... cumva.

– Adică?

– Cunosc pe cineva care-o știe!

Liviu era foarte stresat de tot proiectul și, mai ales, sceptic. Nu credea că o artistă va reuși să le aducă succesul de care aveau nevoie. Însă voia ca totul să iasă perfect. Odată ajunsă Ana la birou, el o întâmpină cu o cafea.

– Bună dimineața, colega! Pregătită pentru marea întâlnire? întrebă el, întinzându-i cana.

– Vai, ce drăguț ești! Mersi. Evident că sunt pregătită! Proiectul va fi un succes, te asigur.

– Probabil, zise el într-o doară.

– Auzi, termină cu scepticismul ăsta! Care-i problema, de fapt? întrebă Ana și-l trase într-un loc mai ferit.

– Nimic. Care să fie?

– Păi, văd că ești cam ciudat. Ai ceva cu proiectul sau cu persoana?

– Hai măi, fată, lasă-mă!

– Liviu!

– Off! Da, am ceva cu persoana. O știu de mult, să zicem că a fost prietena unui amic de-al meu de prin liceu și...

– Și tu simțeai ceva pentru ea.

– Cam așa. E destul de aiurea situația, mai ales că a trecut atât timp. În mod normal, ar fi trebuit să fie totul OK, însă acum se pare că nu e așa simplu.

– Mda. Hai c-o să fie bine, îți spun eu. Tipa e foarte cooperantă. Am ieșit cu ea de câteva ori, să discutăm despre proiect. Gândește-te că nu mai e aceeași persoană din liceu. Acum e alta.

– Da! De vreo zece ori mai frumoasă, celebră și cu o grămadă de bărbați salivând după ea.

– Mai vrei să fii cu ea?

– Aaa, nu! Ziceam așa. Amintirile astea nu-mi dau pace. Mă rog, mă descurc. Hai că am ceva de rezolvat.

– Bine, ne vedem mai încolo.

Acum înțelegea „problema“ lui Liviu. Parcă erau într-un film siropos în care protagoniștii se revăd după ani de zile. *Oare acesta*

să fie scopul apariției ei în pesaj? Împlinirea unei iubiri demult uitate? Hai că-ncep să divaghez! Și totuși, Liviu și...

Deschise laptopul. Erau mai multe e-mailuri în folderul *Cupid* decât în *Inbox*. Intră în primul folder și începu să deschidă fiecare mesaj în parte. Nu-i venea a crede cât de repede se ducea vestea!

„Domnișoară Ana,

Am aflat de la o prietenă că puteți aduce fericire până și celor mai triste persoane. [...] Sunt dispusă să vă plătesc oricât, numai să mă ajutați să-mi găsesc jumătatea. Cred că fericirea nu are preț, de aceea aș da orice pentru...“

Sau:

„Draga mea,

Scuză-mă că dau buzna așa, însă fericirea pe care le-ai adus-o prietenilor mei m-a făcut și pe mine să-ți scriu. Îmi doresc din toată inima să fiu cu cineva care să mă iubească și, deși n-am crezut niciodată în cuplare, în matrimoniale și altele de acest gen, cred că mai e o șansă. Ajută-mă să nu mai fiu singură. Datele mele sunt...“

Atâta nefericire! Și baza mea de date se mărește pe zi ce trece. Până la urmă, numai iubirea ne împlinește. Dintre toate celelalte e-mailuri, unul singur îi sări în ochi. Ca subiect. „Ce-ai mai făcut?“.

„Aș vrea să dai și tu un semn. Am impresia că mă urăști de moarte. Nu mai știu nimic de tine de aproape un an. La e-mailuri nu-mi răspunzi. Sper ca măcar pe acesta să-l iei în seamă, e în interes de serviciu!

Mai aflu lucruri despre tine, și-mi pare rău că nu de la tine personal. Ultima veste, șocantă, de altfel, e că te-ai fi apucat să cuplezi oameni. Am un amic pe care l-ai cuplat acum ceva timp. E foarte fericit omul! Se căsătorește în curând. Mă gândeam să apelez și eu la tine. Poate așa o să mă iei în seamă. Ce zici? Ne vedem la o cafea?

Victor“

Rămase blocată. Citi încă o dată e-mailul. Poate că era o ocazie numai bună să reia legătura cu el. Poate că, dacă reușea să-i găsească lui Victor pe cineva, ar fi terminat și Giulia cu ideea ei fixă legată de posibilitatea unui final fericit între ea și domnul avocat. Poate c-ar fi renunţat și el s-o mai bată la cap cu toate e-mailurile lui.

„’Neața, Victor!

Am fost destul de prinsă cu diverse proiecte. Mă bucur tare mult pentru prietenul tău. Hai să ne vedem, cred că am pe cineva pentru tine! Azi la 19:00 e bine? Alege tu locul.

A.“

Dimineaţa se scurse încet. Își pregăti toate notiţele pentru întâlnirea de la 12:00. Se mai uită o dată în dosarul cu fișele „clienţilor“. Le scoase pe cele care nu mai aveau nevoie de serviciile ei. În mod ciudat, nu erau numai femei în căutare de suflete-pereche, erau și multe fișe de bărbaţi. *Fiecare caută ceva, până și cei misogini sunt, de fapt, dornici să găsească iubirea. Se ascund sub o mască stupidă!* Telefonul o trezi din visare.

– A ajuns deja? OK. Invit-o în sala de ședinţe, vin și eu acum. Mulţumesc, Simona!

Își luă agenda și ieși din birou. Deschise ușa sălii de ședinţe și o tipă roșcată cu un zâmbet strălucitor se întoarse spre ea.

– Ana, draga mea!

– Miss Valery! Bine-ai venit!

– Bine te-am gasit! Să știi că de-abia așteptam să te văd. Mi se pare foarte tare ideea asta a ta.

– Să-nţeleg că te-ai gândit...

– O, da! Nici nu știi!

– Vrei ceva de băut?

– I-am spus deja colegei tale. Mulţumesc!

– Perfect. Cu impresarul tău ai discutat? Ce părere are?

– Aaaa, Dan e foarte încântat, zice c-o să mă ajute și pe mine pe mai departe. Dar o să-ţi spună chiar el. Trebuie să ajungă.

– A, vine și el?

– Păi, da. Trebuia să te anunţ, nu? Sper că nu e nicio problemă.

– Dimpotrivă, e mai bine așa. Până apar ceilalţi, ia zi, ce-ai mai făcut? Cum merge lansarea?

Miss Valery era cu-adevărat o prezenţă exotică. Umplea cu o lumină deosebită orice loc în care mergea. Nu puteai să nu zâmbești în prezenţa ei. Acum, Ana înţelegea de ce era Liviu atât de stresat. Orice bărbat s-ar fi pierdut în faţa ei și orice femeie și-ar fi dorit să fie ca ea.

– De ce nu-mi spui Valeria? E mai simplu.

– Prefer Valery. Am avut niște probleme cu o anumită Valeria acum ceva timp. E un pic ciudat.

– Aaa, în regulă, Valery să fie, atunci.

Întâlnirea se dovedi a fi un real succes. Până și Liviu păru mai destins, mai ales că Miss Valery nu părea să-l fi recunoscut. Semnară și contractul, urmând ca de săptămâna următoare să înceapă campania.

– Miss Valery, mi-a făcut o deosebită plăcere să te cunosc, spuse Olivia. Eu mă retrag acum, am o mie de treburi pe cap.

– Și mie mi-a părut bine! Ne vedem săptămâna viitoare.

– Liviu, spuse Olivia, vii, te rog, cu mine vreun sfert de oră? Trebuie să mă ajuţi cu niște informaţii.

– Imediat! Miss Valery..., se salutară și cei doi, iar Liviu ieși din sală.

Rămăseseră doar ele. Dan, impresarul, plecase mai devreme. Lui Miss Valery îi dispăru zâmbetul de pe chip odată cu plecarea lui Liviu.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ana îngrijorată.

– E mai complicat..., nu știu cum să-ţi spun.

– E ceva în neregulă cu contractul? Am omis ceva?

– A, nu! Contractul e OK. Totul e OK. Mai puţin...

– Ce? Hai că mă sperii!

– Ana, nici nu te cunosc prea bine. Nu știu dacă e bine să-ţi spun.

– Valery, știi bine că poţi avea încredere în mine. Spune-mi ce e, altfel n-am cum să te ajut.

– Știi, pe Liviu îl cunosc...

– Da? întrebă Ana mirată.

Ar fi trebuit să ia în calcul și posibilitatea asta.

– Da. Ne știm din liceu. Mă rog, e o copilărie. Dar acum, că l-am revăzut după atât timp, parcă mi s-au întors toate amintirile.

– Adică? Ce s-a-ntâmplat?

– Vezi tu, începu ea cu un tremur în voce de care Ana n-ar fi crezut-o capabilă, pe când eram în liceu, am fost foarte îndrăgostită de el.

– Serios?! Hai să stăm jos..., la asta chiar nu mă așteptam.

– Da... și am tot încercat, atunci, să-i atrag atenţia, dar nimic. Până la urmă, m-am cuplat cu un coleg de-al lui, numai să pot rămâne aproape de el. Ciudat, știu, însă nu mai știam ce să fac. Ori de câte ori îl vedeam, simțeam că mă sufoc. Voiam să fiu cu el.

– Dar i-ai spus vreodată?

– Păi, nu. N-am știut cum.

– Cum îmi spui mie acum. Hai, măi! Și-acum de ce nu i-ai zis nimic?

– Nu știu..., cred că m-am pierdut.

– Dar, Valery, ai trecut demult de perioada liceului, ce naiba?!

– Știu...

– Ce faci, scumpo? S-a-ntâmplat ceva?

– Nu, Anușka, sunt bine. Mă cam plictiseam, nu mai am chef de nimic. Nici nu mă pot mișca prea bine, spuse Simy cu o voce stinsă.

– Și te-ai gândit să mă suni.

– Da, păi, vă iau la rând, să vă fac capul calendar. Am vorbit și cu Lisa mai devreme, îmi vine s-o iau la bătaie, și pe ea, și pe bărbatu' ăsta al ei!

– Da, știu.

– Tu ce mai zici? Ceva nou? Zii repede, că poate se gândește asta mică să-mi facă vreo surpriză.

– Ha, ce glumeață ești! Nimic nou. De fapt, o știi pe Miss Valery?

– Daaaa, o iubesc! Are niște melodii, de-mi mișcă și bebele.

– O să fie noua imagine pentru RealCo, tocmai am semnat contractul.

– Uau, ai cunoscut-o!

– Da, și încă foarte bine! O să vă zic la o cafea, că deja e pe lista mea de cuplări.

– Ei, na!

– Da. Am planuri mari cu ea.

– Cu cine o cuplezi? aproape că strigă Simy.

– Nu pot să-ți zic acum. Și să vezi pe cine mai cuplez...

– Uimește-mă!

– Pe Victor!

– Haaaaa? Cum adică?

– Simplu, o să mă văd cu el diseară. Deja am în minte o tipă pentru el.

– Tu?

– Nuuu! O avocată.

– Ești nebună! Ce te-a apucat?

Ana termină discuția cu Simy și se întoarse la treburile ei. Încă puțin și începea marea campanie. Încă puțin și avea să mai facă doi oameni fericiți; sau mai mulți. Se trezi din nou zâmbind de una singură. Probabil că așa trebuia să se-ntâmple, să fie aproape de cei care au nevoie de un mic impuls. *Cât de oarbă e, uneori, dragostea! Cineva ar trebui să ne arate drumul, pentru că, de cele mai multe ori, suntem incapabili să-l vedem singuri.*

Faptul că urma să se vadă cu Victor îi dădu oarecare emoții. Pe de altă parte, i se părea normal. Poate că, dac-ar fi fost pusă în aceeași

situaţie, în urmă cu câteva luni, lucrurile ar fi stat altfel. Trecuse prin multe și reușise să ţină la distanţă ceea ce nu-i făcea bine. Timpul așezase lucrurile într-un fel anume – nimic ciudat, nimic ieșit din comun. Plecă mai devreme de la firmă, pentru a se plimba puţin prin parc. Urma să se vadă cu Victor la o terasă din Cișmigiu și profită de acest lucru pentru a-și face puţină ordine prin gânduri. *Oare care-i treaba cu expresia asta? Cum adică să ne facem ordine prin gânduri? Parcă avem cine știe ce dezordine sau furtună în cap. Sunt, de fapt, figuri! Doamne, câte figuri putem avea! Și totuși, hai să-mi fac și eu ordine.*

Merse mai departe zâmbind. Încercă să se gândească la cum va reacţiona la vederea lui Victor și vru să planifice dialogul, însă în zadar. Ideile îi fugeau de îndată ce și le contura vag în minte. Rămase câteva minute pe pod, privind o barcă ce se îndepărta încet. Un cuplu se lăsa purtat de apă. Erau un el și o ea foarte fericiţi, pierduţi unul în privirea celuilalt. *Cum de au cuplurile această lumină, parcă radiază ca un corp ceresc. Iubirea... numai iubirea are această putere!* Și totuși, iubirea era foarte departe de ea. Erau momente, ca acesta, când și-ar fi dorit să iubească, să fie iubită, când avea nevoie de cineva care s-o ţină în braţe sau alături de care să se trezească dimineaţa. Amintirile însă reveneau și o întorceau din drum.

– Mami, mami! Uite, tanti e supălată, strigă un baieţel care se apropie de ea și se uită în sus, zâmbind.

– Ionuţ, scumpule! Las-o pe doamna în pace.

– Dal uite... acum zâmbește!

Ana fu copleșită de surâsul băiatului. Se aplecă puţin spre el și-i întinse mâna.

– Eu sunt Ana.

– Numele meu e Ionuţ Clisian Loman, zise el foarte mândru și-i scutură Anei mâna cu putere.

– Încântată! Vai, doamnă, ce băiat mare aveţi, spuse Ana, privind către copil și se întoarse apoi spre mamă. Și mai e și frumușel foc!

– Mulţumesc frumos, sper că nu v-a supărat.

– Dimpotrivă, parcă a ieșit din nou soarele și pentru mine, când i-am văzut zâmbetul.

– Uite, mami, acum zâmbește! Tanti e dlăguță, pot să mă joc puțin cu ea?

După câteva minute, cei doi se îndepărtară. Ionuț mergea cu spatele și continua să-i zâmbească Anei, făcându-i cu mâna. Se asigura, cumva, că ea n-o să fie din nou tristă. *Cum reușesc, oare, copiii să ne farmece așa? Copilul meu ar fi fost la fel, mi-ar fi adus un zâmbet nelipsit pe chip. Copilul meu...* Și inima începu să-i bată cu putere. Oricât ar fi încercat, amintirile erau mai puternice decât ea, reveneau când se aștepta mai puțin.

Se îndreptă spre terasa unde urma să se vadă cu Victor. Trebuia să-și ascundă cumva emoțiile, deși acum ar fi preferat să fie singură cu lacrimile ei. Imaginea lui Ionuț îi aduse însă din nou zâmbetul pe față. *Tanti trebuie să zâmbească!*

Ajunse la terasă și se așeză la o masă de lângă lac. Se amăgea puțin, imaginându-și că era marea.

– Ana!

– Hei! Bună, Victor! zise Ana. Nici n-am văzut când ai ajuns.

– Eu te-am văzut, însă nu eram sigur că ești tu.

Se salutară ca doi prieteni vechi care nu se mai văzuseră de ani buni. După clasicele sărutări de bun găsit, se așezară și stătură câteva clipe în liniște. Se priveau de parcă de-abia atunci ar fi făcut cunoștință. Îi încercă pe amândoi o senzație stranie de *déja-vù*.

– Ești atât de schimbată!

– În bine, sper, zise Ana zâmbind.

– Da. Ai o lumină ciudată pe chip și, nu te supăra pe mine, dar pari foarte tristă. Erai așa și anul trecut, când te-am cunoscut, însă acum e un alt fel de tristețe.

– Vai! Mai nou, ești psiholog?

– Nu, serios acum! Ce-ai mai făcut? Ce ți s-a întâmplat atât de grav, de n-ai mai dat niciun semn? De la Giulia n-am reușit să aflu mare lucru.

– Nimic important. Spune-mi tu, ce-ai mai făcut?

– Doamne! Ce-ți mai place să te eschivezi! În mare, sunt bine. Probabil c-ai aflat de divorțul meu. Am reușit să ajung la un acord cu

fosta, cum că n-are niciun sens să continuăm o relație fără fond. Mă rog, a durat ceva timp…

– Și jobul? Ți-ai deschis firmă, până la urmă?

– Da. Merge foarte bine, însă nu mai am libertatea pe care o aveam când lucram pentru altcineva. De fapt, am mai multă libertate, însă, dacă vreau să meargă treaba, trebuie să fiu acolo, să mă ocup de tot.

– Da, responsabilitatea propriei afaceri, dureri de cap.

– Exact. În fine, n-am venit să vorbim despre jobul meu.

– Chiar așa! Spune-mi, ai cunoscut pe cineva?

– Ce repede schimbi subiectul. Ești fantastică!

– A, nu! Doar întrebam, că am pe cineva pentru tine. E foarte faină tipa!

Victor rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă ce aude. S-ar fi așteptat la orice, numai la asta nu. Ar fi vrut să-i atingă mâna, însă o simțea cu-adevărat distantă. Unde era Ana, fata pe care o iubea de-atâta vreme? În fața lui, avea o femeie superbă, însă cu o privire de gheață. O fată care venise la întâlnire purtând o mască. Știa că se întâmplase ceva cu ea, însă nu-și dădea seama cum s-o facă să vorbească.

– Tu chiar ai vorbit serios cu treaba asta?

– Eu întotdeauna vorbesc serios când e vorba de asta.

– Da… și cum e?

– Pai, hai să-ți zic…

– Te-ascult, dar cu o condiție!

– ?!

– Să-mi spui ce e cu tine.

– Așa… Tipa e foarte frumoasă și, mai mult de atât, foarte deșteaptă. E avocată și…

– A, nu! Avocatele-s nebune.

– Ceee? Cum adică? Vrei să zici că Giulia e nebună?

– Nu zic nimic. Doar că avocatele au o doagă lipsă.

– O să vezi că tipa e foarte faină, o să-ți placă la nebunie!

Ana continuă să-i povestească de fabuloasa avocată pe care o credea perfectă pentru el şi nu se lăsă până nu obţinu acordul lui pentru o întâlnire cu respectiva.

– Bun, m-ai convins, aşadar, s-o văd pe „clienta“ ta. Acum, aş vrea să-mi spui și tu ce-ai mai făcut. Văd că încerci să te eschivezi, însă nu te las până nu vorbești. Ai încredere!

Ana îl privi perplexă.

– Poftim?! Încredere? În tine? Cum aş putea...?!

– Deci asta e? Încă-mi porţi pică? Ştii bine că n-am avut de ales și știi că n-am vrut nicio clipă să-ţi fac rău.

– Dar, Victor, ai avut de ales, ai fi putut să-mi spui de la început. Mă rog, nu mai contează acum. În plus, crede-mă că nu-ţi port pică. A trecut prea mult timp și s-au întâmplat prea multe. Parcă a trecut o viaţă de atunci.

– Și ce s-a-ntâmplat în viaţa asta a ta? Dacă mi-ai spune, poate-aș știi cum să te ajut, îmi pari atât de tristă...

– Și, probabil, așa voi fi mereu. Nu prea am de ales!

– Cum naiba? Întotdeauna avem de ales.

– Vezi? Acum te contrazici!

– Pfuaaaaa! Ești grozavă! Hai, spune-mi, ce s-a-ntâmplat? întrebă el, privind-o în ochi și prinzând-o de mână.

Ana încercă să se eschiveze din nou. Însă o parte din ea voia să-i spună tot, să-și verse amarul. Iar mâna care o strângea avea o căldură ciudată, familiară.

– Hai să plecăm de-aici, e prea multa lume, prea multă gălăgie.

– Unde vrei să mergem?

– Nu știu, oriunde.

– Ești cu mașina?

– Nu, nu mai conduc.

O privi extem de mirat. Parcă stătea de vorbă cu o altă persoană, parcă era la o întâlnire aranjată de cineva cu un teribil simţ al umorului. Părăsiră terasa și se îndreptară spre mașină. Victor n-o mai întrebă nimic. Avea s-o lase pe ea să vorbească. Se mulţumi s-o ţină de mână, cum obișnuise odată, demult.

– Mă simt ca o bârfitoare, pe cuvânt! se agită Simy la telefon.

– Ce comică ești! Hai, zi repede, care-i bârfa? întrebă Lisa amuzată.

– Pai, Ana se vede azi cu Victor.

– Daaa? Foarte tare!

– Stai așa, problema e că s-a gândit să-l cupleze cu nu știu cine. Cred că a apucat-o... nu știu ce, dar e apucată rău!

– Ce naiba are? Să-l cupleze pe Victor?

– Da. Ți-am zis, sunt şocată. Trebuia să-i spun cuiva, că înnebuneam.

– Ești singură?

– Da, îl aştept pe Sorin. Azi întârzie, că trebuie să treacă și prin Cora, să ia una, alta. Tu cum mai ești?

– Așa și-așa. Bine, cred.

– Eu nu cred. Ne vedem mâine, da?

– Păi, nu ne-am văzut ieri?

– Ba da, dar e joi și trebuie să vorbim puţin de problema ta și de Ana.

– Nu prea avem ce să discutăm despre mine. Sincer acum, sunt bine, poate să vorbim de Ana, dar, la cum o știu, o s-o țină una și bună că nu are nimic.

– Da, hai totuși să ne vedem, că, după ce nasc, n-o să mai am prea mult timp pentru voi. Știi asta, nu?

– Of, pretexte! Cât o să te mai foloseşti de sarcina ta în felul ăsta?

– Ha-ha! Atât cât o să țină.

Nu-i venea să creadă că era din nou acolo. De aproape un an de zile, nu mai venise defel în acel loc și acum era a doua oară în două zile. În plus, era cu-adevărat prima oară când ajungea la o asemenea oră. Lumina era roșiatică, de vis. Soarele aproape că apusese de tot.

Coborâră amândoi din mașină și merseră până aproape de apă. Luciul ei părea magic. Tot ceea ce i se întâmplase se topi în fața acestei imagini. Parcă erau în afara timpului.

– Anul trecut, după ce ne-am despărţit... sau, mai bine spus, după ce te-ai despărţit de mine, s-a-ntâmplat să reapară tipul pe care-l cunoscusem în Bora Bora. Lucra, se pare, tot pentru RealCo.

Victor asculta. Ar fi intervenit cu observaţii sau întrebări, însă nu voia s-o întrerupă. Așteptase prea mult momentul acesta, pentru a-l pierde acum.

– A fost un moment de neatenţie, un moment în care mi-am pierdut controlul și totul s-a năruit. Căzătura aceea mi-a distrus toate speranţele, deși aveam să aflu asta abia mai târziu.

Cu cât vorbea, cu atât se adâncea mai mult în amintiri. Ana, cea pe care o cunoscuse el, prindea viaţă. Era, acum, povestitoarea propriei suferinţe, iar asta o făcea să se detaşeze oarecum de ceea ce se întâmplase.

Soarele apusese de mult, stelele străluceau. Luminile orașului licăreau în depărtare ca niște stele colorate. Stăteau unul lângă altul, ca doi prieteni vechi. Tăceau. Ana își terminase povestea și Victor era şocat de ceea ce auzise.

– Nu cred că e corect ca un om să treacă prin ce ai trecut tu. Mi se pare de-a dreptul incredibil.

– Și mie. De multe ori, mă întreb dacă s-au întâmplat toate cu-adevărat.

– Nici nu ştiu ce să-ţi spun, doar că-mi pare rău că nu m-ai lăsat să-ţi fiu alături.

– La ce bun? Am suferit destul. Și fetele la fel. Nu cred c-aş fi vrut să mai am alături încă un om care să-mi plângă de milă.

– Tu ştii cel mai bine, până la urmă.

– Da, hai să nu mai vorbim despre asta.

– Acum ești din nou tu.

– Adică?! întrebă Ana foarte mirată.

– Adică, până să-ncepi să-mi povestești, erai alta, aveai o privire ciudată, foarte rece, aproape că nu te-am recunoscut.

– Cred că aveam nevoie să povestesc totul cuiva. Știi, e prima oară când vorbesc şi, mai mult, când nu plâng gândindu-mă la trecut.

– Mă bucur că ţi-am fost şi eu de folos cu ceva.

– Mersi și ai grijă data viitoare când întrebi pe cineva ce-a mai făcut. Posibil să nu vrei să ştii.

– Clar!

Se întoarseră în oraş târziu în noapte. Ana se simţea liniştită, cumva împăcată cu trecutul, cu ea. Până la urmă, timpul avea să-i şteargă toată durerea.

– Auzi, începu Victor, nu știu cât e de OK, însă să știi că e o carte pe care ar trebui s-o citești. Posibil să te deprime foarte rău, însă există, pe de altă parte, și șansa să-ţi alunge tristeţea. Pe mine, unul, m-a pus rău de tot pe gânduri. Nu-ţi dau mai multe detalii.

– Ce carte?

– Vezi în torpedo.

Deschise torpedoul. Erau aruncate, acolo, o grămadă de nimicuri. Scoase o carte cu marginile uzate. Părea citită și răscitită de generaţii întregi de oameni. Îi atrase atenţia fata de pe copertă. Lumina pe care o emana contrasta puternic cu fundalul ca de doliu. O fată care părea să fi ieșit din tragedia vieţii ei, dar care totuși se preda cerului... sau poate cuiva. Ana era deja intrigată.

– *Soni*. Parc-am auzit ceva de ea. E nouă cartea, nu? Că, la cum arată, n-ai zice.

– Da, e de anul trecut. A fost mare tam-tam pe net, practic acolo a fost promovată.

– Aha, mă mir că n-am auzit de ea. De fapt, sunt multe lucruri de care aflu de-abia acum. Am omis multe evenimente în ultimul an. Ce-mi mai spui despre carte?

– Nimic. S-o citești! O să fii șocată și, sper eu, o să reușești să privești lucrurile din unghiul din care le-am privit eu. Altfel, o să-mi dai cu ea în cap.

– Adică? Hmm, autorul e român.

– Da, și cred că asta e un plus, c-o să citești cuvintele exact cum le-a spus el, n-au fost filtrate de traducători, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Da. Te ţin la curent. Și rămâne să-ţi spun când te vezi cu doamna.

Ajunsă acasă, Ana își trânti geanta pe un scaun de la intrare. Se duse în bucătărie și deschise frigiderul. *Offf, iar e gol! Ar trebui să mai fac niște cumpărături. Niște paste? Mda... nu prea am de ales.*

– Tintin, se pare că mănânci mai bine decât mine în seara asta, zise ea, luând din dulap conserva cu mâncare pentru pisici.

Pisoiul se uită la ea fericit, așteptând cuminte în dreptul castronului.

– Azi l-am văzut pe Victor. Cum nu știi cine e Victor? Îți zic altă dată, că acum văd că nu ești atent la mine.

Puse pastele la fiert și, după ce se schimbă, se așeză la masă, în bucătărie, și deschise cartea. Citatul de pe prima pagină îi dădu o ciudată stare de agitație. Suna ca o sentință tragică, ca un adevăr neîndurător. Trecu rapid de primele pagini, parcă alergă printre cuvinte. Povestea o prinse într-atât, încât nu realiză că pastele dăduseră în clocot. Nu prea mai avea ce să pregătească din ele.

– La naiba! Azi cred c-o să țin dietă. Căscată mai sunt! Sau poate-mi dai tu niște mâncare de la tine, Tintin, ce zici? Nu? OK. Sendvișuri...

Luă „cina" și apoi se cufundă în lectură. Soneria telefonului o trezi din lumea Soniei, care o prinsese de-a binelea.

– Bună, Giulia!

– Ce faci, scumpă? Ți-ai luat pastilele?

– Hmm, nu. De ce?

– Aaaa, super! Foarte bine, să nu le mai iei!

– De-asta m-ai sunat?

– Și de-asta. Ce-ai făcut cu Victor? Chiar îl cuplezi cu cineva?

– Ți-a și spus Simy? Fata asta chiar n-are ce face!

– Mda... deci?

– Am ieșit cu el, am vorbit. Suntem bine. Și da, îl cuplez cu una.

– Ești nebună, serios! E Victor!

– Și?

– Aaaaaa! Mă înnebunești! Pe cuvânt!

– Mă pricep și eu la ceva.

– OK, hai că vorbim mâine! Vii, da?

– Unde?

– Nu ţi-a zis Simy?

– Nu.

– E joi, vrea să ne vedem să discutăm. Știi tu.

– Bine, vorbim mâine. Noapte bună!

– Și ție. Pa!

Continuă să citească și, deși trecuse cu mult de miezul nopţii, somnul n-avea nici cea mai mică intenţie să treacă și pe la ea. Ana fu atât de prinsă de poveste, încât, într-un târziu, îl sună pe Victor.

– Alo, da, se auzi o voce pe jumătate adormită, de la celalalt capăt al firului.

– Moare, nu-i așa?

– Ce?

– Hai, spune-mi, moare?

– Tu n-ai somn?

– Păi, îmi dai cartea asta și vrei să mai am somn? Răspunde la întrebare!

– Nu vrei să știi!

– Ba da!

– Dacă voiai, citeai direct finalul.

– Offf! Bine, noapte bună! Și-i trânti telefonul în nas.

Nu vreau să știu. De parcă știe el ce vreau eu! Nimeni nu știe ce vreau. Nici eu nu mai știu! Asta cred că e problema, nu știu ce vreau! Să fie asta definiția deprimării? A nu ști ce vrem de la viață?

Ce te enervează azi

Joi. Se anunța o zi lungă și, probabil, foarte plictisitoare. Sună la birou și anunță că va ajunge mai târziu. Era încă sub efectul cărții, pe care voia s-o termine. Citise deja mai mult de jumătate din ea și povestea o prinsese total. Se regăsea cumva în Sonia și voia să știe cum avea ea să reușească să-și înfrunte demonii. Amândouă căutau să se elibereze de ceva. Amândouă fugeau de realitatea crudă în care fuseseră prinse.

Ajunse la serviciu pe la amiază. Își verifică e-mailul și-și continuă lectura. Nu era nimeni care s-o perturbe. Parcă era în altă lume, o lume ciudată. Era ca un drog care-i dădea halucinații. Trăia, acum, viața Soniei sau, mai bine spus, ultimele ei luni de viață. Într-un târziu, Liviu apăru în ușa biroului.

– Ce faci, colega? întrebă el fără chef.

– 'Neața! Uite, citesc ceva, zise Ana, ridicând doar o clipă ochii din carte.

– Văd că ești foarte captivată. Îți aduc o cafea?

– Hmm, da, mersi mult.

Mai avea doar câteva pagini. Finalul o luă pe nepregătite. Se aștepta la altceva, se aștepta la o altfel de moarte. Se aștepta și la un final fericit. Orice, numai nu ceea ce citi. *Oare ce se va întâmpla,*

de fapt, cu Sonia? Chiar trebuia să treacă prin toate aceste lucruri, pentru a ajunge aici? Și dacă Mihai… Liviu intră în birou împreună cu o amețitoare aromă de cafea. Șirul de întrebări ce-i treceau Anei prin minte fu întrerupt.

– Unde ești, Ana?

– Poftim?! tresări ea.

– Ești departe rău. Ce citești acolo?

– Am citit… o carte… nici nu-ţi poţi imagina…

Liviu îi lăsă cafeaua pe birou și-i luă cartea din mână.

– *Soni*? Interesantă tipa de pe copertă. Despre ce e?

– Despre deprimare, despre cum să-ţi omori deprimarea.

– Sună interesant. Și care e metoda?

– Adică? Aaaa, păi…, citeşte cartea! spuse Ana.

– Lasă, aştept să-mi faci tu un rezumat.

După ce mai schimbară câteva cuvinte, Liviu o lăsă cu gândurile ei, plecând să dea un telefon. *Ce scuză ca să scapi de mine! Lasă, Liviule, că te pun eu pe picioare! Dac-ai ști tu!* Luă din nou cartea în mână și privi mâinile fetei de pe copertă, apoi chipul ei. *E perfectă!* Puse mâna pe telefon și sună.

– Bună dimineaţa, domnule Carsten! Ce mai faceţi?

– Bună dimineaţa, domnișoară! Foarte bine, mulţumesc. O dimineaţă prelungită, observ.

– Într-adevăr. Am terminat cartea. A fost… uau! Încă nu mi-am revenit după așa un final.

– Doamne! Ai stat toată noaptea să citeşti?

– Aproape, am terminat-o acum, la birou.

– Și-mi dai cu ea în cap?

– Da! Că nu mi-ai dat-o s-o citesc mai devreme.

– Păi, dacă ne-am fi văzut, ţi-aș fi dat-o mai devreme, dar așa…

– Da, e vina mea. În fine, cartea asta e o lecţie de viaţă, pe bune.

– Și tu ce final i-ai ales?

– Cum adică?

– Păi, are un final deschis. Eu am ales să…

– Nu-mi spune, probabil, la tine, moare. Nu vreau să aud. Lasă finalul așa, în așteptare.

– Nu e bine, trebuie să-i alegi un final!

– Mai târziu.

– La o cafea?

– E o idee. Uite, poate ne vedem mâine. O aduc și pe amica mea, avocata.

– Nu mă gândeam chiar la asta, dar, hai, fie...

Ana își termină cafeaua în timp ce-i scria Dariei. Îi povesti despre Victor, Soni, Liviu și Miss Valery și despre fete. Mesajul fu ca o pagină de jurnal în care-și scrise gândurile. *Sper să nu te sperii.*

„Mă gândesc c-ar trebui să mă trezesc și eu din visare. Poate-ar trebui să-mi iau un mic concediu, să vin la tine sau să plec pe undeva. Însă, dacă mă gândesc mai bine, nu prea am chef de nimic, e ciudat, parcă trec printr-o perioadă de depersonalizare. Adică, uite și tu ce fac cu Victor. Îl îndepărtez de mine, deși... e Victor. Mă întreb, uneori, dacă ăsta a fost scopul dispariției lui din viața mea: să reușesc să-mi readuc eu viața pe linie dreaptă. Și totuși, ce-ar fi fost dacă n-ar fi plecat el atunci? Dacă apărea Brian și aflam de copil... poate că erau amândoi acum... poate că... Uite câte prostii scriu! Îți dai seama ce e în mintea mea?

N-am mai luat pastile. Voi încerca să mă pun pe picioare. Știu, am mai spus asta, o tot spun de aproape un an. Însă acum chiar vreau s-o fac. Cred că e ceva acolo și pentru mine și, în plus, am de îngrijit câteva zâmbete. Să nu-mi spui nimic de Victor! Încerc. Dacă nu reușesc, asta e.

Tu cum mai ești? Nu ne arăți nicio poză cu tipul tău? Sau, mai bine zis, mai ești cu el?

Aștept noutăți de la tine,

Ana“

Ce mă enervează că ești așa departe! De câte lucruri iritante trebuie să mă lovesc în fiecare clipă! Ana scrise apoi, în căsuța de căutare de pe Google, „ce mă enervează azi“. Peste 680 000 de rezultate. *Atâtea*

motive de enervare... Câte gânduri cenușii, cum reușim să ne mai facem rău singuri... Începu să citească la întâmplare pe bloguri.

„Mă enervează oamenii care nu se gândesc la alții. Și, prin asta, mă refer la 99% din populație.“ „Mă enervează că toate străzile sunt în reparație.“ „Cel mai tare mă enervează prostia, prefăcătoria și lașitatea unor oameni incapabili să trăiască onest; răutatea și duritatea de care te lovești la fiecare pas în Bucureștiul ăsta «civilizat».“ „Mă enervează că peste două zile este ziua mea, îmbătrânesc și nu știu ce-mi doresc cu ocazia asta! Mă enervează prietenul meu!“ „Mă enervează când trebuie să te întâlnești cu cineva și, după ce întârzie o jumătate de oră, se comportă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.“ „Mă enervează viața asta grea, mă enervează iubitu' în fiecare zi, mă enervez când e frig.“ „MĂ ENERVEAZĂ SOȚUL MEREU. MĂ ENERVEAZĂ TELEVIZORUL, CĂ ARE CEVA DEFECT ȘI PIUIE.“ „Mă enervează SOACRĂ-MEA, PENTRU CĂ EXISTĂ.“ „Cel mai mult mă enervează drumul spre serviciu cu mijloacele de transport în comun. Salariile mici, mizeria pe care o găsești la fiecare colț de bloc, bătrânii care stau pe străzi în frig, și nimeni nu le oferă niciun ajutor, copiii care sunt abandonați pe stradă sau în tomberoane de gunoi...“ „Mă enervează tâmpenia aia de teză la matematică. Mă enervează oamenii care mă întreabă ce câștig dacă sunt VOLUNTARĂ la Crucea Roșie.“ „Cel mai tare mă enervează minciuna. Dar rău de tot, mai ales când cineva te minte în față, nu suport! Ipocrizia nici atât!“ „Mă enervează dacă este gălăgie când încerc să adorm și cei care bat la ușă la ore matinale și-mi strică somnul, mă enervează când trebuie să aștept pe cineva care întârzie, mă enervează șoferii care trec prin bălțile formate în urma unei ploi și te stropesc, și nu le pasă, mă enervează când, după ce-mi fac unghiile, le ating de ceva și trebuie să le refac și mă enervează melodia celor de la NOHA, *Tu Café*.“ „Mă enervează că, atunci când mă trezesc nervoasă, cățelul meu mă mușcă de degetul mic de la picior.“ „Mă enervează nedreptatea. Cum unii trag până nu mai pot și se aleg cu praful de pe tobă, iar alții câștigă milioane de euro fraudând.“ „Mă enervează cel mai mult prietenul meu, adică viitorul meu soț, deoarece nu mă ia în serios când vorbesc despre căsătoria noastră. Nu-și dă cu părerea, în așa fel încât să-mi dea de înțeles că nu vrea să se căsătorească în curând sau de ce nu mă cere odată de soție.“ „Cel mai mult mă enervează șoferii care habar n-au

de semne, marcaje, semafoare." „Mă enervează oamenii leneși – cei care stau și se uită cum alții muncesc, care încearcă să se degreveze de sarcinile lor prin tot felul de pretexte de doi lei." „MĂ ENERVEAZĂ ȘEFUL MEU ȘI TRIPLAREA TAXEI DE ÎNMATRICULARE." „Mă enervează că toată lumea vorbește de criza financiară; la TV, serviciu, în tramvaie se discută despre acest subiect. Deja se creează o isterie în masă!" „Mă enervează iubitul meu, care, atunci când vine acasă și vede două haine pe pat, începe să spună ce mizerie este, mă enervează părinții, care mă sună pe fix și mă întreabă unde sunt, mă enervează colegii de grupă care te mint în față, mă enervează că timpul trece prea repede și că nu te poți întoarce în trecut și multe alte lucruri!" „Mă enervează bunica prietenului meu, care încearcă permanent să ne dea sfaturi «utile»." „Mă enervează că sunt căutată de anumite persoane numai când au nevoie de mine, iar dacă eu le rog ceva, se fac că nu mă aud, mă enervează minciuna." „Mă enervează foarte tare... aaa... da.... păsările din sufragerie. Sunt multe, nu sunt ale mele, dar, când ți-e lumea mai dragă și vrei să te odihnești, încep toate să urle la unison (și sunt vreo zece!)." „Mă enervez când aud ceasul sunând în fiecare dimineață." „Pe mine, cel mai rău mă enervează când cei de la bancă mă anunță că se mărește rata." „Cea mai enervantă persoană din viața mea e...viitorul fost soț! Când mă gândesc la el, îmi crește tensiunea, nu-mi vine să cred cât de dobitoc a putut fi, să-și lase soția, care-i făcea toate poftele, și cel mai frumos copil care există. Nu-l laud că e al meu, dar toți îmi spun că-i lipsesc doar aripioarele albe, ca să fie un îngeraș." „Mă enervează foarte mult soru-mea, pentru că-mi poartă toate hainele frumoase și de firmă și, când vine acasă, vine cu ele murdare și chiar rupte." „Mă enervează iubitul meu, că se poartă din ce în ce mai ciudat, mă enervează că nu-mi găsesc un job și c-am rămas în pană de bani, mă enervează viața asta, offfffffff!"

Atâtea motive de enervare... Simțea cum îi crește tensiunea. *Oare chiar trebuie să ne enervăm așa, din toate prostiile? Chiar nu suntem în stare să facem nimic în privința asta? Nu trebuie decât să citești câteva rânduri, pentru a te enerva și tu... Ce prostie! În loc să ne enervăm așa, aiurea, poate c-ar trebui să facem ceva pentru a evita asta.* Deja se enervase. Închise toate paginile acelea ridicole de internet și-și luă telefonul. O sună pe Lisa.

– Bună, scumpo, ce faci?

– Bună, uite, cu treabă, răspunse Lisa fără chef.

– M-am enervat îngrozitor! spuse Ana foarte apăsat.

– De ce?

– Am citit niște chestii pe net, despre ce-i enervează pe unii. M-am enervat citind.

– Hai că ești culmea!

– Vii diseară, da?

– Nu știu, nu prea am chef.

– Heeei, cum vine asta?

– Păi, Simy vrea să discutăm despre mine și Edy, iar eu nu vreau să vorbesc, de fapt, nu vreau să vorbesc despre nimic. Nici despre tine, nici despre ea sau Giulia, nu vreau să vorbesc despre nimeni. Vreau liniște.

– Hei, tu ai ceva! Ești în perioada aia?

– Hmm, nu! Așa sunt și gata.

– Lisa, te rog mult, lasă toanele astea! Știi bine că, după întâlnirile noastre, te simţi mai bine.

– Știu, dar acum chiar n-am chef.

– Of, bine! Fă cum vrei. Hai că am treabă, pa!

– Pa!

Ce naiba! Uite încă un motiv de enervare! Ar trebui să-mi fac un blog, să scriu despre tot ce mă enervează! Aş începe cu tine, Lisa. Cum să n-ai chef? După ce vei sta la serviciu până târziu, ai să te duci acasă și-o să pornești TV-ul. Probabil, n-o să fie nimic interesant de văzut și vei căuta ceva până te vei enerva foarte tare. Apoi, vei începe să te gândești la Edy și la relaţia voastră. Vei începe să plângi ca o proastă, spunându-ţi într-una că ești proastă. Știu că așa e. Așa facem toate, ne plângem de milă. Dacă nu avem probleme, ni le facem, pentru că, normal, trebuie să avem de ce plânge. Poate că avem nevoie de un echilibru. Dacă ar fi toate roz, n-am mai știi să le apreciem. Așa, trecând și prin momente mai puţin bune, știm să le apreciem pe cele cu-adevărat bune. Și totuși, de ce trebuie să mă enervezi tu, Lisa?

– Da! Miss Valery!

– Chiar nu-mi vine să cred! Poate o inviţi şi pe ea o dată la o cafea, mi-ar plăcea s-o cunosc!

– Da, Simy, știu că ţi-ar plăcea. O invit data viitoare!

– Abia aştept! chicoti Simy, fericită.

– Hei, fetelor! Ce faceţi?

– Giulia! Ai ajuns!

– Îhî, unde e Lisa? întrebă Giulia, privind în jur.

– Nu vine, răspunse Ana scurt.

– Cum adică?

– Cum ai auzit. N-are chef.

– Mda, de ieri era așa.

– Dar nu se face. Acum chiar are nevoie să iasă, nu trebuie să stea singură, zise Giulia. Poate ar trebui să mergem noi la ea. Ce ziceţi?

– Nu cred, o să stea până târziu la muncă.

– Da, Ana, dar nu-i face bine starea asta.

– Știu. Mă rog, hai să nu mai vorbim, că mă enervez iar.

– Spune-mi ce-ai făcut cu domnu' Carsten și ce-i prostia asta la care te gândești. Auzi, să-l cuplezi cu alta!

– Hai, mă, că nu e chiar așa, îi vreau binele.

– Sigur! Dar te-ai gândit că poate-i e bine cu tine?

– Dar tu te-ai gândit că poate mie nu mi-e bine cu el? zise Ana ridicând tonul îndeajuns, încât cei din locul cu pricina să întoarcă privirile către ele.

– Gata, fetelor! Nu începeţi, nu vreau certuri, încercă Simy să le calmeze.

– Nu, Simy, vreau să pricepeţi odată! Dacă va fi ceva cu Victor, va fi și gata. Până atunci însă, voi face cum cred eu de cuviinţă.

– Da, încerci să dai cu bâta-n baltă premeditat. Cred că ai probleme! De la pastilele alea.

– Auzi, știi ce? Nu sunt obligată să te ascult. Dacă vrei să-mi zici ceva, scrie-mi un e-mail. Am plecat!

– Ana! zise Simy, prinzând-o de mână. Stai așa.

– Nu, Simy, poate că Lisa a avut dreptate să nu vină. Nu facem decât să ne comentăm viețile aiurea, zise ea privind către Giulia. Și să ne enervăm unele pe altele, de parcă am avea nevoie de noi motive de enervare.

Își trase mâna și-și luă geanta. Giulia tăcea. Își privea mâinile ca un om pedepsit.

– Ahhhh, aaaaa... la naiba... auuuuu..., începu Simy să se vaite.

– Hai, Simy, nu-ți mai invoca sarcina drept scuză. Plec! Ne auzim la un telefon, zise Ana, fără să privească înapoi.

– Simy! sări Giulia de pe scaun.

– Aoleoooo, acum te-ai găsit!? Ahhhhh...

Ana se întoarse, îngrozită de țipetele prietenei ei. Nu glumea. Pentru prima dată, Simy era serioasă în privința asta.

– Trebuie s-o ducem la spital. Acum!

– Auuu, aaaa, cred că mi s-a rupt...

– Da, scumpo, s-a rupt. Hai, trebuie să mergem.

– E vina voastră, mi-ați supărat bebele și acum vrea să iasă!

– Nu mai vorbi atât, respiră! țipă Giulia la ea.

În mașină, Ana o sună pe Lisa. Aceasta îi închise la primele două apeluri. La al treilea, răspunse.

– Ana, am spus că...

– Ascultă-mă! Suntem în drum spre spital. Simy naște. Fă-ți chef și vino!

– Doamne! Acum plec. Cum...?

– Lasă, vorbim acolo. Sună-l tu pe Sorin!

Nu-și imaginase nicio clipă că aveau să treacă prin asta atât de repede. Își planificaseră tot. Se pregătiseră pentru această posibilitate, fiecare își închipuia că știa ce avea de făcut, pe cine să contacteze, cum să îndemne la exercițiile de respirație, ce să spună, ce să nu facă. Acum însă, totul părea a fi un mare haos. În fața faptului împlinit, se alesese praful de toate planurile lor. Parcă numai Simy

ştia ce să facă. Ţipete şi respiraţii controlate. Giulia conducea ca o nebună şi, ori de câte ori o auzea pe Simy ţipând, apăsa mai tare pe pedala de acceleraţie. Și-ar fi dorit să aibă un girofar. Sună, între timp, la spital și anunță că vor ajunge în cel mai scurt timp posibil. Încălcă două-trei reguli de circulaţie. La intrarea în spital, Simy fu preluată de două asistente.

– Soţul este? întrebă una dintre ele.

– Trebuie s-ajungă.

– În regulă, una dintre voi să vină cu mine, zise asistenta.

– Mergi tu, Ana, eu mă duc să parchez maşina în altă parte, că am blocat intrarea. Vin repede!

– De ce durează atât? întrebă Ana îngrijorată.

– Sper să nu fie probleme...

– Nu cred, Lisa, adică sper și eu să nu fie, zise Giulia.

– E atât de ciudat. Cu patru ore în urmă ne certam și acum aşteptăm să nască, spuse Ana oftând.

– Vă certaţi? De ce? întrebă Lisa.

– Ei, prostii...

– Hai, Ana, de ce nu-i spui?

– Cum de ce? Să se enerveze și ea?

– Hai că sunteţi culmea! Ce s-a-ntâmplat?

– Păi, Giulia cu nebuniile ei. M-a enervat și voiam să plec, iar în momentul următor, Simy a început să urle că naşte. Cred că nu i-a plăcut deloc discuţia noastră.

– Spune-i și de faptul că propusesem să mergem la ea, pentru că nu cred că-i face bine să stea singură.

– Spune-i tu! Ce? Ţi-ai luat secretară? zise Ana și se ridică de pe scaun. Mă duc să-mi iau o cafea, vreţi și voi?

– Ce glumeaţă eşti! spuse Giulia. Cu două cuburi de zahăr, te rog.

– Eu nu vreau, mersi. Ia zi, de ce voiai să veniţi la mine? întrebă Lisa.

Ana le lăsă singure şi plecă după cafea. Spitalul îi dădea o senzaţie ciudată. Fobia ei pentru asemenea locuri crescuse. Mai mult de atât, avea ceva anume cu acest spital. Aici își lăsase o parte din suflet.

– Ana?!

– Domnule doctor... Bună ziua!

– Bună, Ana, nu eram sigur că eşti tu. Vai, cât mă bucur să te văd. Ce e cu tine aici?

– Una dintre prietenele mele naşte.

– Dar asta-i o veste minunată! Mă bucur să aud una ca asta.

– Mulţumesc. Ce mai faceţi?

– Cu ale mele, mai bune, mai rele, ca-n spitale, ce să zic... Tu cum eşti? Ţi-ai revenit complet, sper.

– Aproape. Mai am momente în care mă simt îngrozitor, dar în rest sunt bine.

– Nu-nţeleg de ce n-ai vrut tu să mergi la un terapeut. Te-ar fi ajutat şi ştii bine că Br..., începu doctorul, dar se opri brusc.

– Da... Brian ar fi vrut asta. Însă n-am mai putut. M-aş fi gândit mai mult la toată povestea, la el... Ştiţi, am momente în care mă-ntreb de ce a trebuit să trec prin toate astea, de ce l-am pierdut, de ce am pierdut copilul. Nu cred că un terapeut mi-ar fi putut răspunde.

– Nu cred c-ar putea cineva să-ţi răspundă... Draga mea, trebuie să fug, mă aşteaptă un pacient. Ne mai auzim! Poate mai treci pe la mine.

– Cu siguranţă!

Se întoarse la fete. Erau amândouă tăcute. Se aştepta să le găsească dezbătând acelaşi subiect, poate chiar certându-se. Se aşeză lângă ele și-i întinse cafeaua Giuliei.

– Ce e?

– Adică?

– Sunteţi prea tăcute.

– Păi, cum altfel să fim?

– Vă daţi seama că acum stăm aici ca trei pupeze şi aşteptăm să iasă odată bărbatul ei și să ne dea vestea cea mare, zise Ana și începu să râdă.

– Ce e aşa comic? întrebă Lisa.

– Nu te-ai prins? o întrebă Giulia, râzând și ea.

– Suntem trei pupeze care așteaptă vești de la pupăza lu' Simy!

– Aaaaaa! Da! Bună asta!

– V-ați fi gândit vreodată că Simy o să fie prima dintre noi care-o să aibă un bebe? întrebă Ana.

– Și e foarte posibil să fie și prima care se va căsători.

– Păi, tu te măriți prima, Giulia, spuse Lisa repede.

– Nu cred, posibil ca, în scurt timp, ei doi să se cunune. Am vorbit mai des cu Sorin în ultimul timp și mi s-a părut că are gânduri dintr-astea, spuse Giulia.

– Tot ce se poate...

– Și totuși, Simy naște. Când a trecut timpul? Când am crescut? întrebă Ana, privind în continuare un punct imaginar. Parcă ieri eram la facultate și ne certam cu ea, să lase deoparte ideea nebună cum că nu se va căsători niciodată...

– Da... și râdeam de ea, imaginându-ne cum va reacționa când își va pierde silueta în timpul sarcinii, completă Lisa.

– Voi vă dați seama? Dacă pupăza a reușit s-o facă fericită, atunci chiar există miracole. De obicei, bărbații însurați nu-și lasă nevestele așa...

Se așternu din nou tăcerea. Agitația din spital parcă era din altă dimensiune, parcă venea de dincolo de-o oglindă. Iar ele stăteau nemișcate, gândindu-se fiecare la ale ei sau la Simy. Sau poate că doar așteptau vestea cea mare.

– O fetiță superbă, se auzi vocea lui Sorin. E sănătoasă și foarte frumoasă.

– Aaaaaaa! Ce tare! Când o vedem? strigară ele, trezindu-se brusc din visare.

– Mai aveți puțin de așteptat, însă e superbă, vă asigur.

– Simy ce face?

– E bine, se odihnește. Și vrea să vă vadă.

Într-un târziu, fetele plecară de la spital, urmând să revină a doua zi de dimineață. Noaptea cuprinsese orașul, însă luminile lui străluceau ca niște torțe aprinse de forțe necunoscute.

– Îmi pare rău pentru discuția noastră de la telefon, începu Ana.

– Nu, nu, mie îmi pare rău că am reacționat așa. Aș vrea să mă înțelegi, nu sunt în stare să vorbesc despre mine, despre relația...

– Stai liniștită, scumpa mea, nu trebuie să-mi explici. Și cred că, până la urmă, o să priceapă și Giulia.

– Cred ca da, o aprobă Lisa.

– Oricum, uite că Simy a reușit să ne aducă împreună. Cred că și-a dorit tare mult asta.

– O, da! Mereu găsește ea ceva.

– Îhî. Auzi, poți să mă lași aici, te rog? Vreau să merg puțin pe jos.

– Sigur? Aici? Ești destul de departe de casă.

– Da, aici e bine. Mersi mult. Ne vedem mâine.

– Noapte bună.

Ana porni ușor pe jos. Avea nevoie de acea liniște pe care numai noaptea i-o putea da. Treceau pe lângă ea grupuri de oameni veseli, dintr-aceia care noaptea se dezbracă de griji și pornesc în căutarea aventurii sau care, pur și simplu, se plimbă aiurea pe străzi, mergând spre nicăieri. Pașii o purtară până în fața cimitirului. Porțile erau închise. Dincolo de ele, o liniște profundă. Toți dormeau. Și nu ca-n visele Soniei, nu era durere, suferință, mizerie sau răutate, era bine. Nicio adiere de vânt, niciun câine lătrând, nimic. Brian se odihnea, și el, acolo. Putrezea acolo. Ana își simți obrajii scăldați de lacrimi. Se așeză pe o bancă din apropiere și continuă să privească porțile cimitirului, sperând să vadă ceva dincolo de ele. Nici ea nu știa ce-ar fi vrut să vadă.

Știi, Brian, azi am fost din nou acolo, în spitalul acela... Tu mi-ai dat atunci o veste îngrozitoare. Azi, am primit o altă veste. Simy a născut. O fetiță. Mă gândesc c-aș putea avea și eu parte de fericirea asta, deși, de partea cealaltă, nu cred că-mi va putea șterge cineva vreodată durerea din suflet. Abia de te-am cunoscut, însă te-am iubit. Te iubesc. Cu toate că te-am pierdut și nu voi înțelege niciodată de ce a trebuit să fie așa, te voi iubi mereu. Mă gândesc însă că tu ai fi vrut să

fiu fericită, iar plângându-mi soarta așa, nu fac decât să mă chinuiesc și să-i fac și pe alții nefericiți. Mi-e foarte greu să spun asta, dar poate că într-o zi voi iubi din nou și sper ca, de acolo de sus, de unde ești tu, să fii fericit pentru mine. Poate că așa a fost să fie, tu să mergi să ai grijă de copilul nostru. Într-o zi, voi veni și eu. Până atunci însă, mai am câte ceva de făcut pe-aici.

Un cuplu trecu prin faţa ei. Ana privi în urma celor doi şi se ridică de pe bancă. Trebuia să-l lase pe Brian să se odihnească în pace, iar ea să meargă mai departe. Ziua aceea trebuia să fie pentru ea un nou început. O să închidă acel capitol dureros al vieţii ei și o să meargă înainte. *Viaţa e prea frumoasă ca să trec prin ea pur și simplu. Viaţa naște miracole, copilul lui Simy e miracolul zilei de azi. Într-o zi, voi avea și eu miracolul meu.* Simţi o pală de vânt venind dinspre cimitir. O luă ca pe o aprobare din partea iubitului ei. Îl lăsă, astfel, s-o îmbrăţişeze pentru ultima oară. Avea să se mai întoarcă aici doar pentru a-i povesti ce mai făcuse, pentru a-i aduce vești bune. Porni încet spre casă.

– Ce faci? îl întrebă Ana pe cel de la capătul celălalt al firului.

– Uite, bine, mă uitam la meci.

– Auzi, Victor, mă gândeam...

– La?

– Cred că știu care e finalul cel mai potrivit pentru carte.

– Așa...

– Atât.

– Păi, și nu mi-l spui?

– Nu. Îţi zic altă dată.

– Mâine?

– Nu. Altă dată. Noapte bună.

Acum nu-i mai rămânea decât să se concentreze asupra planurilor deja făcute. Miss Valery și Liviu erau primii. Apoi urmau Victor și avocata. Lisa si Edy. *După ce mă îngrijesc de ei, o să mă ocup și de mine. Poate-ar fi cazul să nu mai refuz invitaţiile la cafea. De mâine. Cred că ăsta e unul dintre acele lucruri enervante. Poate mai enervant decât traficul, decât funcţionarele de la Poștă, decât poliţiștii din intersecţii, decât ploaia care te ia pe nepregătite, decât minutele*

care trec prea repede sau zilele prea scurte din weekend. Ar trebui să încetăm să mai spunem „de mâine“. Trebuie să facem totul de azi, acum. De mâine nu voi mai spune „de mâine“.

Femeile și dragostea

„Ce este, de fapt, dragostea? Ce este acest sentiment pe care-l căutam cu toţii? De ce trebuie să avem în suflet acest sentiment, pentru a putea aprecia viaţa la justa ei valoare? De ce trebuie ca iubirea să fie poarta noastră către frumuseţea vieţii? Și de ce numai iubirea ne aduce liniștea de care avem nevoie?“

Un vânt ușor, cu miros de scoici și apă sărată, îi trecu prin păr. Se opri din scris și privi în depărtare. Era marea albastră, cu miile ei de secrete. Marea pe care o îmbrăţișa mereu cu aceeași infinită dragoste. Ar fi putut trăi o viaţă întreagă lângă ea, și parcă tot n-ar fi fost destul. Din păcate, marea nu-i putea răspunde la întrebări, deși ar fi vrut atât de mult...

– La ce te gândești, scumpo? întrebă Lisa, ieșind pe terasă.

Ana tăcea. Continua să privească orizontul. Lisa se apropie de ea și se uită la întrebările înșirate aiurea pe foaie. Se așeză, apoi, în faţa ei, la masă, și strânse cana de cafea în mâini. Privi interiorul întunecat al cănii de parcă ar fi fost fântâna misterelor în care erau ascunse răspunsuri la toate întrebările lumii.

– Știi... ai omis o întrebare. De ce dragostea vine mereu împreună cu o doză gratuită de suferinţă?

– Hmmm, ai citit...

Rămaseră amândouă în tăcere. Plaja era aproape pustie la ora aceea a dimineţii. Doar ţipetele pescăruşilor umpleau aerul. Ana se uită din nou la ce scrisese și adăugă: „De ce dragostea vine mereu împreună cu suferința?“

– Am adăugat și asta. Acum... unde găsesc răspunsurile?

– Dar ce ţi-a venit, așa, deodată? întrebă Lisa, ridicându-se.

– Habar n-am. Mă gândeam la noi, la câte am făcut, și parcă totul s-a redus, până la urmă, la iubire. Uită-te la Simy, iubirea a transformat-o în alt om, uneori n-o mai recunosc. A reușit să treacă peste multe bariere, pentru ca acum să fie împlinită din toate punctele de vedere. Apoi, Giulia. De când are certitudinea unei relaţii stabile, a devenit mai calmă, parcă a reușit, în sfârșit, să lase avocata din ea la birou.

– Iar noi, noi suntem niște dezastre, zise Lisa, îndreptându-se spre balustradă.

– Cam așa. Ce putem face?

– Nu știu ce-aș putea face eu, însă tu ai putea să-l suni pe..., și Lisa îi făcu, complice, cu ochiul.

– Să nu-ndrăznești! Nici să nu te gândești! zise Ana ridicând mâinile în aer.

– Dar de ce? Ţi-e teamă să recunoști c-ai greșit?

– Poate că tu ar trebui să-l suni pe Edy. Ce zici?

– Uite scorpia, unde era! Nu mai vorbesc cu tine. Cinci minute să taci!

Lisa se întoarse, apoi, cu spatele la ea, scrutând orizontul. Ana mimă un „da“ și scrise ceva, după care-i întinse foaia. „Scorpia pleacă să se plimbe. Peste cele cinci minute, te aștept pe plajă.“ Lisa pufni în râs și-și reluă locul la masă. Încă nu-și terminase cafeaua.

Poate că asta e iubirea, de fapt, liniștea pe care ți-o dă cel de lângă tine, siguranța și umărul oferit la nevoie. Dorința ta de a-l face fericit, de a-i vedea surâsul în fiecare moment. Victor... e, oare, fericit? Își scoase telefonul din buzunar și apelă. Închise înainte ca telefonul să apuce să sune a treia oară. *Ce naiba?! De ce-l sun?* Ana zăbovi pe malul apei. Valuri mici se spărgeau unul câte unul, încercând să ajungă până la ea. Le privea ca hipnotizată cum se unduiau în mișcarea lor și apoi se întorceau, murind unul câte unul, pentru a

naște altele. Pe plajă începură să-și facă apariția grupuri de plimbăreți matinali. Sunetul mării le acompania pașii. Parcă dansau valsul toamnei pe plajă, iar soarele se ridica încet, zâmbind în voie. Soneria telefonului o trezi din visare.

– Bună dimineața, domnișoară, se auzi vocea lui Victor de undeva de departe.

– Bună, Victor...

Nu știa ce să-i spună. Îl sunase cu un motiv anume și acum nu-și găsea cuvintele.

– Ce faci? reuși ea să îngaime.

– Eu, bine, mulțumesc. Tu ce faci? M-ai sunat mai devreme.

– Da, voiam să știu dacă...

– Ești la mare? o întrerupse Victor brusc.

– Îhî. Cum de ți-ai dat seama?

– Se aud valurile și pescărușii. Foarte frumos! În vacanță?

– Da. Mi-am luat câteva zile. Acum, cât mai e cald.

– Bravo. Ia zi! Care-i treaba?

– Voiam să te întreb ce mai faci, începu ea, neștiind exact ce să spună. Cum merge cu amica noastră, avocata?

– Trebuie să recunosc că e o tipă de excepție.

Victor făcu o mică pauză de efect.

– Este... cum să-ți spun... perfectă!

– Îhî... *Hai, spune-i ceva! Doar atât ești în stare să-i zici?* Eu... chiar mă bucur pentru voi, îngăimă ea.

– Vorbeam zilele trecute cu ea c-ar trebui să ne vedem în trei, vrem să-ți mulțumim.

– Aaa... nu e nevoie, mă bucur c-a ieșit așa bine. *De ce mă simt așa? De ce-mi tremură vocea?*

– Ești un înger! Știi?! Nu m-aș fi gândit c-o să-mi găsesc pe cineva atât de repede. Adică o soție întreagă la minte.

– Soție?! aproape că strigă Ana.

– Mă gândesc foarte serios. N-aș vrea s-o pierd și pe ea.

Restul discuţiei se pierdu în eter. Ana nu mai auzea nimic. Se lăsă uşor în jos şi-şi strânse genunchii la piept. Ceva nu părea să fie la locul lui. Victor era fericit. Planul îi ieşise de minune, însă ceva nu era în regulă. Îi veneau în minte un milion de gânduri, de întrebări pe care nu le putea alunga.

– Hei, ce-ai păţit? întrebă Lisa, aşezându-se lângă ea.

– Am crezut că e bine aşa. Chiar am crezut.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

– Ana! Ce ai? întrebă Lisa. Te-am lăsat cinci minute, ce naiba!

– Victor... se însoară, zise ea, ştergându-şi ochii cu dosul mânecii. Iar eu, eu ar trebui să fiu fericită...

– Ce? Cum adică se însoară?

– Păi... mi-a spus că se gândeşte foarte serios, că nu vrea s-o piardă şi pe ea.

– Normal! Ce naiba să-ţi mai zică, după ce l-ai trimis în braţele alteia?! Şi i-ai zis ce simţi pentru el?

– Ce simt... nu simt nimic... şi parcă totuşi simt ceva, nu înţeleg...

– Stai să-ţi zic eu ce simţi. Eşti geloasă! Ai crezut că, dacă-l cuplezi cu alta, o să fie fericit şi te vei bucura şi tu de fericirea lui. Mă rog, nu ştiu cum naiba ai putut să crezi aşa ceva. Ai avut, probabil, un moment de rătăcire, însă acum gelozia a scos la iveală adevăratele sentimente. Ar trebui să-i spui asta, nu crezi?

Îşi şterse din nou lacrimile. Ar fi vrut să spună ceva, însă orice ar fi zis era de prisos. Victor nu mai era acolo pentru ea. Oare ce fusese în capul ei?

– Ce vreau, de fapt, Lisa? Spune-mi tu, că eu nu mai pricep.

– Vrei magie, vrei o iubire frumoasă şi naivă, aşa cum am avut odinioară. Visezi prea mult, draga mea, şi într-o zi te vei trezi că nu există aşa ceva. Într-o altă zi, te vei trezi c-ai avut iubirea asta, dar n-ai ştiut s-o păstrezi.

– Adică, tu crezi că Victor...

– Nu cred nimic, tu ştii mai bine.

– Magie? Asta vrem noi, femeile? Magie? întrebă Ana, alunecând încet într-o stare de transă.

– Vrem ceva special, vrem să simţim iubirea în îmbrăţişarea lui, să vedem dragostea în privirea lui, să ne completeze. Vrem stabilitate, vrem să avem siguranţa zilei de mâine alături de el. Vrem... nu mai știu nici eu, însă intuiesc că, atunci când vom avea ceea ce vrem, vom ști.

– Vrem să ne trăim povestea...

Se ridicară și porniră amândouă încet pe plajă. Cu fiecare pas, furtuna ce i se pornise Anei în suflet se liniștea. O prinse pe Lisa de braț și o ciupi ușor.

– Și tu, tu n-ai găsit magia în Edy? întrebă ea chicotind.

– Nu începe!

– Episodul al doilea din *Scorpia atacă*. Nu te las până nu-mi vorbești!

Zâmbetul îi reveni ca prin farmec. Ana parcă uitase cu totul de Victor, de viitoarea lui soţie.

– Cu altă ocazie...

– Dar îl iubești, nu-i așa?

Lisa tăcea, privea în altă direcţie. Știa că era ceva mai mult acolo. Relaţia lor nu murise pur și simplu. Povestea lor era doar într-o pauză de publicitate. O pauză lungă și cu reclame proaste.

– Știam eu! Îl iubești! Într-o zi, o să găsesc formula magică și voi arunca asupra voastră o vrajă, să vă treziţi la realitate. Am zis.

– Ești cam nebună, zise Lisa, zâmbind și ea.

– Sunt, nu sunt, te-am făcut să râzi din nou.

Ce vrem noi, femeile? Dac-am ști ce vrem, ar fi foarte simplu, însă ne complicăm în fiecare clipă, cu fiecare gând. Ne enervăm pentru toate prostiile și-i supărăm și pe ei. Ne supărăm până și pe noi cu toate nimicurile astea. Dacă totul merge bine, e imposibil să nu găsim noi ceva mic, mic de care să ne agăţăm, și apoi facem o furtună într-un pahar cu apă. Vrem liniște, dar nu ne place să fim singure, vrem iubire, dar nu ne place să fim asfixiate, vrem atenţie. Dacă avem totul, precis găsim noi ceva.

Campania mergea de minune. Până în decembrie, aveau să lanseze noua linie de cosmetice. Vânzările aveau să fie fabuloase în perioada sărbătorilor. Din aproape-n aproape, se ițise și ideea unui concert de Crăciun, promovând, astfel, linia de produse, dar și viitorul album al cântăreței.

– Mai sunt două luni până atunci, cred că avem timp să pregătim totul. Va trebui să gândim foarte bine acest concert și, de asemenea, trebuie să vorbești cu Valery. E adevărat că avem exclusivitate, însă n-am discutat nimic despre concerte.

Olivia era încântată de propunere, însă, ca întotdeauna, își păstra sângele rece.

– Eu cred c-o să vrea, n-are de ce să nu vrea. Gândește-te că un concert de Crăciun o poate ajuta să-și lanseze albumul într-un mod spectaculos. Și, Olivia, lumea o iubește, va fi un succes!

– Bine, draga mea, vorbește cu ea și ține-mă la curent. Dacă decidem să facem asta, o să avem mult de muncă în următoarele luni.

Ana ieși din sala de ședințe cu un zâmbet de încântare pe față. Deja-și imagina totul, vedea, punct cu punct, toate pregătirile, chiar și rezultatul. Avea să iasă minunat. *Trebuie s-o sun pe Valery!*

– Ce faci, colega? o întrebă Liviu, apărând de nicăieri.

– Hei! Nu te văzusem. Pe unde-ai umblat? Am avut o ședință cu Olivia, avem niște planuri fantastice pentru următoarea perioadă. Ai câteva minute?

– Da.

Ana începu să-i vorbească, entuziastă, despre noile planuri. Îl privea din când în când, analizându-i reacțiile. Știa că nu e în apele lui, însă nu putea să lase ca un asemenea lucru să-i umbrească ziua. Avea să fie bine în final.

– Știu că toată povestea cu Valery e ciudată și că nu te simți tocmai bine, însă trebuie s-o facem. Suntem o echipă!

– Hai, nu începe cu chestii dintr-astea motivaționale, nu ține.

Liviu se ridică, nereușind să-și ascundă încruntarea.

– Nu, Liviu, n-o lua așa. Trebuie să facem asta împreună, altfel, o las baltă.

– Hai, nu începe cu d-astea, spuse el scurt, săgetând-o cu privirea.

– Nu încep.

Ana făcu o pauză, pentru a-și alege cuvintele:

– Vreau doar să știi că am nevoie de tine. E un proiect mare și am nevoie de ajutorul tău. Iar Olivia se bazează pe noi.

Liviu mormăi ceva ce aducea a aprobare. Totul mergea bine. Odată începute pregătirile, nu va mai avea cum să dea înapoi. Îl știa, era un om de cuvânt.

– Hai să ne vedem săptămâna viitoare pentru a discuta pe larg despre toată povestea. Până atunci, o să mă întâlnesc cu Valery, să-i cer acordul. *O să fie dificil, dacă tu tot continui să faci fața asta ori de câte ori îi auzi numele. O să am de muncă, nu glumă!*

– Vezi că poate trebuie să semnăm un nou contract.

– Sau facem anexă la contract.

– Sau așa, da. Hai că te las, am ceva de rezolvat, zise Liviu și se îndreptă spre ușă.

– Auzi? Mă gândeam așa..., începu Ana.

Liviu se oprise în dreptul ușii.

– Te-ai gândit vreodată că Valery ar putea simţi ceva pentru tine și că, la fel ca tine, nu e-n stare să vorbească?

În momentul următor, Liviu izbucni în râs. Ana nu știu dacă să râdă și ea sau nu. În definitiv, vorbise foarte serios.

– Tu auzi ce spui? Cum să simtă ceva pentru mine?! N-ai văzut și tu că, atunci, la întâlnire, abia dacă m-a privit? Eu nu exist pentru ea.

– Oare?

Liviu o privi o clipă în ochi, însă după câteva secunde ieși din birou cu același râs stupid pe buze. *Ce știi tu, Liviule, ce vrem noi, femeile? Nici măcar noi nu știm.* Își luă telefonul și sună. Un ţipăt strident se auzi de la celălalt capăt al firului.

– Anușkaaaa! Chiar la tine mă gândeam. Ce bineeeee c-ai sunat!

– Bună, Valery! Cred c-a fost gând la gând sau poate ne-ai intuit tu planurile, zise Ana, neputându-și reţine zâmbetul complice. *Bine că nu citești și gânduri, că era cam incomod.*

– Planurile? Ce planuri?

– Sper că n-ai nimic planificat pentru decembrie sau, mai exact, pentru Crăciun.

– Păi, nu e nici octombrie.

– Deci n-ai planuri. Perfect! Hai să ne vedem la o cafea, ești liberă azi?

Era un băruleț de pe Lipscani, cumva ascuns. Parcă era făcut special pentru întâlnirile incognito. Dacă treceai prin locul acela, nici nu te gândeai că dincolo de ușă e un bar, unde oamenii merg să se relaxeze. Atmosfera era oarecum ciudată, muzica era dată în surdină și culorile pastelate o făceau pe Ana să se simtă ca într-o poveste de Crăciun. Până și oamenii aveau ceva ciudat, vorbeau încet, temători să nu deranjeze.

– Anușka, îți recomand ciocolata asta. E absolut fenomenală, zise Valery veselă. Chiar voiam să mai vorbesc cu tine, pentru că mereu reușești să mă liniștești cumva, ai tu ceva aparte.

– Mă bucur să aud asta. Eu am să-ți zic un lucru foarte important și sper să mă poți ajuta. E foarte important pentru tine și cariera ta.

Ana îi povesti cu lux de amănunte ideea pe care o avusese. Valery tăcea, însă avea aerul unei persoane încântate. Chiar și după ce termină Ana de vorbit, cântăreața rămase în continuare tăcută pentru câteva secunde. Încercând să-și păstreze mina serioasă, Valery luă o gură de ciocolată și apoi zise zâmbind:

– E nevoie de un alt contract? E cea mai bună idee posibilă.

– Mă bucur că ești de acord. Sunt conștientă că vom avea mult de muncit, că va fi nevoie de încă două, trei melodii speciale, pentru acea perioadă, însă rezultatele vor fi pe măsură.

– Eu sunt perfect de acord, însă va trebui să vorbesc și cu Dan. Știi că nu semnez nimic fără acordul lui. Însă poți să te bazezi pe mine.

– Spune-mi, acum, ce e cu tine? Ce voiai să-mi spui? întrebă Ana.

Un tip cu o eșarfă excentrică intră în bar. Îi atrase Anei atenția în momentul în care trânti ușa, iar ochii ei îi rămaseră pironiți pe eșarfa

lui cu model cubist. Vremea eșarfelor trecuse, iar el era, prin asta, cumva atemporal și figura lui îi aducea aminte de cineva.

– Drăguț tipul, pare totuși cam șleampăt, îi făcu Valery cu ochiul.

– Mă rog. Hai, ia zii, care-i problema?

– Sincer, habar n-am. Mă gândeam... nu știu dacă mai simt ceva pentru Liviu, că doar a trecut atât timp, însă nu mi-l pot scoate din cap. Crezi c-ar trebui să-i vorbesc?

– Da, ar trebui să-i spui ce simţi. Cred că meritaţi o șansă, măcar să vedeţi ce iese.

– Dar a trecut atât timp. Ne-am schimbat, sentimentele noastre s-au schimbat.

Avea un licăr ciudat în privire. Parcă nu mai era ea, parcă se întorsese în timp și vorbea cu vocea fetiţei care fusese altădată, fetiţa care iubise în zadar.

– V-aţi schimbat, tot ce se poate, însă e foarte posibil ca sentimentele să fi rămas totuşi acolo şi voi să nu realizaţi asta.

– Și acum să iasă la suprafaţă... Nu, el nici măcar n-a avut sentimente. Dac-ar fi avut, poate că situaţia era alta acum pentru noi.

– Ești sigură? întrebă Ana cu o voce joasă, dar foarte gravă.

Valery o privea nedumerită. În clipa următoare, izbucni în râs. *Clar, sunteţi făcuţi unul pentru altul!*

– Nu râde! N-ai de unde să știi ce e în mintea lui, nici tu n-ai zis nimic, nu i-ai spus ce simţi și poate că atitudinea ta din trecut l-a dezarmat. La asta te-ai gândit?

Râsul îi îngheţă pe buze. Valery rămase tăcută, mestecând în cana cu ciocolată, pentru a-și masca tremurul mâinii. Respiră adânc și o privi apoi pe Ana în ochi.

– Ştii, Ana, mă tot întreb ce e dragostea. De ce depindem atât de mult de ea, de ce fericirea e atât de strâns legată de iubire. Pot spune că am tot ce mi-am putut dori vreodată, tot ce poate fi cumpărat cu bani. Însă nu sunt fericită, nu sunt deloc fericită. Iar în momentul în care l-am văzut pe Liviu, parcă m-a zguduit ceva, am simţit că știu ce-mi lipsește. Spune-mi tu dacă sunt nebună.

– Ce e dragostea? E un vânt nebun care ne dă bătăi de cap, dar fară de care nu putem respira. Nu eşti nebună. Ce-ai zice dacă ţi-aş aranja o întâlnire cu Liviu?

– Poftim?

– Da. Nu ţi-am spus până acum, pentru că nu ştiam cum vei reacţiona, însă cred că o întâlnire e tot ce vă trebuie, ca să vă spuneţi tot ce aveţi de spus.

– Păi... nu ştiu, ar fi cumva...

Valery bătea în retragere, Ana o simţea dând încet înapoi. Încă nu era pregătită pentru o întâlnire cu el.

– Hai că văd eu cum fac și vă aranjez ceva. O să fie bine, o să vezi.

– Poate dac-ai veni și tu...

– Sigur!

De atât avea nevoie. De aprobarea uneia dintre părţi. Se simţea din nou ca un avocat al împăcării și îi plăcea. Ana avea darul de-a vedea speranţa în ochii celorlalţi și știa s-o invoce la momentul potrivit. *De mi-aș urma și eu propriile sfaturi..., dar cum? Întotdeauna suntem primii la dat sfaturi, ne pricepem, ne-am născut cu asta în sânge. Când se pune însă problema să ne urmăm propriile sfaturi, parcă suntem bezmetici. De unde atâta teamă când vine vorba de dragoste? De ce ne e teamă, de fapt? De ce nu putem să spunem fără ocolișuri ce simțim? De ce ne ascundem mereu după deget? De ce trebuie să vină altul să ne spună că suntem cu un picior în groapă și să ne tragă în sus de guler, ca pe niște pisici neajutorate?*

Se mai încheiase o săptămână. Timpul trecea orbeşte, mai ales acum, când Ana avea un nou proiect de pus pe picioare, și asta pe lângă toate celelalte „nimicuri" legate de proaspăta campanie. Weekendurile aveau să se transforme în curând, din clipe de respiro, în ore de organizare susţinută. Simţea nevoia să se vadă puţin cu fetele. Simy nu putea să iasă din casă sau, mai degrabă, nu voia să-și lase fetiţa singură nicio clipă, așa că le invită pe toate la ea.

– Vai, ce de cadouri, sunteţi nebune! zise Simy când le văzu pe toate cu pachete imense şi coşuri colorate.

– Ha-ha! Păi, trebuia s-o facem şi pe-asta, o mică petrecere pentru Suzi.

– Hai, măi! De ce-i tot zici Suzi? O cheamă Anamaria. Poţi să-i găseşti şi alte diminutive...

– Suzi e un nume drăguţ, nu-i aşa, fetelor? întrebă Ana, uitându-se pe pereţi. Şi seamănă mai mult cu numele tău, Simy.

– Da, sigur... după ce că i-am dat numele tău...

– Cum aşa? Te-am pus eu?

– Gata, fetelor! Terminaţi! interveni Lisa. Eu o să-i zic Ani. Însă îmi place şi Suzi. Dar de Suzana ce ziceţi?

– Aoleeeeoooo! Nu! Termină cu prostiile. Vă bateţi joc de copil, se isteriză Simy.

– Eu îi zic „bebe". Şi sper să nu mă dai afară pentru asta, spuse Giulia, lăsând pachetul jos.

Ana le aduse la cunoştinţă planurile legate de Miss Valery şi de petrecerea de Crăciun. Era atât de încântată, că nici nu realiză cât de mult vorbi.

– Auzi, începu Giulia, dar tu viaţă personală mai ai?

– Hmmm...

Ana o privi de parcă-i dăduse cineva cu ceva-n cap.

– Păi, da, pari OK tu, fericită şi toate cele, însă nu cred că eşti chiar aşa.

– Dar sunt bine. Ce-ţi veni?

– N-ai vrut să ne zici nimic, însă – îmi pare rău Lisa, dar nu mă pot abţine – ştiu c-ai vorbit cu Victor. Cum poţi să-l laşi să-ţi scape aşa?

– Nu înţeleg.

– Hai, nu te face că nu pricepi, ştii foarte bine despre ce vorbesc. Nu cred c-ar trebui să-l laşi să-ţi scape. El voia să fie cu tine, nu cu cine ştie ce avocată cu care ai vrut tu să-l combini.

Ana ar fi vrut să-i dea o replică prin care să-i închidă gura, însă nu găsi niciuna. Ştia că Giulia avea dreptate, dar şi că nu mai putea face nimic. Îl pierduse şi acum nu-i rămânea decât să accepte tot, aşa cum era.

– Giulia, de ce nu laşi tu lucrurile aşa? Vrei să-ţi dau dreptate? Ei bine, ai dreptate, am greşit. Însă nu mai pot să intru acum iarăşi în viaţa lui. Îi e bine, cine sunt eu să-l întorc din drum? În plus, avocata e, și ea, foarte încântată de el.

– Offf, mă omori! Pe cuvânt, zise Giulia, ridicându-se să-și mai pună niște cafea.

– Și mai e ceva. Am o întâlnire planificată... adică...

– Cum așa? Și nu zici nimic? sări Lisa ca arsă.

– Cu cine? Cum? întrebă repede Simy.

Giulia aștepta răspunsul, cu cana încă în aer.

– Păi... cu un tip, l-am cunoscut într-un bar. Atunci, când am ieșit cu Valery.

– Adică ai agăţat un tip? întrebă repede Lisa.

– Nu, nu. Doar c-am rămas cu privirea aţintită la eșarfa lui și a crezut că mă uit la el. Mă rog, ideea e că am vorbit puţin și mi-a propus să ne vedem la o cafea.

– Și ai zis „da“! exclamă Giulia. În sfârşit! Aşa te vreau.

– Cred că fata noastră e pe drumul cel bun, adăugă Simy.

Continuară discuţia, uitând pentru moment de Victor și de alte lucruri nelalocul lor. Erau din nou vesele ca altădată, numai că acum Daria lipsea. Locul ei era luat de o păpușică veselă și agitată, un copil care le aducea zâmbetul pe buze, oricare-ar fi fost situaţia. La un moment dat, Lisa se ridică și-și verifică telefonul. Rămase în picioare, butonându-l energic.

– Ce e, scumpo? o întrebă Ana, în trecere spre bucătărie.

– Aaa, nimic... un... o colegă...

– Serios? Și de-aia ai roșit așa?

– N-am...

– Când ai de gând să vorbești și tu? Cât crezi că te mai poţi ascunde așa, în muncă?

Lisa o privea neștiind ce să spună. În cameră era o liniște profundă. Numai gânguritul copilei se mai auzea din când în când. Simţea privirile fetelor în ceafă, dar îi era teamă să se întoarcă.

– Hai, mă, Lisa, Ana are dreptate. Poate c-ar fi momentul să ne zici ce ai pe suflet, spuse Giulia pe un ton atât de cald, că nu se recunoscu nici ea vorbind.

Lisa se întoarse şi se aşeză pe canapea. Avea lacrimi în ochi şi părea foarte chinuită. Răsucea întruna telefonul între palme.

– Îl iubesc. Edy e viaţa mea, spuse ea încet.

– Dar..., începu Ana.

– Las-o să vorbească, o opri scurt Giulia.

– De când a plecat din casă, mă simt îngrozitor de singură. Îmi dau seama că viaţa fără el nu are sens. M-am agăţat de muncă pentru a trece peste asta, însă nici munca nu mai are sens fără el. Când eram împreună, ştiam că lupt pentru ceva, ştiam că muncesc pentru noi, ca să fim bine. Acum, nu mai are sens.

Lisa tăcu. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Fetele n-o mai văzuseră nicicând aşa, părea o madonă tristă dintr-un tablou de Boticelli.

– Ai vorbit cu el? o întrebă Ana, rupând liniștea.

– Nu... mi-e teamă... Dacă nu mă mai iubește?

– Cum naiba să nu te mai iubească? E Edy! zise Simy.

– Da... dar, uite, tocmai mi-a dat sms că vrea să-și mai ia niște lucruri. O să treacă mai târziu pe acasă. Nici nu știu ce mai are la mine. La naiba! Ultima oară a zis că şi-a luat toate lucrurile, de ce a mai lăsat din ele? Cum să-l mai văd din nou, cum să-l văd că pleacă iar?

– De ce v-aţi despărţit, până la urmă? întrebă Giulia, apropiindu-se de ea.

Lisa o privi în ochi cu o expresie ciudată. Își șterse lacrimile, întinzându-și rimelul pe faţă.

– Habar n-am. Cred că dintr-o prostie...

– N-a fost deloc o prostie, zise Ana, întinzându-i Lisei cutia cu şerveţele. Îţi mai aduci aminte când tu erai prinsă în proiectul tău, la început? Uitaseşi cu totul de el. Poate că nu mai comunicai cu el, poate că...

– Dar munceam pentru noi, ca să ne fie nouă bine, zise Lisa sughiţând.

– Și i-ai spus asta? El, probabil, a înţeles altceva și te-a lăsat să-ţi faci treaba. Poate că asta e problema, că n-ai comunicat cu el. Știi,

bărbaţii chiar nu sunt în stare să citească printre rânduri, trebuie să le spunem totul pe şleau. Să zicem că nu-i duce capul, trebuie să-i ajutăm să înțeleagă.

– Vorbești cu el azi, da? insistă Giulia și-i luă mâna. O simțea atât de moale și fără vlagă.

Cum ne mai întoarce dragostea pe dos ... acum zâmbim, mai încolo plângem de nu mai știm de noi. De ce are un limbaj atât de complicat? De ce ne comportăm așa, ca niște păpuși dezarticulate? De ce ne așteptăm ca totul să fie roz, să ne înțelegem întotdeauna din priviri sau gânduri? De ce nu folosim cuvintele pentru a ne exprima sentimentele? Bărbații duc o viață atât de simplă, iar noi... noi le-o complicăm cu gândurile noastre, cu miile de fantezii pe care ni le creem și pe care nu suntem în stare să le transformăm în cuvinte. Ana se așeză lângă Lisa și o îmbrățișă. Auzi un oftat și parcă și un „mulțumesc". I se rupea inima s-o vadă așa, însă știa că-și va reveni.

– Haideţi că plec acum..., zise Lisa ridicându-se. Mă duc până-n baie să mă aranjez puţin. Cred că arăt ca naiba.

Rămaseră toate în liniște până la plecarea ei. Simy o luă pe micuţa ei în braţe şi se îndreptă spre dormitor. Era timpul s-o culce.

– Pa, fetelor, ne auzim mai târziu.

– Dacă e nevoie, să ne chemi, că venim, zise Giulia repede.

– Știu, mersi mult, zise Lisa și trase ușa după ea.

Fetele rămaseră iarăși în liniște. Aveau niște priviri vinovate și nu știau ce să mai spună.

– Oare ce i-o fi scris Edy? întrebă Simy când se întoarse din camera copilului. Să fi zis doar că-și ia lucrurile...? Mi s-a părut că Lisa a reacţionat cam rău.

– Avea nevoie de asta, oricum. Un mic impuls..., sper să nu afle că l-am sunat, că n-o să fie bine.

– Nu contează. Acum, să sperăm că va fi bine. Cel puţin, acum știe ce simte, zise Giulia, strângând serveţelele de pe canapea.

– Cred că am avut noroc c-a început să vorbească, spuse Simy. Altfel nu cred că era prea bine.

– Mda. Dragoste cu năbădăi, spuse Ana, în chip de sentință.

– Auzi, Ana, începu Giulia, o să fie săptămâna viitoare o petrecere la mine la firmă. Mă gândeam c-ai putea veni și tu.

– De ce?

– Așa, să mai cunoști și tu lume. Plus că am un coleg...

– Ha! Îmi furi „meseria“?

Odată ajunsă acasă, Ana simţi o nelinişte interioară. Parcă gândurile nu-i dădeau pace. Sufletul ei găzduia un soi de furtună în deşert. Nu vedea nimic, cu toate că nisipul ascundea atâtea mistere. Își deschise laptopul și-i scrise Dariei.

„Nu înţeleg. De ce trebuie să ne îndrăgostim pentru a reuși să vedem soarele zâmbindu-ne? De ce ne complicăm vieţile așa, fără sens? De ce suntem noi, femeile, atât de alambicate?

Am fost la mare săptămâna trecută. M-am simţit atât de singură... Lisa era cu mine, dar parcă eram mai singură ca niciodată. Culmea e că și ea era la fel. N-a spus-o, însă o citeam în ochii ei. Sper ca în seara asta să se împace cu Edy. Trebuie!

Cred că l-am pierdut pe Victor. Mai rău e că mi-am făcut-o singură. Ce naiba e cu mine? În afară de Brian, Victor e singurul bărbat care mi-a atras atenţia... și cred că e singurul care a ajuns să mă cunoască într-adevăr bine. Oare chiar nu sunt în stare să intru într-o relaţie și să rămân acolo? Oare voi apuca vreodată să petrec patru anotimpuri legate alături de cineva?

Tu cum te simţi, scumpa mea? Ești atât de departe... Nu-ţi pot vedea ochii, nu te pot îmbrăţișa, iar cuvintele par atât de lipsite de sens atunci când îţi scriu că mi-e dor. Aș vrea să-mi spui că ești îndrăgostită, că ești bine, că ţi-ai găsit iubirea vieţii. Poate așa mi-ai putea spune ce e dragostea...

Aștept vești de la tine,

Ana.“

Trimise e-mailul. Ştia că Daria îl va citi, precum și că răspunsul ei va întârzia. Nu putea, decât rar, să-i scrie imediat înapoi. Iar când era vorba de probleme legate de iubire și de relaţii, răspunsul putea chiar să nu vină niciodată. Îl luă pe Tintin și se afundă în canapea. Pisoiul torcea, încântat de prezenţa ei.

Dincolo de dragoste suntem noi, femeile și bărbaţii. O alăturare de simplu și complicat. Dac-am fi toţi simpli, poate că s-ar pierde farmecul. Cândva, în trecut, totul era simplu și totuși complicat. Însă, oricum ar fi, dragostea e frumoasă. Noi o facem să fie frumoasă. Uneori, ne lipsește și plângem, ne întristăm, suntem ca niște frunze moarte ce cad și acoperă pământul. Apoi, dragostea se întoarce și ne înseninăm odată cu ea. Primăvara iubirii ne înflorește în suflet. Poate că acesta este echilibrul. Simplu și complicat. Dragoste și suferință. Noi și ei. Femeile și bărbaţii. Femeile și dragostea. Da. Ei sunt dragostea noastră. Întotdeauna va exista un el căruia să vrem a-i oferi lumea, un el al cărui zâmbet va fi antidotul pentru toate depresiile noastre. Un el care nu ne va înțelege isteriile, dar ne va îmbrățișa cu multă iubire. Un el care ne va privi dimineața când dormim și ne va săruta pleoapele fără să știm. Un el care va ști să ne arate cât de simplă e iubirea, un el căruia îi vom da dreptate, în final. Femeile și dragostea: o poveste fără sfârșit, o poveste în care noi suntem eroinele, iar ei sunt cei care ne salvează, la nesfârșit.

Un clinchet surd se auzi din geantă. Își scoase telefonul: primise un sms.

„Mulțumesc, știu că voi ați fost în spatele a tot. Vă iubesc și vă mulţumesc din nou. S-a întors și nu-l voi mai lăsa să plece, niciodată! Lisa.“

– Uite, Tintin, exact ce gândeam: întotdeauna va fi un el care să vină să ne salveze. Uneori, trebuie să închidem ochii și să ne dorim, să spunem cu voce tare ceea ce vrem. Nu strică să avem încă o dorință...

Scrisori de altădată

Odinioară, oamenii-și scriau. Așterneau cuvinte pe hârtie parfumată, le pictau într-o caligrafie impecabilă. Hârtia și cerneala erau cheia către sufletul celuilalt. Unde s-a pierdut frumusețea scrisului? Cum de-a murit pasiunea pe care-o avea lumea altădată pentru scris, cum a ajuns să predomine e-mailul – atât de rece și impersonal? Da. Este adevărat că e mult mai rapid, însă nu mai păstrează nimic din entuziasmul așteptării răspunsului. Înainte vreme, scriam cu toții, femei, bărbați, ne transformam în iubiți, în amanți, ascundeam și împărtășeam secrete. Existau grădini secrete în care se spuneau povești fără sfârșit și porumbei care ne aduceau iubirea scrisă. Unde s-au dus toate aceste lucruri? Am devenit sclavii telefonului, ai e-mailului și ai lipsei de timp. Nu mai știm să iubim, nu mai știm să ne mărturisim iubirea, nu mai știm să îmbrățișăm. Oare mai există oameni care scriu? Mai sunt bărbați care le dedică iubitelor versuri așternute pe hârtie la lumina lumânării, în nopți cu lună? Mai sunt femei care sărută scrisorile iubiților și le răspund cu zeci de cuvinte înșirate ca perlele și stropite cu lacrimi de dor? Mai sunt?

Mirosul de vanilie umpluse camera. Ana stătea întinsă pe canapea, privind spre ecranul negru al televizorului și așteptând ca lumânarea să-și ardă parfumul în tihnă. Filmul se terminase, însă gândurile-i rămăseseră la povestea lui. O poveste de demult, în care scrisorile

erau armele iubirii, mijlocul prin care dragostea reușea să dăinuie în timp, dincolo de toate barierele. Ana îl luă pe Tintin în brațe, încercând să-și alunge gândurile.

– E doar un film. Timpurile se schimbă, noi ne schimbăm. Uităm. Mergem înainte. Iubirea moare odată cu noi. În viitor, nimeni nu va mai ști pe cine am iubit noi, cei de acum, lumea va mai ști doar pe cine și cum au iubit cei din trecut. Scrisorile lor nu vor muri niciodată. Scrisorile noastre, e-mailurile, nu vor trece nicicând proba timpului, vor muri odată cu noi.

Se ridică și-și luă laptopul. Simțea nevoia să mai citească o dată e-mailurile de la Victor. Erau singura ei legătură cu el, e-mailurile și cartea. *Pe tine dragostea te-a salvat, Soni, pe mine mă va salva? Mă mai poate salva cineva?* Deschise fișierul în care le stocase. Zeci de e-mailuri, mii de cuvinte, un singur om. O iubise. Însă ea fusese inertă în tot acel timp. Fusese oarbă la iubirea lui și acum nu mai avea ce face. Și-ar fi dorit ca fiecare e-mail să fie o scrisoare scrisă de mâna lui, să fie o foaie de hârtie pe care s-o strângă la piept. Să-i simtă parfumul mâinii imprimat pe coală. Însă totul era și avea să rămână blocat dincolo de ecranul rece al laptopului. *Oare cum era când mi-a scris aceste cuvinte? Zâmbea? Era trist, obosit sau poate plictisit? Și eu unde eram?* Țârâitul telefonului o făcu să tresară.

– Da, Giulia.

– Bună, scumpa mea. Ce faci?

– Citeam niște e-mailuri, zise Ana, așezându-se înapoi în fața laptopului.

– Aha. Credeam că te-ai culcat. Uite ce e, am o problemă și mă gândeam că mă poți ajuta.

– Zii!

– Nu știu cu ce să mă îmbrac săptămâna viitoare, la petrecerea de care-ți spuneam. Am cu ce, dar nu-mi place nimic, zise ea cu o voce miorlăită care suna mai degrabă a: „Hai cu mine la shopping!“

– Înțeleg că vrei să merg cu tine la...

– Daaa! Hai cu mine, să caut ceva, și poate-ți găsești și tu o rochie frumoasă.

– Pentru ce? întrebă ea mirată.

– Cum adică *pentru ce*? Pentru petrecere! Ai uitat că vii și tu? Am niște colegi care abia așteaptă să le sucești mințile, zise ea foarte entuziasmată.

– Of, tu chiar nu te lași, nu-i așa?

– Nu. Mă știi doar. Când te vezi cu tipul cu eșarfă? Mâine, nu?

– Da. Nu am niciun chef, sincer.

– Cheful îți vine, scumpa mea. Deci vii cu mine la cumpărături! Abia aștept!

– Va trebui să ne mișcăm repede, că nu prea am timp.

– Mda, știu, ai treabă. Hai că ne auzim! Să mă suni după ce te vezi cu tipul cu eșarfă. Pa!

Nici nu mai apucă să-și ia rămas bun, că Giulia îi și închise telefonul. *Tipic ție! Pa!* Se întoarse la „scrisorile" ei. După ce le citi, se ridică și se duse spre birou. Știa că are un stilou pe undeva. Căută în fiecare sertar în parte. Cu cât căuta mai mult, cu atât simțea o agitație ciudată. În alte condiții, ar fi lăsat-o baltă, însă acum voia să scrie, pentru prima oară simțea nevoia de a-i scrie lui Victor. În final, găsi stiloul într-o cutie cu tot felul de nimicuri, pusă bine pe bibliotecă. Îl încercă. Deși avea cerneală, penița era uscată. Cu o răbdare de neimaginat, reuși totuși să-l facă să scrie din nou. Începu să aștearnă pe hârtie litere ciudate, caligrafice, cum nu mai scrisese până atunci: „Dragul meu Victor..."

– Ar trebui să ieșim la o cafea, nu de alta, dar vom lucra împreună, și trebuie să fii în stare să-i adresezi fetei două cuvinte.

– Poate ieșim, zise Liviu și încercă să schimbe subiectul. Trebuie să fug, mă întâlnesc cu indivizii cu locația.

– Hai-hai! Săptămâna viitoare, la cafea. Nu accept refuzuri, spuse Ana, ridicându-se de la birou. *Copii mai sunteți și voi, bărbații! Nici vorbă de macho!*

– Vorbim. Pa!

Dacă reușesc să vă cuplez pe voi, atunci pot cupla pe oricine.

Se uită la ceas și începu să-și strângă lucrurile. Urma întâlnirea cu un nou el. Până la urmă, se obișnuise cu ideea și era chiar nerăbdătoare să-l cunoască. Urma să se vadă cu el în același loc în care se văzuseră prima dată. Era un fel de reluare a poveștii, o continuare. Își refăcu machiajul și plecă. Era una dintre zilele acelea în care totul e perfect, machiajul îți iese din prima, coafura se așează exact așa cum trebuie, pantofii, deși cu tocuri foarte înalte, nu te incomodează deloc și-ți pun fusta în valoare cum nu se poate mai bine. Se simțea bine și zâmbetul ei o arăta. Ar fi vrut ca taxiul s-o poată duce până în fața barului, însă era imposibil. Trebuia să parcurgă pe jos porțiunea cu piatră cubică, un fel de teren minat pentru pantofii ei. Își păstră zâmbetul pe față și merse înainte. Fiecare pas o făcea să-și încordeze mușchii la maxim. *De acum încolo, voi alege eu locul de întâlnire. Hai, relaxează-te! Încă puțin și ajungi. Tocuri ți-au trebuit!* Odată ajunsă pe străduța care ducea spre bar, fu orbită de soarele care se revărsa cu totul peste ea. Era o lumină divină, dar Ana nu fu în stare să-și țină ochii deschiși. Începu să-și caute ochelarii prin geantă. Uită pentru o clipă de piatra cubică, pentru ca, în secunda imediat următoare, să-și simtă tocul captiv între două pietre. Își pierdu echilibrul și piciorul îi plecă înainte, fără pantof. Geanta îi zbură din mâini și deja se vedea căzută în genunchi. Se trezi prinsă în cădere. Se lovi cu capul de pieptul cuiva. Totul se petrecu atât de repede, încât nu realiză când se agăță de bărbatul care parcă o salvase de la înec. Rămase agățată de el pentru câteva secunde, fără a respira, fără a scoate un cuvânt.

– Era cât pe ce, domnișoară! Trebuie să te uiți și pe unde mergi.

Vocea asta! Imposibil! Continuă să-l strângă în brațe pe cel care o prinsese și o salvase de la a se face de râs în plină stradă. Când se simți stăpână pe picioarele ei, se desprinse ușor. Simțea cum îi arde fața de rușine. Noroc cu părul lăsat liber, că altfel el ar fi văzut cum roșise până-n vârful urechilor.

– Victor! Tu! Ce...?

Nu mai știa ce să spună. Se simțea ca-ntr-un film, cu ea în rol principal.

– Chiar eu, drăguțo, ce noroc pe capul tău!

Ana rămase locului, privindu-l cum se apleacă să-i ia pantoful. Victor se întoarse apoi la ea și i-l puse în picior. Se simțea ca Cenușăreasa. Prințul o găsise pe o stradă din Lipscani. Îl privea fascinată de zâmbetul lui, de păru-i puțin ciufulit de vânt, de mâinile lui frumoase.

– Eu... mulțumesc. Știi, soarele ăsta...

– Da! Te-a orbit. Sau poate doar voiai să fii salvată.

Replica o trezi din visare, ca o lovitură puternică în creștet. Se aplecă după geantă și începu să strângă de pe jos lucrurile ce căzuseră din ea.

– Ce-i cu tine aici? întrebă Ana, evitând să-l privească.

– Am o întâlnire cu un client. Tu?

– Și eu tot o întâlnire...

– Aha... O să-l cucerești!

– Pe cine? întrebă ea nedumerită.

Se ridică, aranjându-și fusta.

– Cum pe cine? Pe cel cu care te întâlnești, zise Victor, făcându-i cu ochiul.

– De ce-ar trebui să-l cuceresc?

Simțea că fierbe și ar fi vrut să-l ia la palme.

– Pai, ești aranjată, nu ai laptopul după tine, deci nu e o întâlnire de serviciu, trebuie să fie vreun tip bine. Zic și eu.

– Cum le știi tu pe toate! Poate că n-am nevoie de laptop.

– Tu mereu îți iei laptopul la întâlnirile de afaceri. N-am uitat, să știi!

– Poate că m-am schimbat, zise ea foarte tăios.

– Cu siguranță! Și totuși, îmi placi, farmecul ți l-ai păstrat.

La replica din urmă, Ana nu știu ce să mai spună. Să-l întrebe ce mai face? Să-l întrebe de iubita lui? Nu voia să știe, nu încă. Se uită repede la ceas și dădu să plece.

– Mersi mult! Trebuie să plec acum.

– Mă bucur că te-am văzut, domnișoară. Ne mai întâlnim noi. *Ciao*!

– Pa, zise ea scurt și se îndreptă spre bar.

Îi simțea privirea în ceafă. Ar fi vrut să se întoarcă, să-l privească încă o dată. Însă se abținu. Trebuia să-și mențină echilibrul, de data

aceasta nu mai era atât de aproape de el, încât s-o prindă, dacă avea să alunece iar. Intră în bar. Nu-și mai amintea figura celui cu care trebuia să se vadă. Era atât de debusolată, încât îi venea să se întoarcă și să plece.

– Ana! Aici sunt, se auzi vocea unui bărbat de alături.

– Aaa! Bună, Giani! Scuze de întârziere, am avut un mic incident, zise ea, încercând să-și scoată din minte figura lui Victor și să se concentreze asupra celui din fața ei.

– Nu-i nimic, prinţeso, începu el.

– Fără „prinţeso", te rog! zise ea tăios.

Cuvântul o trezi din starea de mai devreme. Era ca o alergie pe care o prinsese cândva, demult.

– OK, OK! zise el ridicând mâinile în aer în semn de predare. Ia loc, te rog!

Se aşeză lângă el. Avea acelaşi aer neglijent sau, mai degrabă, „şleampăt", cum îi zisese Valery data trecută. Acum, purta altă eşarfă, cu aceleași desene cubiste, însă de un galben-țipător. Îi venea totuși foarte bine, îi scotea ochii în evidenţă, albastrul lor deschis părând că avea să se reverse în lacrimi de sticlă. Freza lui nonconformistă îl făcea să semene cu un personaj din *Final Fantasy*. Ana zâmbi la gândul din urmă.

– La ce te gândești? întrebă el intrigat.

– La... nimic.

– Păi... zâmbetul tău... Nu cred că a venit așa, din nimic.

– Îmi place freza ta, atât, zise ea scurt.

– Aaa, mersi. Mie-mi place de tine, îmi plac tipele care se îmbracă mai formal, ca tine.

– Mulțumesc.

– Ce bei? întrebă el întinzându-i meniul.

– O ciocolată caldă, cred.

– Ei, na! Doar nu te duci la culcare. O bere, mai bine.

Ana îl privi puţin surprinsă, avea în faţă un bărbat fie cu atitudine, fie care voia s-o îmbete. Îi dărui cel mai frumos zâmbet pe care-l avea.

– OK, bere să fie. De care vrei și tu.

– În afară de faptul că nu-ţi place să ţi se zică prinţesă, ce-mi mai spui despre tine?

Trecuseră primele cinci minute şi încă nu-i venea s-o ia la goană sau să fie salvată de fete. Tipul era foarte plăcut, cel puţin la prima vedere. Lumina din bar îi dădea un aer misterios.

– Văd că eşti rezistentă la băutură, păpuşă, hai să mai luăm ceva.

– Încă una, dragule, zise ea, prinzâdu-i mâna. Dar atât, că vreau să ajung pe picioarele mele acasă. Acum trebuie să merg până la toaletă, să-mi pudrez nasul, zise Ana arătând spre nas.

Nu înţelegea de ce vede trei degete în loc de unul. De fapt, nu înţelegea unde dispăruseră cele trei beri comandate. Auzea totul în surdină, iar oamenii... oamenii râdeau şi vorbeau foarte tare. Abia dacă-l mai auzea pe tipul arătos care stătea în faţa ei. Se ridică de la masă şi simţi că începe să se învârtă totul cu ea.

– Cred că mai bine mai stau jos un pic, spuse ea, aşezându-se înapoi pe scaun. Cred c-o să iau o cafea de data asta.

– Hai, mă, te dai bătută după trei beri?

– Nu. Aş zice că mă păstrez pentru tequilla, care ne aşteaptă la mine acasă, mai târziu. *Ce naiba? Chiar am zis asta? L-am invitat la mine? Poate că nu m-a auzit. Mai bine merg la baie.*

– Bine, păpuşă, cafea să fie, zise el şi-i făcu cu ochiul.

A doua oară, Ana reuşi să se ridice şi, totodată, să-şi păstreze echilibrul. Merse la baie. *Ce naiba o fi având berea asta? M-am făcut cât un cimpoi! Cine e ciudata asta care se uită la mine din oglindă?* Îşi duse mâna la gură. *La naiba, eu sunt! Ce ochi am! Ca de vampir.* Ana începu să râdă de una singură. *Ce ciudat îmi miroase părul! Ce ţigări o fuma? Pute îngrozitor. Să-i zic să nu mai dea fumul spre mine... Cui să-i zic? Ce naiba?!*

Se întoarse la masă zâmbindu-le celor de la mesele alăturate. Parcă plutea. Tocurile ziceai că dispăruseră, iar ea mergea pe perne de aer.

– Uite şi cafeaua, păpuşă. Vrei să cerem şi nota?

– Cum ziceai că te numeşti? întrebă ea râzând. Nu ştiu de ce, dar chiar nu-mi mai amintesc.

– Giani. Văd că te-ai ameţit bine, nu glumă!

– Da. Iar tu n-ai nimic. Cum vine asta?

Luă cafeaua şi o duse la gură. Aroma îi aducea aminte de ceva, dar habar n-avea de ce.

– Sunt obişnuit. Vezi că ţi-a sunat telefonul.

Îl privi nedumerită. Cum să-i sune telefonul?! Telefonul era acasă, doar nu era să umble cu firul după ea! Giani făcu un semn spre cutiuţa de pe masă.

– A... chestia asta...

Se uita la el, dar nu ştia ce-ar fi trebuit să facă. Degetele i se mişcară însă singure, parcă făcuseră lucrul acela de milioane de ori înainte şi ştiau „drumul". Ana duse telefonul la ureche.

– Ce faci, scumpo? se auzi o voce de undeva de departe.

– Cine e? întrebă Ana.

– Cum cine e? Lisa!

– Aaaa, bună Lisa, ce faci? întrebă ea râzând.

– Te salvez, cum m-ai rugat.

– Da?!!! De ce? Ce-am păţit?

– Hmmm, nu ştiu, tu să-mi spui. Anuşka, tu eşti beată?

– Nuuuu... prea. De fapt, nu ştiu, dar sunt cu un tip atât de drăguţ, cred că mă îndrăgostesc.

– E acolo? întrebă Lisa.

– Cine?

– Tipul cu care ai ieşit.

– Aaaa, Gimi! Da, uite, e aici, vrei să vorbeşti cu el?

– Nu! Vreau să ştiu dacă eşti bine. Vin să te iau? se auzi vocea îngrijorată a Lisei.

– De ce să vii? Mă duce Gimi acasă, nu-i aşa, dragule? Hai că trebuie să închid, scumpo, ne auzim mâine.

– Dar Ana...

Ana închise telefonul și-l puse pe masă. Îl privi din nou pe bărbatul din fața ei. Acum era brunet și avea ochii verzi. Era Victor. De ce n-o săruta? De ce o privea așa și n-o săruta cum știa el mai bine?

– Mai ia o gură de cafea...

Vocea nu era a lui Victor. Era una ciudată, necunoscută. Îl privi din nou pe acel Victor, însă el dispăruse, lăsând în fața ochilor ei un tip blond și ciufulit. Iar ochii lui..., ochii lui parcă erau văpăi albastre.

– Auzi, Gimi...

– Giani, păpușă, Giani e numele meu.

– Cum zici tu. Cafeaua asta are un gust ciudat.

– Păi, e cafea, e amară. Vrei niște zahăr?

– Da, puțin. Pot să te întreb ceva?

– Orice.

– Cum a fost în *Final Fantasy*?

– Adică?!

– Păi, n-a fost greu să joci rolul ăla, să cari ditamai sabia, să te lupți cu monstrul ăla?

– Mai bine am pleca.

Timpul trecea încet. Băiatul blond nu voia să admită că era actor. De parcă nu știau toți! Oamenii de la celelalte mese îl priveau, unii chiar îl salutaseră, el trebuia să fie. Giani nu vorbea. Ana nu aflase mai nimic despre el, parcă vorbise numai ea. Oare ce-i spusese?

Ieșiră din bar. Aerul nopții o luă pe nepregătite. Simți cum îi pătrunde frigul prin haine. Un frison îi trecu pe șira spinării și o făcu să se cutremure. Fu imediat cuprinsă de după umeri de cineva. Ridică ochii și văzu un băiat blond cu niște ochi superbi. Se simțea bine. Îl lăsă s-o conducă. Trecură prin locul în care Victor o prinsese în brațe. Îl sărută din nou. Deși parcă atunci nu-l sărutase. Iar acum, el săruta altfel. Ana se înecă. O gâdila ceva pe gât și o apucă o tuse ciudată. Mai încercă odată. Limba lui îi cercetă cerul gurii, o gâdilă. Începu să râdă. Venise deja și o a treia persoană lângă ei. Auzi o voce: „O mașină în Drumul Taberei, vă rog! O mașină...“ Ce caută femeia aia acolo? Ana reuși să deschidă ochii. Era într-un taxi. Dincolo era orașul, ce alerga pe lângă mașină. Sau poate ei alergau prin oraș. Luminile erau prinse într-un dans isteric. Închise ochii.

– Am ajuns, păpuşă, vrei să mai dormi puţin?

– Ce? Unde... suntem?

– La tine.

– Cum? întrebă ea, ducându-şi mâna la cap.

Simţea o ameţeală ciudată. Nu realiza cum ajunseseră acasă la ea, de unde ştiuse el adresa.

– Te-am întrebat unde stai şi mi-ai dat portofelul. N-a fost foarte greu să aflu.

– Doamne! Cât am băut?

– Destul, dar nu cred că berea e cea care te-a ameţit aşa.

– Dar ce m-a ameţit? Parcă m-a învârtit cineva în loc, aşa mă simt.

– Ţigările mele, probabil.

– Adică?

– Nu contează. O să-ţi revii repede. Ziceai ceva de nişte tequilla. Frumos apartament ai aici!

Ana se ridică de pe canapea. Era foarte confuză. Un străin se plimba prin casa ei, unul căruia-i lăsase pe mână portofelul, geanta. *Câtă inconştienţă pe capul meu! Cum să-i zic, acum, să plece?*

– Pot să fumez în bucătărie?

– Nu... eu nu fumez.

– Să fumez eu, nu tu, zise bărbatul zâmbind.

– Aaaa. Păi, bine... *Ce naiba? Cedez la un zâmbet? Nu vreau să fumezi! Nu!*

– M-ai invitat pe la tine, ai uitat?

– Da. Adică nu ştiu...

– Pun pariu că nici nu mai ştii cum mă numesc.

Ana îl privi nedumerită. Ştia cum îl cheamă. Măcar atât îşi mai amintea. Însă nu ştia nimic despre el.

– Gimi.

– Ha! Vezi? Habar n-ai! Giani sunt, păpuşă, Giani.

– A, da! De ce naiba îţi tot zic Gimi?

– Tu să-mi spui.

Stătea în bucătărie, privind pe geam. El era frumos. Însă îi lipsea ceva.

– Auzi… tu mi-ai zis ceva despre tine? Sau am vorbit doar eu? întrebă Ana, punându-și un pahar cu apă.

Giani o privi o secundă și apoi izbucni în râs. Se așeză pe scaun, învăluit într-un nor de fum de țigară.

– Ai vorbit mult, m-ai întrebat câte-n lună și-n stele, zise el, trăgând din țigară. Și ți-am răspuns. Însă se pare că n-am spus nimic atât de interesant, încât să-ți mai aduci aminte.

– Și despre mine…?

– Nu știu nimic, păpușă. Te pricepi să te eschivezi. Dar mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, deși, când mi-ai zis Victor, parcă mi-a trecut.

– Când? Ți-am zis Victor?

– Da. Când am plecat din bar. Păcat! Chiar mi-a plăcut să te sărut.

– Ceee? *Deci pe tine te sărutam! Ce scârbos!* Ce fumezi acolo? Că miroase îngrozitor.

– Ceva. Vrei?

– Nu, mersi.

– Păcat, oricum are același efect și dacă inhalezi doar fumul. O tequilla nu dai?

– Tequilla… Păi, bine…

Merse și luă sticla din bufet. Nu înțelegea de ce nu-l dădea afară pe insul acela ciudat. O drogase și acum voia s-o îmbete, iar ea îl lăsa. De ce se simțea atrasă de el? Poate că nu săruta atât de rău, poate că i se păruse.

– Spune-mi, păpușă, cine e Victor?

– Un tip.

– Îl iubești?

Întrebarea lui parcă o lovi în moalele capului. Fu nevoită să se țină bine de masă, pentru a nu se clătina.

– Nu știu, răspunse ea cu o voce scăzută.

– Eu cred că da. Ai crezut, la un moment dat, că sunt el și aveai o privire. Sunt sigur că-l iubești.

– Și de ce mai stai acum cu mine? veni repede întrebarea ei.

– Să te salvez, cred. Mi-ai zis că sunt eroul tău din filmul ăla... din *Final Fantasy*.

– Doamne! Ești nebun.

– Eu? Dar tu cum ai fi? Ai băut cu un străin până mai aveai puțin și picai sub masă, l-ai adus la tine acasă, i-ai dat geanta și tot ce aveai. Eu sunt nebun?

Avea dreptate. Ana băgase un străin în casă, un om despre care nu știa absolut nimic, dar nu-i păsa. Victor nu mai era disponibil pentru ea. Ce mai conta? Puse tequilla în pahare mari și-i întinse unul băiatului blond.

– Heeei! În pahare d-astea? Nu e apă, știi, nu?

– Ce contează? Vezi că ai suc în frigider, dacă vrei. Și lămâie.

– Mersi.

Ana îi luă țigara din mână și trase un fum adânc în piept. Simți cum se îneacă instantaneu. Începu să tușească și luă o gură de tequilla.

– Stai așa! Nu vreau să mori din prima, țipă Giani la ea, luându-i țigara din mână.

– Nu te agita, dragule, eu nu mor așa ușor. Am murit deja, asta nu sunt eu.

Ana se așeză pe jos, sprijinindu-se de un dulap. Își trase genunchii la piept și puse paharul de tequilla alături.

– Ești ciudată, păpușă.

– Știu, am momente când sunt. Vino și tu aici, zise Ana și-i făcu semn să se așeze lângă ea.

El își luă paharul și scrumiera și se așeză alături. Parcă erau niște prieteni vechi, stând pe jos și depănând amintiri. Ana stătuse cândva la fel cu Simy. Se certase ea cu un tip, un fost iubit și o sunase în miez de noapte. Ana se dusese la ea într-o suflare. Fumaseră împreună în bucătărie, așezate pe jos și plânseseră ca două școlărițe. *Câte amintiri!*

– Ai de gând să bei tot din pahar? întrebă Giani, trăgând liniștit din țigara lui.

– Da, de ce nu?

– Mă gândeam că, dacă mai tragi și din țigara asta, iar n-o să mai știi de tine și poate mă iei din nou la întrebări.

– Ce amuzant ești! Dar îți place să vorbești cu mine, nu?

– Sigur!

– O întrebare. Ești cumva emo? întrebă ea trecându-i mâna prin păr.

– Ce-ți veni? întrebă și el, mirat.

– Păi, freza ta, asta-mi inspiră freza ta. Dacă-mi ziceai că joci în anime-uri, nu te mai întrebam.

– Ha-ha! Emo, eu! Pe-asta n-am mai auzit-o! Nu sunt. Altceva?

Stătură așa un timp. Giani îi povesti din nou despre el, sperând că Ana n-o să uite iar. În timpul săptămânii, era barman, iar în weekenduri, punea muzică în diverse cluburi. Imaginea i se potrivea perfect. Poate că din cauza asta avea atâta răbdare cu ea. Barmanii știu să asculte.

– Hai să ne ridicăm de-aici, că mi-a amorțit fundul, zise Ana într-un târziu. Mă duc să mă schimb.

Giani își luă paharul și se duse să pună niște muzică. Se opri însă în dreptul biroului. Când reveni în cameră, Ana îl surprinse citind scrisoarea ei către Victor. Stătea pe scaun, absorbit total de cuvintele așternute pe hârtie.

– Ce faci?

El continuă să citească, fără a o lua în seamă. Termină, în cele din urmă, și o privi cum n-o mai privise până atunci. Părea s-o vadă pentru prima oară.

– Îl iubești. Ți-am zis! De ce naiba nu ești cu el? De ce naiba nu e el aici, cu tine?

– Nu știe...

– De ce? Dac-aș fi în locul lui, n-aș sta o secundă fără tine.

Ana tăcea. Se așeză pe canapea și-i ceru să mai aprindă o țigară.

– Ce țigară? Poate c-ar fi bine să-l suni. Ce zici?

– De ce să-l sun? Are pe cineva acum. Nu mai are sens, s-a terminat.

– Auzi, păpușă, cineva care scrie în felul ăsta, care iubește ca tine, merită o șansă, nu crezi?

– Da, dar cineva care dă cu piciorul șansei... pierde. Și eu am pierdut.

Giani se așeză lângă ea. Părea un cu totul alt bărbat acum. Unul care aprecia cuvintele, scrisorile.

– Tu scrii? întrebă Ana. Mă refer la scrisori.

– Nu, însă mi-ar plăcea. Dacă mi-ar scrie mie cineva așa, cred c-aș lua-o de nevastă.

Ana pufni în râs.

– Nu râde! Vorbesc serios.

– Ai scris vreodată? întrebă Ana.

– Mai scrie cineva? În afară de tine, desigur.

– Nu cred... Oamenii nu mai știu să iubească. Altădată era altfel, atât de frumos și de romantic. Iubirile mari erau, de cele mai multe ori, interzise, însă asta nu-i împiedica pe cei doi să se iubească. Acum, totul e permis. Însă unde e farmecul, romantismul?

– Oho, văd că ai o întreagă teorie aici. Nu prea mă pricep la cuvinte, la iubire, însă cred că era frumos.

– Hai, mai aprinde o ţigară, te rog!

Noaptea se stinse în fumul cenușiu de ţigară și-n gustul amărui de tequilla. De data asta, Ana nu mai uită nimic din ce-i povesti Giani, nu-l mai confundă cu Victor și-i simţi din nou sărutul ciudat, care o îneca. Se lăsă cuprinsă de braţele bărbatului blond, personaj rupt dintr-un anime de demult. Avea atâta nevoie de-o îmbrăţișare, fie și numai pentru o singură noapte, pentru câteva ore, câteva minute. Iată cum ceea ce-și spusese cu o seară înainte se adeverea, hârtia și cerneala erau cheia către sufletul celuilalt, chiar și pentru o noapte.

Se trezi dimineaţa, cu o durere cumplită de cap. Giani nu mai era. Rămăsese, după el, doar un miros de ţigară și un parfum discret de mosc. Ana se ridică cu greu din pat și se duse în bucătărie, pentru a-și face o cafea. Încercă să-și aducă aminte ce zi era, dacă trebuia să meargă la serviciu sau nu. Parcă era pierdută într-o altă dimensiune, în afara timpului. Geanta era pe jos, telefonul, la fel. Îl ridică. Avea șase apeluri pierdute. Lisa. O sună.

– Ce faci, Ana? Ești nebună? De ce nu dai niciun semn? Tu ai habar cât de îngrijorată am fost?

– De ce? Urma să te sun...

– Și n-ai sunat!

– Am sunat acum.

– Văd. Ce-ai făcut? Aseară erai beată rău.

– A fost o seară „beată“! N-o să mai beau prea curând.

– Te doare capul, ha?

– Mă doare de mor.

– Cum a fost tipul? Mai ieși cu el?

– Nu cred. A plecat înainte să mă trezesc.

– Poftim? A fost la tine? Ați...?

– Nu! Calmează-te, n-am făcut nimic.

– Dar erai beată, strigă Lisa.

– Mi-a zis că-l iubesc pe Victor, spuse Ana, luând o cană din dulap.

– Ce? Cum adică?

– Lasă că-ți zic eu când ne vedem.

– Vin la tine? Sunt prin zonă, am fost să cumpăr ceva.

– Hai! Mai pun niște cafea la făcut.

Se apucă să strângă prin casă. Erau lucruri aruncate peste tot. Găsi eșarfa lui Giani pe birou. Alături, un bilet. Îl desfăcu și citi:

„Parcă ești o prințesă când dormi! N-ar trebui să te superi când îți zice lumea așa. Mi-ar fi plăcut să-ți spun «Bună dimineața!», însă nu cred că era cazul să mai rămân. A fost o seară perfectă și prefer să rămână așa. Aveai dreptate aseară. Nu ne potrivim. Eu iubesc noaptea, și tu soarele, eu sunt, mai degrabă, un personaj de anime-uri, iar tu o lady care știe să iubească într-un fel desprins, parcă, din poveste. Cu toate astea, mi-a facut plăcere să te sărut, deși tu te înecai de fiecare dată. Să-i spui că-l iubești, trimite-i scrisoarea aia! N-o să mai plece nicicând de lângă tine. E un bărbat norocos, să știi! Să-i zici asta! Știu că te doare rău capul, așa că nu mă înjura prea tare pentru țigări. Îmi place să mă pierd în gândurile mele ciudate și țigările astea mă ajută. Nu sunt vreun narcoman, dacă asta te întrebi.

PS: N-am uitat eșarfa, știu că ți-a plăcut, așa că ți-o las ție. Să-ți aducă aminte că trebuie să-i spui ce simți.

Giani sau Gimi

(Uite c-am scris și eu câteva rânduri, nu-s chiar o cauză pierdută pentru romantism.)“

Ana strânse scrisoarea la piept. Pentru prima oară, cineva îi scrisese. Erau cuvinte pictate cu cerneală pe hârtie. Nu erau de la iubitul ei, ci de la cineva care ştia pe cine iubeşte ea. Cineva care-i arătase ce simţea cu-adevărat în inima ei, care văzuse în sufletul ei mai bine decât reuşise până şi ea. Luă scrisoarea pentru Victor şi o puse într-un plic. Într-o bună zi, avea să ajungă la el şi totul o să fie din nou frumos şi bine.

– Eşti nebună! Pe cuvânt, izbucni Lisa.

– Ştiu, asta mi-a zis şi el.

– Ai avut noroc că n-a fost vreun psihopat, ştii asta, nu?

– Da.

– Sigur nu te-ai culcat cu el? Că, la cât erai de beată...

– Sigur! Nu ne potriveam, ţi-am zis că nici să ne sărutăm nu prea puteam. Ce păcat!

– Poate te mai calmai şi tu, îi zise Lisa zâmbind.

– Ha-ha! Acum ai chef de glume?

– Nu! Vorbeam serios.

– Ha, poate-ţi zic vreo două!

– Când ai de gând să vorbeşti cu Victor?

– Adică să-i dau scrisoarea...

– Aşa, să-i dai scrisoarea.

– Nu ştiu, cândva. Ştii ce? Ar trebui să-i scrii şi tu lui Edy, cred că i-ar plăcea.

– Dar eu nu mă pricep la scris.

– Oricine iubeşte se pricepe la scris, îţi garantez. Gândeşte-te la el şi vei vedea că vor veni şi cuvintele, unul câte unul. Dacă ne-am întoarce puţin în timp şi am face ceea ce făceau îndrăgostiţii de-atunci, poate c-am fi mai fericiţi. Merită încercat, oricum.

– O să încerc. Tu ce faci acum? Ieşi pe undeva?

– Trebuie să mă duc cu Giulia la cumpărături. Vrea să mă îmbrace pentru petrecere, să fie sigură că merg.

Lisa începu să râdă.

– Ei, uite, dacă ar fi ieșit ceva cu tipul de aseară, scăpai de petrecerea Giuliei.

– Știu! Dar ce să fac? Nu fiecare întâlnire e un succes. Uneori, trebuie să pupăm o grămadă de broscoi înainte să ne găsim prinţul. Am mai zis asta?

– Cred că da. Poate că totuși tu l-ai găsit pe-al tău, trebuie doar să i-o mai și spui...

– Poate...

Cel puţin, acum ştiu ce simt. Poate că şi el simte acelaşi lucru. Sau poate că nu, însă trebuie să ştie, trebuie să-i dau să citească. Scrisorile fac minuni! Cuvintele ne leagă într-un fel anume. Cuvintele au făcut întotdeauna minuni, au adus după ele fapte, îmbrăţişări şi sărutări, au împlinit dorinţe. Îmi doresc încă o clipă, o îmbrăţişare... zâmbetul tău.

Stele căzătoare

Un ciocănit puternic în ușă o făcu pe Ana să tresară. Privi ceasul în grabă. Abia ora 19:00. Mai avea destul timp înainte să plece. Se îndreptă spre ușă, ridicând în drum hainele aruncate aiurea. Parcă trecuse furtuna și lăsase în urmă o mare dezordine. Ciocănitul deveni mai insistent.

– Da! Imediat!

Deschise ușa și dădu peste figura disperată a Giuliei.

– Hei! Ce faci? Nu aveai de gând să deschizi? întrebă ea, intrând pe ușă ca o vijelie.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Închide ușa și nu te mai uita la mine ca la un urs. Sunt un car de nervi! Tocmai astăzi!

Ana închise ușa și se apropie de ea.

– Calmează-te, te rog! Hai să-ți pun niște cafea și să-mi zici ce-ai pățit.

– Am pățit pe naiba! Offf! M-a enervat dobitocu' de Ionescu. S-a trezit în ultimul moment că nu-l mai reprezint eu, că va lucra cu altă firmă, și asta după ce am stat atât timp să lucrez la cazul lui. Un cretin, pe cuvânt!

– Pai... și era nevoie să vii până aici ca să...?

– Cum adică? Normal că era nevoie. Roby e plecat și nu avea cine să mă ajute, urlă Giulia.

– Stai că nu pricep, zise Ana nedumerită.

– Cu rochia! Nu pot să-mi închei fermoarul.

– Doamne! Ești nebună! Ce legătură are rochia cu Ionescu?

– Cum ce legătură?! Are, sunt atât de nervoasă pe cretinul ăla, că nu sunt în stare să mă-mbrac. Acum ai înţeles?

Ana izbucni în râs. Era Giulia, aceeași Giulia cu marile ei probleme. Deși s-ar fi descurcat foarte bine și singură în situaţia dată, prefera să aibă pe cineva alături căruia să i se plângă și să-i ceară ajutorul la nevoie.

– Presupun că vom pleca împreună.

– Presupui bine, hai să bem cafeaua aia și apoi ne pregătim, zise Giulia, puţin mai calmă.

– Văd ca ţi-ai adus... tot! zise Ana uitându-se nedumerită spre geanta imensă pe care o lăsase Giulia în mijlocul holului.

– Corect! Tot ce am nevoie este aici, în geanta asta.

Era o geantă de voiaj pe care o folosea, în mod normal, când pleca din oraș pentru câteva zile.

– Dar, ce ai acolo... dacă nu sunt indiscretă? întrebă Ana, mergând în bucătărie.

– De toate! Cosmeticele, haine de casă, pijamalele, papucii, foehnul și tot așa.

– Și... unde pleci?

– Cum unde? La tine. Auzi, dom’ne, unde?!

– Și petrecerea?

– Măi, Ana, tu ai băut ceva? A venit iar Gigel ăla al tău cu ceva fumuri?

– Giani.

– Mă rog, după petrecere, rămân la tine peste weekend, că e Roby plecat, ai uitat?

– Aaa, tu vorbeai serios? Credeam c-ai zis-o doar așa...

– Nu! Rămân la tine, mâine ne uităm la filme, căutăm soluţii pentru campania ta. Poate le chemăm și pe fete.

– Excelent!

– Trebuie să ne zici mai multe despre mica ta petrecere „afumată“!

– Ei, na! Dar ţi-am spus deja tot.

– Eu nu cred, mai e ceva acolo, îi făcu Giulia cu ochiul. Hai să ne pregătim! Trebuie să fim răpitoare, draga mea, iar tu îi vei cuceri pe toţi. Asta e seara ta!

– O, da! Seara mea! Uite cafeaua, e gata.

– Nu te mai strâmba atât, îi zise Giulia, arătându-i cuţitul. Nu mă face să-l arunc spre tine.

– Uite psihopata unde era! La mine-n bucătărie. Vezi că pun fiara pe tine! Tintin, avem intruși!

În jur de 21:00, plecară de acasă. Era o seară liniștită și caldă. Orașul părea că încremenise sub cerul înstelat. Tăcură amândouă tot drumul. Giulia privea înainte, cu o vagă urmă de încruntare pe frunte.

– La ce te gândești? întrebă Ana.

– La nimic... Mă rog, la seara asta. Abia am așteptat petrecerea de-acum, poate am noroc să vorbesc cu tipa de care-ţi ziceam. Dacă-i place ideea mea, e foarte posibil să fiu promovată cât de curând.

– Offf, și eu care credeam că vrei să te distrezi!

– Vreau, cum să nu?! Mă voi distra, fii sigură de asta. Abia aștept!

Ajunseră puţin după 21:30. Încă mai veneau din invitaţi. Salonul era aproape plin. O muzică de vioară și pian se auzea în surdină. Femeile își etalau care mai de care ţinutele costisitoare, iar bărbaţii se arătau deosebit de importanţi, cu trabucurile lor fumegânde. Păreau cu toţii rupţi din altă lume.

– Am ajuns la petrecerea care trebuie? întrebă Ana în șoaptă în timp ce pășeau amândouă spre un grup de bărbaţi care râdeau în hohote.

– Da, de ce? zise Giulia, făcând cu mâna unui tip care-i întoarse salutul.

– Par atât de scorţoși cu toţii.

– Ți se pare, scumpa mea. Uite, cei de acolo sunt colegii mei, zise Giulia și-i arătă un grup din fața lor.

Cei trei bărbaţi se opriră din discutat și le primiră cu încântare.

– Uite cine e aici! Scumpa noastră colegă, însoţită de o minunată domnișoară, zise un tip brunet cu ochii mari și cu un stufăriș ce-i ţinea loc de sprâncene.

– Bună, băieţi! Ea este Ana, prietena de care vă povesteam. Ana, ei sunt colegii mei: Mircea, Vlad și George.

– Încântată! Ana.

– Bine ai venit! strigară toţi aproape în cor.

– Mergem să mai salutăm câţiva oameni și revenim, le-o tăie repede Giulia.

Se îndepărtară de grupul celor trei, care redeveniră din cale-afară de gălăgioși.

– Mi s-a părut mie, sau te-ai grăbit să scapi de ei?

– Nu ţi s-a părut! La petreceri dintr-astea, e bine să socializezi și cu alţii. Colegii ţi-i vezi oricum zi de zi.

– Am înțeles.

– Oricum, nu sunt atât de interesanţi precum vor să pară. Hai să vedem cine mai e pe-aici.

Trecură ușor de la un grup la altul. Își luară, la rândul lor, câte un pahar de băutură și porniră pe interesantul drum al socializării. Deși, la prima vedere, cei din jur păreau a fi o șleahtă de aristocraţi care aruncau cu banii pe avioane, terenuri, obiecte de artă și alte lucruri nefolositoare, mulţi dintre oamenii cu care au intrat în vorbă s-au dovedit a fi absolut normali, cu picioarele bine înfipte în pământ. La un moment dat, Ana se trezi singură cu un grup de trei domni în vârstă și două doamne, care păreau a fi prieteni de când lumea.

– Cum, draga mea, să fii singură? Ești nebună? O fată așa drăguţă ca tine, zise, foarte mirat, domnul cu părul pe jumătate grizonat și cu butoni cu pietre rubinii.

– Da...

– Dar, fată dragă, nu pot să cred! Sunt sigură că bărbaţii stau la coadă după tine, interveni doamna cu ochii de un verde-intens.

– Iar tu, continuă a doua doamnă, îi ţii la distanţă!

– Eu..., începu Ana.

– Da! Da! Lasă că vă știu eu pe voi, femeile tinere, așteptaţi să plouă cu prinţi din regate îndepărtate! Of, of! Nu mai visa, fata mea, uită-te lângă tine. Acolo e cel pe care-l cauţi.

– Eeeei, Maria! zise insul cu trabuc de lângă ea, apucând-o de mână. Tu vorbești? Știi bine c-ai procedat la fel!

– Și ce? Am făcut bine? M-am măritat târziu și am făcut doar un copil. Dac-aș fi știut eu…

– Dar… sunteţi fericită, nu-i așa? întrebă Ana repede.

– Da, adevărul e că sunt, zise femeia și-l apucă strâns de braţ pe cel de lângă ea, ca și cum i-ar fi declarat atunci, acolo, că e marea ei iubire.

– Hai, femeie, revino-ţi! zise domnul cu trabuc, trăgându-și mâna. Adevărul e, Ana dragă, că ne iubim. Ne-am căsătorit noi mai târziu, dar am făcut-o pentru toată viaţa.

– Așa e cel mai bine, aprobă Ana. Sunt de acord.

După un timp, se întoarse Giulia, cu unul dintre băieţi. Era toată un zâmbet. Disperarea din ziua anterioară îi dispăruse cu totul.

– Scumpo, uite, George vrea să te invite la dans. I-am zis că nu știi să dansezi pe muzica asta, dar nu pricepe. Calcă-l puţin pe picioare, ca să înţeleagă, zise Giulia făcându-i cu ochiul.

Înainte ca Ana să apuce să-i întindă mâna lui George, Giulia o prinse de braţ și-i șuieră în ureche: „Am și o surpriză!" Ana nu apucă să întrebe despre ce e vorba, că se și trezi în mijlocul salonului, purtată pe braţele bărbatului numit George. Poate că senzaţia ar fi fost chiar plăcută, dacă ar fi știut să și danseze. Însă era ca și cum el ar fi avut două picioare stângi. Ana încercă să zâmbească, însă, călcată fiind pe picior nu-i ieșeau decât grimase. Măcar de ar fi călcat-o când pe unul, când pe celălalt… însă nu, el îl prefera pe dreptul. Nu-l cunoștea deloc și deja îl ura, iar melodia părea să nu se mai sfârșească. Călcatul pe picior devenise deja parte din dans: un-doi-trei-călcat, un-doi-trei-călcat. Îi venea să urle de nervi. *Îţi mai dau un minut! Gata! Nu mai suport! Ai idee cât costă pantofii ăștia? Creti…* Gândurile îi fură întrerupte de o voce din spate.

– Mă scuzaţi, îmi permiteţi să v-o răpesc pe domnișoara?

Mulțumesc, Doamne! În sfârșit! Blondul cu două picioare stângi îi mulțumi Anei pentru dans și o lăsă, nu tocmai încântat, pe mâinile celui care intervenise. Ana se întoarse, apoi, spre salvatorul ei.

– Bună seara, domnișoară!

– Victor! Tu, aici? zise Ana, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

De nervi, nici nu-i recunoscuse vocea.

– Eu! Și văd că te salvez iar. Începe să devină un obicei, zise Victor, prinzând-o de după mijloc.

– Păi... de data asta chiar m-ai salvat, mă omora omul ăsta.

– Am văzut, trebuia să-i fi zis că n-ai niște pantofi chiar ieftini în picioare, poate nu te mai călca.

– Ai stat și te-ai uitat la noi?

– Îhî.

– Și de ce n-ai intervenit mai devreme? întrebă ea ridicând tonul.

– M-am distrat nițel văzând cum te chinuiai.

– Dacă n-ar fi atâta lume...

– ... mi-ai trage vreo două, ha-ha! Ce să zic!

– Iar începi? întrebă ea pe un ton ironic și vizibil deranjată de atitudinea lui.

– Ce? Zi-mi, mai bine, ce mai faci? Cum a mers întâlnirea de-atunci?

– Auzi, știi ce? Salvează pe altcineva, zise ea și dădu să se desprindă din brațele lui.

– Hei! Ce-ai pățit, drăguță? Ești cam încordată, văd, spuse Victor și o strânse mai bine în brațe.

– Nu sunt, zise Ana și reluă dansul.

Parcă plutea lângă el. Și parfumul lui, același pe care-l simțise cu mult timp în urmă.

Nu mai spuse nimic. Se lăsă învăluită de muzică, de atmosfera ca de bal. Parcă era din nou în liceu și dansa cu cel mai frumos băiat, iar colegele mureau de invidie. Însă știa că la miezul nopții avea să dispară tot, iar ea nu-și va pierde pantoful, pentru ca el să-l găsească, și nici stele căzătoare nu vor fi, pentru ca ea să-și poată pune o dorință.

– Mai dansăm?

– Poftim? tresări Ana.

– Păi, s-a terminat melodia, dar urmează alta. Și e OK, dacă vrei și tu...

– A, da, sigur. Cel puţin, tu nu mă calci pe picioare.

– Corect! N-ar trebui însă să-mi neglijez iubita.

– Iubi... Adică ai venit... cu cineva?

– Sigur că da, doar nu era să vin singur.

– Mda, spuse ea cu jumătate de voce. Poate c-ar trebui să mergi la ea.

– Asta după ce-mi spui ce mai faci, cum merge treaba. Mi se pare că ești mult mai bine decât atunci când am vorbit ultima oară. Știi tu, despre... tine.

– Da, sunt bine, răspuse Ana. Chiar excelent, dacă stau bine să mă gândesc.

– Nu prea cred, dar, hai, fie și-un lup mâncat de oaie.

– ?!

– Nimic. Scuză-mă, îi spuse el în timp ce-și scotea telefonul. Trebuie să plec, vorbim puţin mai încolo, dacă nu te răpește vreun extraterestru.

– Bine... Pa, zise ea scurt.

– Revin, am zis.

O sărută ușor pe obraz și plecă, lăsând-o în mijlocul sălii, între celelalte perechi care se mișcau pe ritmul lent al muzicii. O lăsă pentru cealaltă, cea cu care îi făcuse chiar ea legătura. Cum să-i dea scrisoarea în condiţiile astea? Nici măcar n-o avea la ea. Se îndreptă către bar, privind înainte. Încercă să-și alunge gândurile. O durea capul. Ceru un gin tonic și se așeză pe o canapea din apropiere.

– Ce faci? Bei singură? întrebă Giulia.

– Cam așa... Stai aici, lângă mine.

Giulia se trânti pe canapea, alături de ea, cu același zâmbet pe faţă, pe care-l avea încă de la începutul petrecerii. Părea foarte bine dispusă.

– Ce zâmbești așa? Ai băut ceva?

– Nu! Sunt doar încântată de discuţia cu doamna de care-ţi spuneam. Prevăd zile însorite. Da' tu ce ai? Surpriza mea pe unde-o fi...?

– Dacă te referi la Victor, îți recomand să termini. Nu e o surpriză tocmai potrivită, zise Ana și dădu pe gât restul de gin, după care se ridică și mai ceru unul.

– Hei! Ce-i cu tine? întrebă Giulia după câteva secunde de nedumerire.

– Nimic. N-a venit singur. Și, dacă vrei să încerci ceva, te sfătuiesc s-o lași baltă. Nu-l interesează. Și, sincer, nici pe mine.

– Ce să-ncerc? Liniștește-te! Și vezi cât bei, că vreau să ajungi acasă în noaptea asta. În fine, ai grijă.

– Lasă că ai tu, doar de-aia te-ai mutat la mine peste weekend, nu?

– Exact! Hai că te las, te descurci, da? Că trebuie să vorbesc cu cineva.

Rămase din nou singură, cu paharul de gin în mână. Privea prin el la sala plină de oameni. Păreau niște mici marionete antrenate de fire invizibile. Totul era o piesă de teatru, iar ea era singurul spectator. Închise ochii o clipă și încercă să se gândească la Liviu și Miss Valery. Poate că, dac-ar găsi o soluţie de a-i aduce împreună, i-ar trece senzaţia de „lipsă de chef". Simţi o prezenţă lângă ea. Deschise ochii. Blondul cu două picioare stângi o privea de sus.

– Ce faci, Ana? Singură? Te-a părăsit domnul? întrebă el cu un zâmbet interesat.

– Care domn? Ce bei acolo? întrebă ea, privind spre paharul lui.

– Șampanie, vrei și tu?

– Șampanie? E băutură de femei. Sigur că da.

– Imediat, zise el, ușor ofensat.

După al treilea pahar, Ana se simţea atât de ameţită, că nu-și mai aducea aminte de la ce pornise discuţia lor plictisitoare și interminabilă despre dragostea bunicii lui pentru grădinărit. Totul părea o glumă, cuvintele îi ieșeau singure pe gură, doar pentru a întreţine discuţia. La fiecare hohot de râs, Ana simţea cum i se sparg zeci de bule de șampanie fix în creștetul capului. În alte condiţii, s-ar fi ridicat și ar fi plecat. Acum însă, nu era în stare.

– Încă un pahar? întrebă blondul.

– Hmmm, nu, mersi.

– Sigur?

– Sigur! Tu vrei să mă îmbeţi, ha? zise Ana, simţind cum i se împleticește limba.

– Eu nu…

– Lasă, zise ea ridicând mâna. Îţi foarte mulţumesc pentru, hmmm, știi tu…, discuţia interesantă, însă trebuie să fac ceva. Știi… treburi de femeie, mă duc până la toaletă, să-mi pudrez nasul. Cine naiba o fi inventat scuza asta? întrebă Ana mai mult pentru ea. De fapt, mă duc să fac altceva.

– ?!

– Ai rămas fără cuvinte? Perfect! Nici eu nu mai am. Ne vedem mai încolo, păpușel. *Ciao*!

– Pa-pa…, îngăimă bărbatul, ameţit de băutură și de vorbele Anei.

Rămase ţintuit locului, privind-o cum se îndreaptă, cu mers legănat, către terasă. Încercă să-i spună că toaleta nu era în partea aceea, însă rămase cu vorbele pe buze. Ana deja ieșise.

Ce naiba? Asta nu e toaleta… Ce aer curat! Inspiră adânc. Se apropie de balustradă și privi orașul. Părea a fi o poză dintr-un album cu atracţii turistice. Știa că e un oraș frumos, îl adora, însă niciodată nu-l văzuse așa. *Cred că șampania îmi dă halucinații… Stelele astea… sunt atât de frumoase… mi-aș dori ca…*

– Noaptea să nu se mai termine?

Ana încremeni. O stea se pierdu în depărtare, lăsând în urma ei o linie albă ce se stinse și ea în cele din urmă. Se întoarse ușor și-l privi pe cel de lângă ea. Admira cerul și stătea nemișcat, cu mâinile-n buzunare, așteptându-și, parcă, steaua căzătoare.

– Nu… doar să fii aici, să vezi cerul ăsta minunat, zise ea și-și întoarse privirea către cer.

Se apropie de ea și-i puse mâna pe spate. Atingerea lui îi dădu furnicături prin tot corpul, mii de ace îi trecură prin coloană și apoi îi activară centrii nervoși. Își strânse mâinile la piept, pentru a alunga răceala care o cuprinsese.

– Rochia de pe tine e superbă, știi, nu? Însă e cam rece pentru ea? Vino-ncoa’!

Victor o trase aproape de el și o îmbrățișă, astfel încât să nu mai simtă frigul de afară. Tot ce simţea acum era căldura lui, inima lui.

Ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc, ca el să rămână acolo, cu ea, pentru totdeauna.

– Ai băut cam mult în seara asta, domnișoară, îi șopti Victor la ureche.

– Crezi? Și de ce nu m-ai oprit?

– Păi, cum să întrerup conversația deosebit de captivantă pe care o aveai cu domnul? Trebuia să te salvez iar?

– Din nou! Offff! Ce conversație… Am aflat totul despre bunica lui. Ce interesant! Și tu râdeai cu iubita ta…

Victor începu să râdă și o strânse mai tare la piept.

– Ce-ar fi să plecăm? Ți-ai etalat destul rochia drăguță, n-o să se supere nimeni dacă plecam.

– Păi… și iubita…

– Hai să mergem, zise el și o trase în afara terasei. Să mergem să-ți iei haina!

– Dar Giulia…

– Las-o pe Giulia, i-am zis că te duc eu acasă, spuse el, trăgând-o de mână prin mulțimea încă și mai veselă.

Ana tăcu. Se lăsă purtată printre oameni, nu-și mai simțea picioarele, însă era un lucru bun, pentru că nu simțea nicio durere la nivelul pantofilor. Era cu Victor, ce ar fi putut să-și dorească mai mult?! Iar el o ținea de mână.

– Unde mergem? îl întrebă pe Victor când porni motorul mașinii.

– O să vezi. Dormi, dacă mai ești amețită.

– Nu sunt.

– Bine.

Cu toate că era lângă ea, la mai puțin de jumătate de metru, îi era un dor imens de el. Încercă să-și aducă aminte când îl sărutase ultima oară. Își amintea că-i plăcuse, și încă mult, dar nu mai știa cum este. După douăzeci de minute de gonit prin oraș, ajunseră în locul în care-l dusese ea, în locul special în care cerul era mai mare, mai jos și mai plin de stele.

– De ce m-ai adus aici? întrebă Ana timid.

– Nu știu… E un loc special, e locul tău, al nostru… Da, vreau să cred că e al nostru.

Ana știa că Victor, deși era lângă ea, nu era al ei. Poate că nu avea să fie niciodată. Coborî din mașină. Liniștea din jur era tot ce și-ar fi putut dori. Era ca o iubire imensă, neîmpărtășită. Iubirea cerului pentru pământ.

– Tu ce spui? întrebă Victor ieșind din mașină.

– Sssst, ascultă, îi zise ea în șoaptă.

– Da, e liniștea.

Se apropie de ea și cu o mână îi ridică bărbia. Ochii lui o ardeau, parcă o priveau direct în suflet. Ana încercă să spună ceva, însă el îi acoperi buzele cu degetul. O trase mai aproape și o sărută încet, întâi pe obraz, apoi tot mai aproape de gură. Ea nu mai spunea nimic, nu era în stare nici să respire. Totul era, parcă, rupt dintr-o poveste cu stele căzătoare și dorințe împlinite. Sărutul lui veni ca o adiere de vânt. Timpul păru că se mișcă în sens invers, până la momentul primului lor sărut. Erau din nou acolo, ca prima dată, descoperindu-se unul pe celălalt.

Nu mai încăpea nicio îndoială, îl iubea. Toți avuseseră dreptate – Giani, fetele —, toți văzuseră această iubire. Toți, mai puțin ea. Se înșelase atât de tare crezând că... Însă acum nu mai conta. Era din nou aici cu el, pierdută într-un sărut.

– Știi, zise el la un moment dat, ar trebui să mergem. Se face frig...

– Da...

Se desprinse cu greu din brațele lui. Ar fi vrut ca momentul să nu se termine. Pentru prima oară, îi era teamă de oraș. Nu voia să se întoarcă. Mai privi o dată spre cer și-și dori ca noaptea să nu i-l ia, să rămână lângă ea până la capăt.

– Uite o stea căzătoare, zise Victor. Superbă!

Ana intră liniștită în mașină. Știa că dorința i se va împlini. Plecară spre oraș, lăsând cerul și stelele la locul lor. Orașul le fura lumina, le făcea să pară mici și șterse, un covor de ceață aflat undeva departe. Tot drumul se gândi cum să-l țină pe Victor lângă ea, ce avea să-i spună când vor ajunge în fața blocului. Își formula în minte o sumedenie de scenarii, însă niciunul nu părea îndeajuns de bun.

– Am ajuns, drăguțo, zise Victor într-un târziu.

– Aaa... da, știi...

– Hai, nu mai sta, cred că ți-e tare somn.

Coborî din mașină și se îndreptă spre ea. Ana încercă să-și amintească măcar unul dintre scenarii, însă toate îi dispăruseră din cap. Totul era alb. Victor o trase ușor de mână și închise portiera în urma ei. Activă alarma și o luă pe Ana pe după umeri. Urcară treptele încet. Ea își imagină cum avea să-și ia el la revedere în fața ușii și ea o să-l implore să rămână. Nu reușea să rostească niciun cuvânt. Literele nu erau în stare să se lege în cuvinte.

– Încet, dom'șoară, să n-o trezim pe colega, zise Victor în șoaptă.

Ana îl privi cu respirația tăiată. Știa că Giulia dormea la ea. *Și ce-nseamnă asta, să n-o trezim?* Deschise ușa și intrară. Din sufragerie se auzea un zumzet. Giulia adormise în fața televizorului, cu telecomanda în mână.

– Incredibil, se uită la desene, râse Victor. Să vezi ce-i fac când o prind!

Ana parcă era în transă. Nu era în stare să articuleze niciun cuvânt. El era acolo, cu ea, și nu fusese nevoită să zică nimic, să facă nimic. Stelele îi ascultaseră dorința. Intrară în dormitor. Victor o ajută să-și dea haina jos și o azvârli pe un scaun. Se aplecă apoi și-i scoase, unul câte unul, pantofii. Din nou, atingerea lui îi dădu fiori prin tot corpul.

– Cred că te deranjează rochia asta, nu? Hai s-o scoatem... Ce zici?

– Îhî..., reuși Ana să îngaime.

Simți bretelele căzându-i pe rând de pe umeri și mâinile lui Victor desenându-le traseul. Îi mângâie spatele și apoi brațele. Reveni apoi în zona gâtului și o sărută, mușcându-i ușor urechea. Îi auzea respirația ca un șuier prelung, asemenea sunetului pe care-l făcea scoica ei. Era incapabilă să facă vreun gest. Încercă să-l tragă spre ea, însă el îi prinse mâinile.

– Nu, îi zise Victor atât de încet, că Ana abia-i deslușí cuvintele. Nu te mișca. Vreau să simți, pentru prima oară, vreau să simți... Vei simți ceea ce simt eu pentru tine.

Ana se trezi târziu. Soarele își revărsa lumina în cameră, șoptindu-i că e deja amiază. După câteva clipe de stat în pat, realiză că

noaptea trecută nu fusese doar un vis. Se ridică și privi în jur. Totuși, nici urmă de Victor, niciun semn c-ar fi trecut pe-acolo. Inima îi bătea cu putere, o emoţie puternică puse stăpânire pe ea. Își luă halatul, înfășurându-se în el de parcă temperatura scăzuse brusc, iar apoi ieși din cameră. Din bucătărie, se auzea zgomot de vase și mirosul fin de cafea îi liniști pentru o clipă tremurul mâinilor.

– Ce faci, scumpo, te-ai trezit? ciripi Giulia, încântată s-o vadă.

– Ah, Giulia, tu erai...

– Da, eu. Cine credeai că e?

– Păi...

Ana rămase în ușă, nu știa dacă să intre în bucătărie sau să meargă în sufragerie.

– Nu e. A plecat.

– Dar...

– A plecat, repetă Giulia. Hai, stai jos. Îți pun niște cafea, să te trezești, că ești cam buimacă.

– Și..., începu Ana cu o voce stinsă, a spus ceva?

– Nu, se grăbea să ajungă nu știu unde. A plecat devreme.

– Înțeleg...

Giulia o lăsă să se așeze pe scaun și-i puse o cană mare de cafea. O scruta din când în când cu privirea, însă nu îndrăznea să spună nimic.

– Hai, întreabă-mă! Știu că mori de curiozitate, zise Ana într-un târziu.

– Ați...? începu Giulia, însă nu termină întrebarea.

– Offf, vrei să știi direct finalul! Eu aș vrea să știu de ce a plecat. Mi-a arătat ce simte și a plecat...

– Deci? Ați făcut ceva sau nu? insistă Giulia.

Ana o privi în ochi și simţi că amintirea nopţii trecute îi revine în minte ca o fotografie clară. Roșeaţa îi cuprinse faţa și urcă apoi încet spre urechi. Un zâmbet vinovat i se întipări pe chip.

– Aha! Știam eu. În sfârșit! începu Giulia să ţipe. Ar trebui să bem pentru asta.

– Hei! Stai... Ce-nseamnă asta? Calmează-te odată! A plecat...

– Și ce dacă?! Ai zis că ți-a arătat ce simte. Te iubește, nu? întrebă Giulia jubilând.

– Așa credeam... Dar acum că a plecat, nu știu ce să mai cred. Nu mi-a zis nimic concret, spuse Ana cu dezamăgire în glas.

– Dar tu i-ai zis lui?

– Nu prea...

– I-ai zis sau nu? Cu „nu prea“ să știi că nu merge, se agită Giulia mai mult pentru ea.

– Nu i-am zis, dar a plecat! țipă Ana la ea. A fost... a fost... nu am cuvinte, continuă ea pe un ton mai jos, însă a plecat, deci n-a însemnat nimic. Sunt o mare proastă. Am crezut că, dacă voi fi cu el...

Își lăsă privirea în pământ. Îi tremura buza de jos și, dacă mai scotea vreun cuvânt, sigur avea să izbucnească în lacrimi. Prefera să-și țină sentimentele în frâu, chiar și dezamăgirea pe care o simțea. Giulia se apropie de ea și o îmbrățișă. I se rupea inima s-o vadă așa. Ceva din atitudinea ei totuși o trăda, știa ceva ce Ana nu trebuia să știe. Iar Ana era prea dezamăgită pentru a observa.

– O să fie bine, scumpa mea, ai să vezi. Într-o zi, va fi bine.

Giulia plecase demult. Ana rămăsese singură. Ideile pe care le găsiseră pentru campanie erau așternute pe hârtie. Anei îi reveniră gândurile cenușii pe care le avusese cu o zi în urmă. Încercă să le alunge, însă se tot întorceau la ea, dându-i dureri de cap. Se apucă să-i scrie Dariei:

„Scumpa mea,

Ce mai faci? N-ai mai dat niciun semn în ultimul timp. Sper că ești bine. Eu nu sunt atât de bine precum aș fi putut fi... M-am văzut cu Victor. Sunt, pe de o parte, foarte fericită, dar pe de alta, nespus de tristă. Am realizat, în sfârșit, că-l iubesc, este bărbatul pe care l-am așteptat atâta vreme... Stelele mi-au spus-o, mi-au confirmat, însă

nu știu ce să cred. Mă iubește și el? Nu mă iubește? Am adormit în brațele lui și a doua zi m-am trezit singură. E-adevărat că mi-am dorit să rămână cu mine peste noapte. Și totuși, nu știu ce să fac: să-l caut, să-l las să mă caute? Când mă gândesc la el, simt că înnebunesc, gândurile-mi sunt bezmetice. Tot ce vreau e să mă țină-n brațe...“

Ana se opri din scris. Cuvintele își pierduseră sensul. Altădată, ar fi putut umple pagini întregi cu descrieri de sentimente și semne de întrebare. Acum părea a fi cu totul altfel. Se simțea atât de legată de Victor, și totuși, atât de departe de el. Cine-ar fi putut, oare, s-o sfătuiască? Dacă ea nu știa ce e între ei, atunci nimeni nu avea de unde să știe. Îi trimise e-mailul Dariei, sperând într-un răspuns rapid, deși nu erau multe șanse. Ieși pe balcon. Noaptea era mai neagră ca niciodată. Nici urmă de stele, iar de lună, nici atât. Ar fi vrut să-și mai poată pune o dorință, să privescă cerul și să spere în căderea unei stele. Numai ele, stelele căzătoare îi aduceau iubirea mai aproape. *Poate că-ntr-o zi va cădea și steaua ce-mi va aduce dragostea pe care o aștept. Într-o zi, vom privi împreună spre cer și ne vom dori iubire veșnică, iar tu, stea căzătoare, ne vei pecetlui dorința.* Gândul îi aduse un zâmbet neașteptat pe chip. O rază de speranță îi înflori Anei din nou în suflet. Atât timp cât după noapte venea o nouă zi în care soarele urcă pe cer, ea va continua să spere în mai bine, în mai frumos.

– Bună, Valery! Ce faci?

– Bună, scumpa mea! Ce mă bucur să te aud! Uite, sunt bine, merg spre studio. Tu când ajungi? Vreau să auzi noua melodie. Mi-ai dat o idee genială ultima oară când am vorbit.

– A, da? Despre ce e? Lucruri siropoase?

– Hmmm, ai putea spune și așa. E despre iubirea neîmpărtășită și stele căzătoare.

– Și, în final, se împlinesc dorințele? întrebă Ana, accentuând cuvântul „împlinesc“.

– Doar dacă steaua care a căzut e steaua ta. Nu întreba mai multe! Te aștept aici, chiar vreau s-aud și părerea ta.

– Ajung după prânz. Te pup!

Un cântec despre stelele mele. Un cântec despre noi, iubire. Oare ai simțit și tu?

Un parfum numit dorință

O muzică de vioară se auzea de undeva, o muzică sublimă ce-i dădea fiori în tot corpul și-i făcea inima să tremure. Ana grăbi pasul. În jur era întuneric, însă știa că, dacă se ghidează după muzică, va ieși la lumină. Pășea cu grijă. Simţea o adiere ușoară de vânt, ce acompania vioara. Era ca un orb cu mâinile întinse, încerca să îmbrățișeze ceva, pe cineva. Sunetul muzicii se apropia de ea, gâdilându-i auzul. Negrul începu să se facă gri.

Un parfum ciudat venea odată cu lumina. Un parfum pe care-l știa. Vioara își cânta în continuare cântecul, cu tristețe, cu iubire, numai pentru ea. Se făcu lumină. Privi în jur, chinuindu-se să-și obișnuiască privirea cu lumina puternică. Cântecul mării o luă pe neașteptate.

Valuri turcoaz se spărgeau de stânci într-o broderie albă. Rămase o clipă nemișcată, nu înțelegea cum și de unde apăruse frumusețea din jur. Sunetul cristalin de vioară se auzi din nou, acum mai puternic, mai clar. Se uită în urmă și văzu o pădure deasă de un verde-intens. Vioara o călăuzise spre lumină. Dar ce era cu parfumul? Îl simţea ca pe o a doua haină, însă părea a fi doar o amintire de mult uitată. Închise ochii, încercând s-o readucă la viaţă. Văzu, cu ochii minţii, o privire, un surâs. Întinse mânile, pentru a prinde amintirea. Îmbrățișă

doar muzica viorii ce-și continua declarația de iubire pe note joase, ca niște picături de ploaie într-o zi cu soare. Poate că dac-ar găsi vioara...

Ca un somnambul în noapte, se lăsă purtată de muzică. Simțea nisipul sub talpă, fierbinte și fin. Simțea că plutește pe un nor de cântec. Stâncile erau, acum, tufe de flori colorate. Fluturi albaștri își fâlfâiau aripile neobosiți. Valurile jucau în jurul lor dansul fericirii. Cu fiecare pas, muzica se auzea mai tare, mai grăbită. Un val uriaș apăru de nicăieri și se sparse de ultima stâncă, transformând-o într-un copac cu flori. Mii de fluturi apărură de nicăieri și de pretutindeni pentru a-și începe dansul fermecat.

Din spatele copacului, apăru o umbră ținând în mână o vioară de argint. Sursa muzicii era acolo, o umbră fără chip, doar un nor de fum și o vioară. Fluturii se mișcau în ritmul din ce în ce mai vioi al muzicii. Ana se simțea ca într-un film în care urma să apară personajul principal. Din nou, parfumul veni spre ea ca o vrajă. Îl căută pe cel care-l purta, însă singura prezență vie din jur erau fluturii. Se strânseră toți la un loc și porniră într-o spirală spre înalt. O formă ciudată se ascundea în spatele lor. Ana se apropie, ușor atrasă de parfum. Întinse mâna și fluturii se risipiră ca luați de vânt și împrăștiați în aer. Era acolo. El era acolo, atât de real, atât de frumos.

Cum de nu-i recunoscuse de la început parfumul? Se apropie și el, privind-o cu surâsul său bine știut. O îmbrățișă și deveniră un întreg pierdut în cântecul viorii de argint. Căldura lui îi dădu o senzație de bine și își dori să rămână așa pentru totdeauna, însă fluturii se năpustiră asupra lor și totul deveni cenușiu. Începu să-l strige, dar cuvintele se pierdură în neant.

Ana se trezi țipând după Victor și respirând greu. *Doamne! Ce vis! Și totuși... parfumul lui...* Își duse mâinile la ochi. Nu se putea mișca. Senzația era atât de ciudată. Parcă fusese acolo, cu Victor. Îi simțise parfumul și acum îi rămăsese cumva impregnat în piele.

– Oare te mai gandești la mine? Mă visezi și tu, iubitule? zise ea în șoaptă.

– E foarte ciudat, să știi! spuse Lisa gânditoare. Cred că toate visele astea ale tale au un înțeles. Fluturii care zboară înseamnă flirt, știi? Ba chiar indiferență și superficialitate.

– Nu pricep... Ce legătură au cu mine, cu Victor?

– Stai așa, că n-am terminat! Fluturii așezați într-un loc mai înseamnă necesitatea de a adopta o poziție clară, de a căuta și găsi stabilitatea.

– Păi, nu asta căutăm toate? Stabilitate? Siguranță? întrebă Giulia, foarte serioasă.

– Mda... siguranță, începu Simy. Privea pe geam, părând a fi cu gândul în altă parte. Însă căutăm, în același timp, și cai verzi pe pereți: prinți fermecați și povești cu zâne. Cred că nu vom reuși să trecem niciodată peste visurile pe care ni le-am făcut în copilărie. Ne vom zbate mereu între două lumi, realitatea și lumea din mintea noastră.

Fetele rămaseră mute. Schimbară priviri nedumerite, însă nu îndrăzneau să întrebe nimic. Așteptau cu răsuflarea tăiată ca Simy să vorbească mai departe.

– Poate că ne-ar fi mai bine dacă am fi ca ei, mai realiste. Poate că visurile astea ale noastre nu sunt bune, zise Simy, iar apoi tăcu și privi în continuare în altă direcție.

– Simy... ai pățit ceva? S-a-ntâmplat ceva cu Sorin? o întrebă Ana după câteva clipe de tăcere.

– De ce să se fi-ntâmplat ceva? îi întoarse ea întrebarea.

– Păi, nu știu, pari... tristă.

– Nu, scumpa mea. Sunt bine... Însă mă uit la tine. Trăiești o poveste cu zâne, pe care, culmea, nu ești în stare s-o aduci la lumină. O ții pentru tine, o visezi și atât. Așa suntem toate, fiecare dintre noi trece prin asta la un moment dat. Eu cred că am reușit să mă pun pe linia de plutire.

– Dar?

– Prințul meu e mereu acolo și uneori mă gândesc că sunt egoistă. Simt că nu-l iubesc îndeajuns, că nu fac destule și continui și eu să visez.

– Păi, e bine că visezi...

– Da, Lisa, e bine… dar, știi, visurile mele se împlinesc, el le împlinește, iar eu nu știu care sunt visurile lui.

– Offf! Cred că exagerezi, zise Ana. Te-ai gândit, oare, că tu ai putea fi visul lui, tu și fetița? Și, la urma urmei, de ce nu-l întrebi?

– L-am întrebat.

– Și?

– Și el a zis la fel: că eu și fetița suntem visul lui.

– Clar! începu Giulia. Tu nu mai ai nicio problemă și te-ai gândit să-ți faci una. Trezește-te! Nu te mai gândi la prostii!

– Cred că-i merge prea bine, zise Lisa, scuturând-o de braț. Poate c-ar trebui să plecați și voi pe undeva, singuri.

– Ei, na! Nu putem acum.

– Ba puteți, avem noi grijă de scumpica ta, adăugă repede Ana.

– Sigur că da! Hai, Ana, lasă asta! Spune, mai bine, când ai de gând să te împaci cu Victor?

– Offf, cum naiba să mă împac? N-a mai dat niciun semn.

– Poate așteaptă el un semn de la tine, zise Giulia. La asta te-ai gândit?

– M-am gândit… însă el a plecat atunci, dimineața, de la mine. N-a spus nimic. Poate c-a fost un rămas bun din partea lui, înainte de-a merge mai departe alături de…

– Hai că nu ești prea sănătoasă la cap. Dacă gândești așa, de ce mai visezi la el? întrebă Lisa ușor iritată. Dac-ai crede asta cu-adevărat, cred că l-ai fi lăsat tu însăți în urmă și ți-ai fi văzut de viață.

– Gata! Hai să schimbăm subiectul, că mă doare capul, se plânse Ana, ascunzându-și fața în mâini.

– Da, sigur! Hai să-l schimbăm, că așa știe ea cel mai bine, să se fofileze, să fugă de realitate, zise Giulia, nemulțumită de reacția Anei.

– Auzi! Ia termină cu asta, știi foarte bine că a plecat în dimineața aia. Am sperat să nu mai plece, însă a dispărut ca măgaru-n ceață, fără un cuvânt. Atunci nu m-am fofilat, am fost eu. Și am crezut că va rămâne.

– Da, sigur, dar erai beată. Poate că vrea ca tu să-l dorești și ziua, când ești trează. Te-ai gândit la asta?

– Are dreptate, zise Lisa, e posibil să aștepte un semn din partea ta.

– Până la urmă, tu l-ai îndepărtat, nu? interveni și Simy.

Ana știa că fetele au dreptate. Ea îl îndepărtase, însă orgoliul n-o lăsa să-și coboare garda. Avea să facă din nou ce știa cel mai bine, se va adânci în muncă. Poate că într-o zi se va trezi din mândrie și va spune ce are de spus. *Sper să nu mă trezesc prea târziu...*

Era din nou noiembrie. Un sentiment ciudat puse stăpânire pe Ana. Trecuse un an, dar amintirile îi erau încă foarte proaspete. Și totuși, parcă trecuse o viață. Nu se lăsă însă cuprinsă de tristețe. Reușise să meargă mai departe, reușise să-și îngroape morții, dar și amintirile. Se mai oprea din când în când la mormântul lor și lăsa câte o lacrimă, în loc de floare. Promisese să meargă înainte și trebuia să se țină de cuvânt. I se scursese încă un an din viață. De data asta însă, simțea că trecuseră șapte. Tragedia vieții o maturizase brusc. Devenise o femeie puternică, însă, ca orice femeie de acest fel, avea, și ea, slăbiciunea ei. Un vis, o dorință neîmplinită încă, un bărbat pe care-l iubea și pe care și-l dorea alături. Deși nimic nu-i mai făcea vocea să-i tremure, gândul la Victor îi dădea mereu emoții. Era punctul ei slab. Reușea să facă abstracție de el prin muncă.

Într-una dintre acele dimineți încărcate cu planificări și rapoarte ce se cereau întocmite, Ana primi un telefon care o făcu să uite puțin de muntele de sarcini de rezolvat.

– Doamne, ce mă bucur că te aud, strigă Ana în telefon.

– Da, Anușka! Nu ne-am mai auzit de secole. Hai să ne vedem și noi zilele astea. Am atâtea să-ți povestesc. Și cred că și tu, zise Mara cu aceeași voce pițigăiată pe care Ana o știa prea bine.

Se întâlniră în aceeași zi în barul în care o dusese Valery. Aceeași atmosferă de poveste și muzica tot în surdină. Privind-o pe Mara, Anei nu-i veni să creadă cât de mult se schimbase. Părea a fi mai puțin agitată și, în plus, renunțase la bronzul de solar. Avea un chip luminos, de parcă ar fi fost îndrăgostită.

– Am auzit atâtea despre tine, nici nu știi cât m-am bucurat! Într-un timp, efectiv dispăruseși, însă de când cu noua campanie RealCo, ești peste tot.

– Ei, nici chiar așa. Fac tot ce pot să meargă proiectul ăsta… și…

– Merge! Și încă cum, vuiește presa, pe bune.

– Tu unde mai lucrezi? Presupun că „te-ai despărțit" de Valeria, nu? întrebă Ana, curioasă.

– Da. La scurt timp după procesul acela stupid. M-a bănuit că te-aș fi ajutat și mi-a făcut viața un calvar în perioada aia. Mi-am dat demisia, până la urmă, lucru care a afectat-o rău. Nu se aștepta.

– Cred și eu, întâi eu, apoi tu…

– Aha, și apoi am stat pe tușă vreo lună sau mai mult – nici nu mai știu —, însă apoi mi-am găsit un job foarte bun, zise Mara și făcu o pauză scurtă, îndreptându-se de spate.

– Presupun că ești tot PR, nu?

– Evident! La o agenție matrimonială. Dac-ai știi cât sunt de încântată!

– Cred și eu. Întotdeauna ai fost fascinată de nunți, de mirese.

– De iubire, zise ea și-și spijini bărbia în mâini, visătoare. – Și? Ți-ai găsit alesul? întrebă Ana pe un ton misterios. Pari foarte îndrăgostită.

– He-he! Păi, sunt, dar de muncă. Momentan, sunt atât de prinsă cu serviciul, că nu am timp nici să respir. Dar sunt fericită, văzând atâtea cupluri împlinite. Mă gândesc că, într-o zi, îl voi întâlni și eu pe el, oricine-ar fi.

Anei nu-i venea să creadă, Mara părea o cu totul altă persoană. Poate că Valeria avea și ea ceva bun, reușise, cumva, să transforme oamenii în bine. O ascultă pe Mara povestind despre ultimul proiect, însă nu auzea nimic, doar o admira pe femeia care devenise. Într-un târziu, se ridicară să plece. Pierduseră noțiunea timpului, prinse fiind în povestirile lor. Mara o luă înainte, expunând o întâmplare hazlie de la una dintre nunți. Împinse ușa, privind în urmă, către Ana, și brusc realiză că lovise ceva. Dincolo de ușă, se auzi un strigăt ca de câine bătut, aducând însă cu un ton uman. Speriată de strigăt, Mara împinse din nou ușa, de data asta mai încet. Un bărbat blond încerca să se ridice, ținându-se de nas.

– Vai de mine, țipă Mara. Te-am lovit! Îmi pare atât de rău, zise ea și dădu să-l ajute.

El rămase însă cu ochii ațintiți asupra Anei.

– Giani? zise Ana uimită. Ești bine? zise și ea și sări să-l apuce de celălalt braț.

Bărbatul blond cu care ieșise cu puțin timp în urmă era victima acelei uși deschise neatent sau, mai bine-zis, a Marei. Acesta privea în continuare uimit când la ea, când la Mara.

– Trebuie să te ducem la spital, strigă Mara. Hai! Ridică-te!

– Nuuu! Nu merg la niciun spital, n-am nimic, ripostă Giani.

– Cum să n-ai?! Ești plin de sânge, nu vezi? Hai că te ducem, să chem un taxi, zise Ana, căutându-și telefonul în geantă.

– Nuuu, sunt... La naiba, ce doare! Sunt cu mașina.

– Și cum crezi tu c-o să conduci? întrebă Mara, ținându-l de după mijloc.

– Păi, voi...

– Eu n-am permis, zise Mara, iar Ana nu mai conduce.

Giani se uită la Ana cu o privire întrebătoare, ștergându-și de zor sângele ce nu contenea să curgă.

– Dă-mi cheile! Unde-ai lăsat-o? întrebă ea foarte serioasă.

A venit momentul! își zise ea și porni spre mașină, lăsând-o pe Mara cu Giani. Când ajunse la automobil, îi privi cu coada ochiului. *Poate că Giani este bărbatul pe care-l așteptai, draga mea!* Un zâmbet îi apăru pe față, deși nu era cel mai bun moment pentru asta. Simțea că un nou cuplu avea să se formeze și asta chiar din clipa aceea. *Nu m-aș fi gândit la voi doi nici într-o mie de ani!*

– Da, chiar așa a fost! Cred c-or să rămână împreună, zise Ana, mâzgâlind ceva pe un bilețel.

– Dar tocmai Gimi-Giani? Chiar nu-mi vine să cred, pe cuvânt, chicoti Giulia.

– Măi, cred c-a fost destinul.

– Daa! I-a tras-o fix în nas. Ce tareeee!

Liviu intră în birou, făcându-i Anei semn să se ducă în sala de ședințe.

– Hai că ne auzim mai încolo, am o ședință acum. Pa!

– Pa!

Ana se ridică de la birou, luându-și cana cu cafea încă fierbinte și ieși. Venise momentul să vorbească cu Liviu. Îi spusese, cu o zi în urmă, pentru a-l mobiliza, că are nevoie urgentă de el, însă voia să aducă în discuție și acel subiect care-o rodea de atâta vreme.

– Ce faci, domnule? Rar te mai vede omul.

– Da, măi, colega, am avut o grămadă de mărunțișuri de rezolvat. A mers cam prost logistica și a trebuit să-l ajut pe Martin. Acum sper să fie bine. Problema e că, de când cu pregătirile pentru campanie, au început să crească și cererile de produse. Și când mă gândesc că nici n-au fost lansate și deja sunt comenzi...

– Da, știu. Au fost niște scăpări de informații în presă și ni se face reclamă gratuită. Nu-i rău deloc!

– Ohooo, e încă foarte bine! O să „explodeze" vânzările luna viitoare. Trebuie să asigurăm distribuția, stocurile, tot. Mă doare capul când mă gândesc.

– Cred și eu!

– Dar cum au reușit să scape informațiile alea în presă? Sunt curios, întrebă Liviu, făcându-i cu ochiul.

– Să zicem că am niște prieteni care au, și ei, alți prieteni.

– Haa, ce ne-am face fără prieteni? izbucni Liviu în râs.

– Apropo de prieteni. Mă văd zilele astea cu o amică, n-ai vrea să ieși cu noi? Cică...

– Hai, mă, lasă-mă cu astea.

– Ascultă-mă, căposule! Cică vrea să mă cupleze pe mine, dar m-a rugat să vin cu cineva, să nu se simtă niciunul dintre noi aiurea. Ce zici?

– Aaa, așa mai merge!

– Perfect! Te anunț eu când și unde mergem, zise Ana, mulțumită de ideea pe care o avusese.

– Și... e drăguță amica asta a ta?

– Păi, e aşa şi-aşa. Acum, depinde dacă-ţi plac roşcatele.

Un ciocănit uşor îl făcu pe Liviu să-şi reţină răspunsul. Olivia intră în sală însoţită de Miruna. Mica lor şedinţă se transformă într-o şedinţă în toată regula. Veniră, pe rând, şi directorii celorlalte departamente, fiecare etalând o figură mirată.

– Dragilor, mă bucur c-am reuşit să vă adun pe toţi. Știu că am organizat totul pe nepusă masă, însă aş vrea să vă spun câteva cuvinte. În viitorul apropiat, vom avea mult de lucru şi nu ştiu când ne vom mai vedea toţi.

Le făcu semn să se aşeze şi, după un moment de linişte, începu ceva ce se voia a fi un discurs, însă Olivia îl ţinu de aşa manieră, încât fură cu toţii impresionaţi şi, mai mult decât atât, motivaţi să facă tot ce le stătea în putere ca să obţină rezultate excelente.

– Fiecare dintre voi are responsabilitatea unui departament al lui, vă cunoaşteţi oamenii şi limitele. Am încredere că veţi face tot ce vă stă în putere ca să ne atingem şi chiar să ne depăşim obiectivele.

Plecară cu toţii mulţumiţi, cu gândul la reuşita din acel final de an. Olivia o rugă pe Ana să mai rămână câteva minute.

– Draga mea, ştiam că vei reuşi…

– Greul de-abia acum începe, o întrerupse Ana.

– Nu la asta mă refer, draga mea. Mă refeream la tine, la faptul că te-ai pus pe picioare.

– Aaa…

– Ţii minte ce mi-ai spus anul trecut, când am venit la tine după…, mă rog, incident?

– Că nu mai vreau să vin la serviciu? zise Ana plecând privirea.

– Şi asta, dar mi-ai zis şi că nu mai eşti în stare de nimic şi, uite acum, ai pus pe picioare cel mai mare proiect de la RealCo. Nu numai că va fi un succes răsunător, dar avem deja comenzi. Îţi dai seama? Niciodată n-am avut comenzi cu atât timp înainte de a lansa o gamă de produse, iar de publicitatea gratuită nici nu mai zic. Practic, departamentul de vânzari va trebui să onoreze comenzile existente. Va fi o nebunie!

– Cu siguranţă! Să vezi după concert.

– Da! Ca fapt divers, să ştii un lucru: colegii noştri din State ne-au mărit bugetul pentru campanie, au fost foarte încântaţi de idee. Dacă o să meargă așa cum cred eu, e posibil să-ţi facă o propunere de colaborare.

– Adică?

– Vei vedea. Cam atât momentan. Acum te las, că trebuie să verific nişte acte. Succes!

– Mersi, Olivia, zise Ana, căzând deja pe gânduri.

De ce nu pot avea același succes și-n dragoste? De ce trebuie să se adeverească superstițiile astea urâte? Ori carieră, ori dragoste… La naiba cu tot!

Ana se întoarse în birou, gândindu-se la visul ei cu fluturi, la Victor și la parfumul lui. Ar fi vrut să-l sune și să-i povestească tot, să-i spună de Valery şi Liviu, de Olivia și vestea ei ciudată, de proiectul cel nou, să-i spună ce simte pentru el. Îşi verifică telefonul, avea trei apeluri de la Simy şi două de la Lisa. Apelă ultimul număr.

– Ce faci? Unde-ţi ţii telefonul? chiţăi Lisa în telefon.

– Eram într-o ședință.

– Aaaa, OK. Mi-a spus Giulia c-ai condus. Uau! Mă bucur pentru tine!

– Mersi, cred că era și timpul.

– Şi… ești cu mașina acum?

– Daaa, mă mir c-a mai pornit, după atât timp.

– Ei, cum naiba să nu pornească?! Și-acum zi-mi de Giani. Cum s-a-ntâmplat? Giulia n-a avut răbdare să-mi povestească.

Era joi. Ziua cea mare, ziua în care Liviu urma să se vadă cu Valery. Deși plănuise întâlnirea cu ei, Ana nu avea de gând să se ducă. Plecă mai devreme de la serviciu. O mică sesiune de cumpărături era bine-venită în orice moment, deși nu avea niciodată răbdare să cutreiere magazin după magazin.

Intră în primul magazin cu parfumuri, căutând parfumul lui. Îl găsi, în cele din urmă, o sticlă de un albastru-intens, exact ca

fluturii. Pulveriză o dată din el pe încheietura mâinii. Lăsă parfumul să se impregneze și apoi inhală cu nesaţ. Simţi toţi fluturii din vis năpustindu-se asupra ei, îl simţi pe Victor îmbrăţişând-o din nou. Vocea uneia dintre fetele din magazin o trezi din visare.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă fata, cu un zâmbet foarte roz.

– Aaaaa, momentan nu… De fapt… caut un parfum, însă nu știu sigur de la ce firmă e, zise Ana. În realitate, nu avea în minte niciun parfum, însă cuvintele îi ieșiră din gură fără voia ei. Cred că *Dorință* se numește…

– Îl avem. *Wish!* E apărut de curând și e absolut superb. Păcat că nu-i fac mai multă reclamă. Haideţi cu mine, zise fata și porni grăbită printre standuri.

Ana o urmă fără a scoate un cuvânt. Parcă era din nou în visul ei ciudat, călăuzindu-și pașii după o muzică sublimă de vioară.

– Uitaţi, acesta este, îi zise fata încântată. Îi întinse o hârtie îngustă pe care dădu un puf. O privi atent pe Ana și adăugă: Să vă dau puţin pe mână, se simte altfel faţă de hârtie.

Ana îi întinse mâna dreaptă, neputându-și lua ochii de la sticluța turcoaz. Fluturii din interior o hipnotizaseră. Îi ceru fetei s-o lase câteva minute, până avea să se mai ducă mirosul înțepător de început. De fapt, știa, acela era parfumul pe care-l voia, deși nu fusese sigură de asta până atunci. Visul ei era cuprins într-o sticlă de parfum, visul ei cu fluturii și marea. Era visul unei dorinţe. Îl cumpără fără a sta pe gânduri. Ieși din magazin zâmbind. Sesiunea de cumpărături se încheiase chiar înainte de a fi început.

În drum spre mașină, o sună Valery. Părea fericită, dar și tristă. Porni către barul unde se întâlnise ea cu Liviu.

– Cum adică a plecat? întrebă Ana iritată. E dobitoc sau ce?

– Nu, doar că l-a sunat un tip, Mario sau Marian.

– Martin.

– Așa. Și a trebuit să plece, părea a fi urgent, zise Valery cu o privire tristă.

– Şi, altfel, cum a fost? Nu-mi pari prea bine.

– Nici nu prea sunt... Ce să zic?! A fost foarte mirat să mă vadă, ba chiar a şi glumit niţel: „Deci tu eşti prietena drăguţă şi roşcată a Anei!“ Până la urmă, a fost bine, cel puţin nu s-a întors pe călcâie să plece.

– Atât i-ar fi trebuit! Și? Ce-aţi vorbit? I-ai zis ce simţi?

– A fost ciudat... Au fost câteva clipe în care n-am ştiut ce să spun. El cu atât mai mult tăcea. Însă i-am spus apoi că-mi pare rău pentru cum au ieşit lucrurile în trecut, i-am povestit situaţia de atunci. A fost surprins, ştii? Chiar nu se aştepta.

– Normal, în capul lui era altă poveste. Și el ți-a zis ceva?

– M-a întrebat de ce n-am zis nimic până acum, în toţi anii ăştia. N-am ştiut ce să spun, am tăcut. Anuşka, dac-ai şti cum m-am simţit! Parcă eram la prima întâlnire, parcă eram din nou fetiţa de liceu, îndrăgostită până peste cap de colegul de bancă.

– Ce drăguț! Și el ți-a zis ceva? Orice...

– Păi, asta e, n-a spus nimic. Mă rog, mi-a zis, dar la un moment dat i-a sunat telefonul și a plecat, spuse Valery dezamăgită.

– Și când vă vedeți din nou?

– A spus că mă sună el, dar părea că vrea să scape de mine. Ce fac, Anuşka? Ce mă fac?

Lacrimi imense începură să-i curgă pe obraji. Ți se rupea inima s-o vezi aşa. Ana o luă pe Valery de după umeri și încercă să-i aline suferinţa.

– Va fi bine, scumpa mea, îţi promit, îi șopti ea la ureche. Va fi bine.

Ana ajunse acasă într-un târziu. Aşeză parfumul pe masă. Părea a fi o bijuterie ruptă din mare. Iar mirosul era divin. Un vis. Era dorinţa ei ce urma să se împlinească. Gândul la Valery și Liviu o făcu să-și lase deoparte propria năzuință și să lucreze puţin la dorințele lor. Îl sună pe Liviu.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întrebă el morocănos.

– Cum ce s-a-ntâmplat? Ai ieşit cu Valery şi nu mă suni? întrebă ea, scoasă din sărite.

– Păi, de ce?

– Cum adică de ce? Cel puţin să mă-njuri. Spune-mi, ţie chiar nu-ţi mai pasă de ea?

– De ce eram, oare, sigur c-o să reacţionezi aşa? Hai, măi, colega, nu te mai stresa, mă gândeam c-o să vorbim mâine. Nu mă aşteptam să mă duci aşa de nas. Auzi tu, „amica ta roşcată“! De ce nu m-am gândit?!

– Şi? O vei căuta, nu? întrebă Ana într-o suflare.

– De ce?

– Hai nu mă enerva, strigă Ana la el.

– Măi, dar eşti aprinsă rău. Ce-ar fi să bagi puţin capul sub duş?

– Liviule, nu fi idiot! Spune-mi, o iubeşti sau nu?

– Tu ce crezi? O iubesc sau nu? îi întoarse el întrebarea.

Ana simţea cum îi creşte tensiunea, deşi ştia că Liviu se juca puţin cu nervii ei. Se trezi, în secunda următoare, ţipând la el:

– Da! Cred c-o iubeşti, cred că eşti mort după ea, însă eşti prea dobitoc s-o recunoşti. Şi nu-nţeleg de ce te comporţi aşa. Fata a lăsat garda jos, şi-a cerut scuze, te iubeşte, Liviu! Te iubeşte! Ştii ce-nseamnă asta? Femeia vieţii tale TE IUBEŞTE! Iar tu te comporţi ca un idiot.

– Văd c-ai răspuns singură la întrebare, zise el cu o voce stinsă, lipsită de ironie şi de orice formă de tachinare; Liviu părea mai degrabă trist.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Ana, domolindu-şi nervii.

– Nu ştiu, trebuie să mă gândesc. Nu ştiu dacă e un moment bun pentru a începe ceva, ştii tu, se apropie campania. Nu cred c-ar da bine să vuiască presa că ea are o legătură cu cineva, oricine.

– Da, dar...

– Ana, ştii foarte bine că presa abia aşteaptă ca Valery să facă o mişcare greşită. Ea este vedeta, imaginea noastră, pică ea, picăm şi noi. Înţelegi?

– Mda... dar o iubeşti, da?

– Îţi zic altădată, OK?

– Mai bine i-ai spune-o ei, dar bine, fie.

– Noapte bună! Liniștește-te.

– Noapte bună și ție.

Abia acum realiză Ana cât de realist era Liviu. Ea nu se gândise nicio clipă la cum ar fi afectat relația lor toată munca, campania și, cel mai probabil, concertul. Valery avea să înțeleagă punctul lui de vedere, trebuia să înțeleagă.

– Tintin, scumpule, hai să mâncăm. Ți-e foame și ție, nu?

După ce făcu un duș, Ana pregăti ceva de mâncare și se așeză pe un fotoliu în sufragerie, cu laptopul în față. Aproape că scăpă furculița din mână când văzu e-mailul de la Daria:

„Bună, scumpa mea!

Te rog să nu mă-njuri că n-am mai dat niciun semn până acum. Am tot zis că vă scriu, însă am fost atât de prinsă cu treburi în ultimul timp, că nici n-am mai deschis calculatorul. Trist, știu. Acum însă, mi-am făcut timp și o să-i scriu fiecăreia în parte.

Mă bucur că ești bine, deși, nu știu dacă „bine“ e cuvântul cel mai potrivit. Cred c-ar trebui să-i spui ce simți. Lasă și tu odată în viață orgoliul deoparte și spune ce ai pe suflet! Îl iubești, dacă simte la fel, nu te va lăsa să pleci, altfel... vei merge mai departe. Găsește momentul și fă-ți curaj! Nu merită să aștepți atâta, nu poți să prevezi ce se va întâmpla în viitor. Tu știi cel mai bine că am dreptate!

Despre mine, ar fi multe de povestit. Momentan, nu pot spune decât că am progresat mult, am învățat o grămadă de chestii noi. Nu-mi imaginam cât de avansați pot fi oamenii de aici! Mi-am făcut câțiva amici, ți-ar plăcea cu siguranță. Mă întrebai, într-un e-mail, dacă m-am îndrăgostit. Ei bine, da. Și cred că asta mă ajută foarte mult. Am avansat în astea două luni de când sunt cu el, am progresat cât în tot restul anului. E ciudat, dar și foarte plăcut.

Însă nu dau detalii, e cam devreme. Vorbește cu Victor!

Te pup!
D.“

Nu-i venea să creadă. Daria avea pe cineva. *O veste minunată. Într-o zi, ne va anunța că se mărită! Și poate c-ar trebui s-o ascult... să le ascult. Cred că au dreptate.* Se apucă să scrie un e-mail:

„Domnule Carsten,

Ce mai faceţi? Am avut un vis ciudat în care apăreaţi și dumneavoastră. A fost foarte ciudat. Am simţit până și parfumul cu care vă daţi! Sublim!

Astăzi mi-am luat un nou parfum, se numeşte Wish! Parcă e visul meu. Însă ceva lipsește... Poate mă ajutaţi să găsesc această piesă lipsă.

Ana“

Trimise e-mailul. O secundă mai târziu, se întrebă de ce alesese tonul acela politicos, de ce-i spusese de vis, de parfum. Termină de mâncat și duse vasele în bucătărie. Când reveni, un e-mail o aştepta:

„Bună, domnișoară!

Uite, sunt bine. Mă gândeam să merg la somn, că a fost o zi lungă și o seară și mai și. Să înțeleg că ţi-e puţin dor de mine? Hai să ne vedem la o cafea zilele astea. M-ai făcut curios cu parfumul tău.

Victor“

Îi răspunse cu un alt e-mail, în care-i scrise că se vor auzi la un telefon. Da, îi era foarte dor. Însă nu voia să-și mărturisească sentimentele într-un e-mail, voia să i le spună față-n față. Mai pulveriză o dată un strop de parfum și stinse luminile, în drum spre dormitor. Inhală acel miros al visului pe care-l avusese, parfumul numit dorinţă, și se afundă în perne. Acum nu mai conta nimic. Când închidea ochii, totul lua forma unui vis frumos, a unei dorințe ce avea să se împlinească.

Noapte albă

Venise momentul. După luni întregi de pregătiri, după tot atâtea zile de stres și nopți nedormite, sosise ziua pe care o așteptau cu toții. Nu simțise niciodată o asemenea apropiere față de colegii de muncă, însă, după timpul petrecut împreună, aveau cu toții un sentiment de apartenență la o mare familie. Petrecea la birou mai mult de douăsprezece ore pe zi și, cu cât se apropia ziua evenimentului, cu atât avea senzația că mai erau multe de făcut. Nu o dată s-a trezit în zori cu mâna sub cap, pe birou, și cu spatele înțepenit, însă nu se plângea. Simțea că toată osteneala ei avea să ducă la ceva bun, la ceva fantastic. Își impusese doar să aibă întotdeauna la birou haine de schimb. Trebuia să-și mențină profesionalismul până la final. Și iată că ziua sosise. Ana era cu nervii întinși la maximum.

– Ana, ești gata? o întrebă Liviu, intrând grăbit în birou. Uite și cafeaua ta.

– Da, mersi. Azi cred că voi avea nevoie de o perfuzie.

– Da! Să băgăm cafea în venă. În ce hal suntem! zise Liviu trântindu-se pe scaunul din fața biroului.

– Ce faci, măi? Te-așezi? Nu mai plecăm?

– Lasă-mă să respir și eu o secundă, malefico! M-ai zorit toată săptămâna.

– Încă nu ți-ai dat duhul, zise Ana cu un zâmbet sarcastic pe față.

– Nu, dar cred că vei avea tu grijă s-o fac, zise Liviu dându-și ochii peste cap.

– Cu siguranță, aprobă ea. În legătură cu cealaltă poveste, te-ai gândit cum faci?

– Da, zise Liviu șoptit și-i făcu semn să se apropie, dar nu-ți zic nimic. E micul meu secret.

– Măi! Nu uita că...

– ...datorită ție am reușit să vorbesc cu ea. Știu, știu! Cât o să-mi mai scoți ochii cu asta?

– Ori de câte ori va fi nevoie. Hai, zii, care e secretul?

– Poți să ții un secret? întrebă el pe același ton scăzut.

– Sigur. zise Ana repede.

– Și eu, îi replică Liviu și începu să râdă, foarte amuzat de strâmbătura Anei.

– Să mergem, colega! Ne așteaptă marele concert.

– Offf, hai! Cu Valery ai vorbit? La cât ajunge, până la urmă?

– Mai încolo, era în drum spre coafor.

– Perfect! O sun când ajungem. Așa... uite sacoșa asta... și asta, zise Ana și scoase de după birou două sacoșe imense și colorate.

– Ce-s astea? întrebă Liviu mirat.

– Ei, diverse. Nu mai pune atâtea întrebări. Hai acum, ce mai stai?

– Mda... presupun că ți-ai luat juma' de șifonier după tine. Femeile...

Părăsiră sediul firmei în grabă, deși totul era deja pus la punct. Avea să fie o zi foarte lungă. De fapt, cea mai lungă zi din an. Ana nu dormise decât vreo două ore cu o noapte înainte, însă avea o energie stranie, emoția produsă de apropierea evenimentului îi pompa adrenalină în sânge mai ceva ca un sport extrem. Pentru o clipă, simți nevoia să audă o vorbă bună de la Victor, însă-și alungă gândul. Nu mai putea să-l sune. Trebuia doar să-și vadă de viața ei. Și totuși, cu el trăise un vis frumos la care nu putea renunța. O parte din ea urla disperată după el, însă cealaltă parte îi spunea că se sfârșise.

Rămase cu privirea ațintită asupra orașului gri de dincolo de parbriz. Era o vreme ciudată, mult prea caldă pentru luna decembrie, însă cenușie și apăsătoare. Mirosea a iarnă, cu toate că iarna adevărată

se lăsa încă așteptată. Cu o lună în urmă, reușise să se vadă cu Victor. Amânaseră întâlnirea de vreo două ori, dar într-un final reușiseră. Un local luminos, totul în alb și negru. Pereţi albi, mese și canapele negre, scaune albe și negre, aranjamente fanteziste în aceeași combinaţie de alb-negru. Odată ajuns acolo, îţi venea, mai întâi, să stai și să studiezi detaliile, și abia apoi să ceri o cafea.

– Sper că n-au numai cafea neagră, zisese ea, ducând mâna la gură ca să ascundă un zâmbet ușor ironic.

– Poate au cafea albă. N-am mai văzut până acum, deci ar fi ceva nou.

– Daaa! Ia să vedem.

– Ești cam ocupată în ultimul timp, abia de te mai vede omu', îi zisese Victor, lăsându-se pe spate și făcându-i semn chelnerului.

– O, da! Nici nu-ţi închipui cât de ocupată sunt!

Comandaseră două cafele. Au renunţat la gluma cu cafeaua albă, deși Anei îi ardea limba să întrebe.

– Și o apă plată, vă rog, adăugă ea repede. Cu lămâie și la temperatura camerei. Mulţumesc!

– Văd că nu ţi-ai schimbat preferinţele, zise Victor.

– Nici tu, atitudinea.

– Da?! Ce atitudine am?

– Păi, atitudinea asta a ta de om important.

– Ha-ha ! Și ce? Nu sunt un om important?

– Sigur că ești! zise ea zâmbind. *Nici n-ai idee cât de important...*

Vorbea cu el de parcă-l cunoștea de-o viaţă. Avea senzaţia că nu se despărţiseră nicicând și că anul petrecut departe de el se evaporase ca un vis urât în zori de zi. Cu toate acestea, nu reușea să aducă vorba de ceea ce voia de fapt. Parcă vorbele-i ieșeau singure pe gură, spunând cu totul altceva.

– Miroase bine parfumul, zise Victor într-un târziu.

– Mersi, e superb, chiar nu mi-a venit să cred când mi l-a pus fata de la magazin în mână. Era ca un vis!

– Așa, apropos de vis, nu-mi povestești și mie?

– Păi, nu-mi mai aduc aminte prea bine, însă știu că am visat fluturi și apoi pe tine, iar parfumul tău...

– Mi-ai visat parfumul?! întrebă el mirat.

– Îhî… ciudat, nu?

– Ai vise interesante.

– Mda, așa zic și eu.

– Și? Mai departe…

– Nimic special, adică a fost special, dar mai important este motivul visului, știi?

– Da…

Venise momentul adevărului. Acum ori niciodată, avea să-i spună ce simte, orice se va întâmpla, orice va zice el. Ana inspiră adânc.

– Nu cred c-am fost sinceră cu tine… și… nici nu știu cum să spun…

– Spune direct, zise el privind-o în ochi.

– Da… direct. Știi, la naiba! Nu trebuia să mă ia bâlbâiala…

Victor zâmbi și o luă de mână, pentru a-i da curaj.

– Îmi pare rău, zise Ana. Îmi pare rău că te-am îndepărtat, deși tu aveai anumite sentimente pentru mine, adică… așa cred, că aveai… În fine, am crezut că e cel mai bine așa, să te țin la distanță, mi-a fost teamă să nu-ţi fac rău, să nu cumva să mă folosesc de tine pentru a scăpa de nebunia mea, de durerea mea. Și, cum puteam să te ţin la distanță, dacă nu printr-o altă femeie? Și am greșit atât de rău…

– Ana, eu…

– Lasă-mă să spun tot, că a doua oară nu mai sunt în stare să vorbesc.

Victor tăcu.

– Îţi mai aduci aminte când mi-ai zis că nu vrei s-o pierzi, că te gândești s-o ceri de soţie sau mă rog, așa ceva… Am simţit cum mă înghite marea, atunci am simţit pentru prima dată greșeala făcută și m-a durut al naibii de rău. M-am tot gândit la ce să-ţi spun, cum să-ţi spun… Acasă părea a fi mai mult de zis, acum însă cuvintele nu mai au același sens. Te iubesc, Victor! Te-am iubit în noaptea în care ai venit la mine și poate crezi că băutura m-a făcut să mă comport așa, însă nu, am vrut să fiu cu tine, am vrut să rămâi. Dar tu ai plecat…

– Am rămas, spuse Victor repede.

– Dar ai plecat. Dimineaţa, nu mai erai, n-ai lăsat o vorbă, nimic. Într-un fel, te-am înţeles, însă m-a durut al naibii de tare. Am rămas cu senzaţia că n-ai simţit, că nu știi ce simt pentru tine. De asta ţi-am spus eu acum, pentru a nu mai avea dubii. Și, dacă tu vei alege să pleci la ea, te voi înţelege și voi merge și eu mai departe, voi încerca..., însă vei fi regretul vieţii mele...

– Ești fantastică, știi? Tu, mândria întruchipată, să spui toate astea. Mă surprinzi de fiecare dată!

– Victor, zise Ana, speriată de tonul lui ironic.

– Lasă-mă și pe mine să vorbesc, speram să nu ajungem aici, adică preferam să facem așa, câte-un pas, să ne cunoaștem din nou, iar tu vii acum și-mi spui toate astea în faţă, punându-mă să aleg și asta nu pot să fac. Nu acum.

– Dar Victor...

– E adevărat că atunci am știut că vei fi acolo, te-am sorbit din priviri toată seara. Când te-am văzut cu tipu' ăla, am simţit că iau foc. Te voiam doar pentru mine, dar tu erai pe altă planetă...

– Dar...

– Un singur loc putea să te facă să fii din nou tu, de-aia te-am și dus acolo, pe lac. Acolo nu poţi să te prefaci. Nu voiam decât să știu ce simţi pentru mine, nu m-am putut abţine, poate c-a fost o greșeală. Nu voiam să merg atât de departe.

– Te-a luat valul, să înţeleg...

– Nu, adică da... la dracu! E aiurea, e complicat.

Ana își eliberă mâna dintr-a lui și se lăsă încet pe spate. Simţea că se prăbușea cerul pe ea. Parcă respira într-o bulă și, încet-încet, rămânea fără oxigen. Îi spusese tot, era împăcată cu ea, însă la ce bun? Înainte mai avea speranţa, și acum, ce mai avea acum?

– Probabil, asta e, n-a fost să fie...

– Nu spune asta! Nu s-a...

– Știi, Victor, am crezut mereu că pot avea totul, că pot avea succes și iubire, că trebuie doar să-mi doresc îndeajuns, însă nu iese mereu cum vrem noi. Iar la capitolul iubire sunt repetentă, nu voi trece în veci clasa.

– Ana, nu vreau să iasă așa, noi parcă eram prieteni la un moment dat, vreau să fim din nou așa, să...

– Să ce? Să ne spunem ce-am mai făcut, cu cine-am mai ieșit, cu cine ne-am mai... Nu, mersi! Și să-ți mai zic ceva, am iubit în viața asta doi oameni, cel puțin, așa am crezut. Unul dintre ei a plecat la fel de brusc precum a apărut și nici nu știu sigur dacă l-am iubit cu-adevărat, n-am avut timp să-l iubesc, iar al doilea..., al doilea ești tu, iar pe tine știu sigur că te iubesc, o simt, însă tu nu mai vrei să intri în viața mea. Deci nu, nu putem fi doar prieteni!

Ochii lui Victor încă străluceau în amintire. O priviseră atunci, la întâlnirea aceea, atât de intens, cu atâta pasiune, că nu-și putea explica nici acum cum de nu se aruncase în brațele lui, cum de se ridicase de la masă și părăsise locul cu atât calm. El încercase s-o oprească, însă ea plecase. De ziua ei, în timp ce stătea cu fetele în sufragerie, depănând amintiri de demult, primi un buchet imens de trandafiri. Douăzeci și nouă de trandafiri vișinii rupți, parcă, dintr-o grădină de poveste. O urare ciudată venită din partea lui Victor îi aduse un zâmbet pe buze și îi ridică și un semn de întrebare: „Mai mult decât un simplu „La mulți ani“! V.“

Acum era ziua cea mare. Trebuia să lase totul în urmă. Trebuia să fie sută la sută ancorată în prezent. Viitorul ei depindea de asta.

– La ce te gândești, colega? o întrebă Liviu.

– Hmm, la seara asta. Abia aștept!

– Știu. Și eu, va fi o seară... interesantă.

– Îhî...

– Anușka! Trebuie să te rog ceva, zise Valery, repezindu-se spre ea ca o furtună.

– Ce e? Ce coafură interesantă!

– Da, mersi, uite ce e, vreau ca la final să mai cânt ceva, un cântec pe care nu l-am cântat la repetiții, dar trebuie să fac asta! Mă tot

gândesc la chestia asta de ceva timp. Știi, e cântecul despre stele de care ți-am spus.

– Dar l-ai cântat, e al treilea din listă. Nu înțeleg.

– Nu, Ana, ăla e altul.

– Dar ai zis...

– Știu ce-am zis, însă nu-l terminasem pe ăsta și trebuie să-l cânt, înțelegi? zise Valery cu o voce tremurândă.

– Da, înțeleg, însă trebuie să-ți controlezi vocea, așa nu vei putea cânta. Ai negativul?

– Uite-l, zise Valery și-i întinse Anei un CD.

Scena nu era aranjată complet, deși ar fi trebuit să fie. Cei din presă o sunau întruna pentru acreditări. Le comunicase că acreditările fuseseră acordate până vineri, însă ei tot insistau. În deschidere, urma să vorbească Olivia, ca și reprezentat al firmei RealCo, și era stresată că nu-și terminase încă discursul.

– Dar nu văd nicio tragedie în asta, serios Olivia, vorbește liber! Cred că oamenii apreciază mai mult așa. Cu cât te străduiești mai tare, cu atât va părea mai fals, îi spusese Ana în cursul dimineții.

– Ușor de zis. Am mai vorbit în public, însă acum e altceva, cred că m-a dat peste cap tot tam-tam-ul ăsta, îi zise Olivia cu o voce aproape stinsă.

– Nu cred, pe tine nu te debusolează nimic, te asigur! *Nu! Olivia nu are voie să aibă emoții, trebuie să ne păstrăm calmul. Trebuie! Respiră, Ana!*

Se uita din ce în ce mai des la ceas. Simțea că minutele încep să treacă mai repede, fiecare ticăit al ceasului îl percepea ca pe o bătaie în moalele capului. *E deja 18:00 și eu mă-nvârt aiurea pe-aici! Ce naiba am?! Adună-te, Ana!* Plecă s-o caute pe Valery pentru un interviu scurt. O domnișoară foarte agitată reușise să-i smulgă o promisiune în acest sens în urmă cu câteva zile, iar acum îi reamintise de ea. Un interviu înaintea concertului. Trei întrebări. *Trei să fie! Unde ai dispărut, Valery?* În culise nu era, în cabina ei nu, pe scenă nu, la sunet nu era. Ana își simțea inima bubuind cu putere și o venă îi zvâcnea în tâmplă. O amețeală ușoară o făcu să-și piardă echilibrul și se împiedică de unul dintre miile de cabluri întinse pe jos. Se prinse,

în cădere, de o boxă imensă. Nici n-o observase înainte. În spatele boxei era cineva și, deși trebuia s-o găsească pe Valery, curiozitatea o învinse. Se apropie mai mult. Era chiar ea, Valery. Vorbea în șoaptă cu Liviu. Se lipi cu spatele de boxă, cât mai aproape de ei.

– Liniștește-te, iubito, sunt convins că va ieși perfect!

– Offf, mi-e teamă, n-am mai avut un asemenea concert. Dacă nu voi fi la înălțime, dacă nu va ieși cum am plănuit? Dacă o dezamăgesc? Îți dai seama? Ea mi-a acordat atâta încredere, adică... a făcut atâtea pentru mine.

– Vei reuși, te asigur! Ana știe lucrul ăsta, altfel nu te alegea pe tine. E normal să ai emoţii, dar vor trece. Când vei fi acolo, sus, când vei vedea mulţimea, vei uita de toate emoţiile pe care le ai acum.

– Mulţumesc, scumpule! Ia-mă în braţe, te rog, ia-mi emoţiile astea nenorocite.

Ana zâmbi imaginându-și cum arătau cei doi în acel moment, zâmbi gândindu-se la cât de greu se străduise pentru ei, până să-i facă să ajungă la un punct comun. Nu de mult, reușiseră să se revadă și, de data asta, participase și ea la întâlnire. De fapt, doar la o parte din întâlnire, pentru a se asigura că nimic nu-i va deranja. După jumătate de oră, îi lăsase singuri, să poată discuta în liniște. Află mai târziu de la Valery că Liviu îi mărturisise că fusese și el, la rândul lui, îndrăgostit de ea.

– Ai avut dreptate, Anușka, știi? A fost și el îndrăgostit de mine. Dac-aș fi știut atunci...

– Nu, nu! Nu începe cu d-astea. Gândește-te că poate așa a fost să fie, să vă trăiţi amândoi viaţa, pentru ca acum să vă întâlniţi și s-o continuaţi împreună.

– Dar...

– Niciun dar! Acum știi că nimic nu te mai poate întoarce din drum, ai scăpat de tentaţii și e limpede că el este cel pe care ţi-l dorești. Dac-ai fi fost de atunci cu el, nu exista, oare, riscul să apară semne de întrebare între voi?

– Da...

– OK! Atunci nu te mai uita în trecut.

Pentru a nu periclita campania, cei doi ascunseseră cât putuseră de mult relaţia lor, ba chiar evitau să se și vadă. Ana încercă, la rândul ei, să le ocupe timpul amândurora, dar separat. Era complice în cea mai frumoasă relaţie pentru care se zbătuse. Acum însă, trebuia să se întoarcă la muncă.

– Hei, copii! zise ea făcându-și brusc apariţia lângă ei. Știţi că e periculos să dispăreţi amândoi deodată. Puţină răbdare, da?!

– Noi…, începu Valery, înroșindu-se precum îi era și părul.

– Lasă! Hai să mergem, că trebuie să-i răspunzi unei domnișoare la câteva întrebări. M-a făcut zilele trecute să-i promit c-o să-i dai un interviu, așa că…

Plecară, lăsându-l pe Liviu ascuns după boxă.

– Și lasă emoţiile, scumpa mea, o să fie perfect! Publicul te iubește, sunt fanii tăi acolo.

– Da, așa e.

– Normal că așa e! Iar tu îi adori, o să cânţi pentru ei, pentru mine și pentru Liviu. Altceva nu contează. Asta te face fericită, deci fii fericită!

– Mulţumesc, Anușka, mulţumesc, zise Valery strângâdu-i mâna.

– Și nu plânge! Îţi strici machiajul ăsta frumos.

Valery începu să râdă. Își revenise. Cel puţin, așa spera Ana. Chiar nu le trebuiau probleme. Nu acum, cu puţin înainte de concert. O lăsă pe Valery cu jurnalista și aruncă o privire prin sală. Era aproape plină. Încă o oră și începea concertul. Încă o oră și… *Unde naiba e Olivia? Au venit toţi invitaţii, mai puţin ea.* Se întoarse îngrijorată la Valery.

– Se vehiculează că ai avea un iubit secret, îmi poţi spune mai multe despre asta? zise jurnalista, mândră de întrebarea ei.

Ana o văzu pe Valery schimbându-se la faţă. O trase de mână și-i șopti să fie calmă, să răspundă cum crede de cuviinţă și numai dacă vrea.

– Crezi în zvonuri? îi întoarse Valery întrebarea. Hai să-ţi spun eu ce zvon am auzit: că-i voi face o declaraţie de dragoste în faţa tuturor fanilor mei, iar tu vei scrie mâine despre asta. Interesant, nu?

Ana se abţinu să izbucnească în râs. Jurnalista nu mai știa ce să spună. Îi mulţumi lui Valery pentru interviu, încercând să asimileze ce auzise.

– Aaa! Și fii atentă! Va fi o noapte albă. Ai notat? mai strigă Valery.

– N-ai fost cam dură? întrebă Ana după ce-și reveni din râs.

– Nu. Să vezi ce întrebări mi-a pus.

– Scumpa mea, mă duc să dau un telefon, revin.

Ana se retrase într-un loc mai liniștit și formă numărul Oliviei. Suna ocupat. Încercă din nou. Același ton de ocupat îi ticăi în ureche. Ora 19:20. Plecă să-l caute Liviu.

– Avem o problemă, strigă ea disperată.

– Calmează-te, colega! Ce e?

– Olivia. Nu dau de ea. Nu știu ce naiba...

Telefonul îi sună chiar atunci.

– Ea e! Alo, da! Ce faci? Cum? Nuuu! La naiba, nu! Olivia. Trebuie să fii aici, trebuie! Nu, dar... da.. mă descurc. Îl trimit acum pe Liviu. Nu, Olivia, stai acolo, că vine el să te ia.

Închise telefonul și trase aer în piept.

– Fii atent, Olivia e la Spitalul Municipal. Fratele ei a suferit un atac de cord, cred că e încă șocată, însă avem nevoie de ea aici. Voi trage de timp cât voi putea, însă trebuie să ajungă aici!

– Ana, calmează-te! Nu crezi că exagerezi? zise Liviu și o prinse de umeri.

– Eu... Acum e bine, a zis că e în afara oricărui pericol. Trebuie, Liviu, trebuie, am muncit atâta.

– Bine, colega, calmează-te! O aduc cât pot de repede.

– Ai grijă!

Rămase ţintuită locului, privind în gol. Telefonul sună din nou. De data asta era Giulia.

– Da, zise Ana cu o voce stinsă.

– Hei! Ce faci, scumpo? Cum merge treaba?

– Rău, cred c-o să înnebunesc. Ești în sală?

– Da. Vin la tine?

– Vino prin dreapta, spre culise, or să te lase să intri.

Avea nevoie de cineva s-o îmbrățișeze o clipă, să-i ridice puţin moralul. Începea să simtă oboseala, o durea tot corpul. Giulia apăru cumva pe neașteptate lângă ea, Ana nici nu realizase când se scurseră cele cinci minute. Îi povesti pe scurt despre nebunia creată în jurul ei, numai că acum, vorbind despre asta, nu i se mai părea atât de groaznic totul.

– Te descurci tu, Ana! Le vorbești vreun sfert de oră de cosmetice, de Valery și știi tu de mai ce. Pune niște muzică, nu știe nimeni că Olivia întârzie, ba chiar sporești puţin suspansul.

– Un sfert de oră! E îngrozitor de mult. Nici măcar Olivia nu vorbește atât.

– Ei, na! Vorbești tu, doar ești PR. Nu-i mare lucru. Mai e cineva în sală, ai idee cine? întrebă Giulia pe un ton ușor misterios.

– Nu-mi spune! Președintele?! îi răspunse Ana sec.

– Vezi să nu! E Victor, zise Giulia bosumflându-se.

– Mi-am dat seama după tonul tău, te cunosc. Și ce-i cu asta?

– Păi, este. A venit singurel, să știi! Fără valiză după el, deci...

– Deci nimic, hai că am treabă! Pa, Giulia!

– Pa! Vezi că-ţi suntem toate alături, te iubim!

– Da, da! Mersi.

Ce s-ar face fără ele? Deja se simţea mai bine. Trebuia să se gândească la un mic discurs, cât să-i ţină pe cei din public ocupaţi până la venirea Oliviei. Spectacolul va începe la ora 20:00, așa cum fusese specificat. Niciun minut mai târziu. O verifică pe Valery. Făcea vocalize în cabină și i se păru că aude niște versuri noi. Îi reconfirmă ora la care avea să intre. Plecă puţin nedumerită de melodia intonată, se duse să-i anunţe pe invitaţi cu privire la întârzierea Oliviei. 19:45.

OK. Eu sunt moderatoarea, pot să vorbesc câteva minute în plus. Dar despre ce? Olivia trebuie să povestească despre noua gamă... Despre legătura dintre aceasta și imaginea creată? Despre... la naiba cu tot!

Merse și aruncă un ochi prin sală, îl căută din priviri. Degeaba. Nu-i vedea ochii pe nicăieri. Cu cât îl căuta mai mult, cu atât simţea că-i crește din nou pulsul.

– Ce faci, domnișoară? îi auzi apoi pe neașteptate vocea șoptită lângă ureche.

Ana se întoarse brusc pe călcâie.

– Tu? Hmmm, cum ai intrat? zise Ana, zărind însă imediat legitimaţia Giuliei. Aaa, da... trebuia să-mi dau seama de asta.

– Ești bine? Mi-a zis Giulia să trec să te văd, spuse el, privind-o cu ochii lui negri.

– Credeam că...

– Și eu am vrut să te văd, să-ţi urez succes, zise el repede. Vino-ncoa'!

Ana simţi cum se topește în braţele lui. Giulia uitase s-o îmbrăţișeze și-l trimise pe el s-o facă în locul ei. Era atât de bine. Ana ar fi vrut să rămână așa, să nu se mai miște, să adoarmă la pieptul lui. Stătu nemișcată preţ de o clipă, un minut, două, poate o oră sau o lună. Simţea că oboseala îi joacă feste, că o lua razna puţin câte puţin. Se desprinse din braţele lui și se uită iar la ceas. 19:56.

– Trebuie să pleci, mai sunt patru minute.

– Uită de stres, calmează-te, vei vedea că va fi bine. Mâine petrecem cu toţii și vei râde de toată agitaţia de acum.

O sărută pe obraz și se îndreptă înapoi spre sală. Ana îl sună pe Liviu. O luase deja pe Olivia, mai aveau aproximativ zece minute până la ea. Aveau să ajungă la timp.

La urma urmei, de ce mă agit atât? Eu am organizat evenimentul de la cap la coadă, știu tot ce se întâmplă, ce va spune fiecare, ce va cânta Valery, care sunt produsele noastre, invitaţii, presa. Va ieși perfect! E 19:59. Strigă la unul dintre colegii de la sunet să verifice din nou microfoanele și se îndreptă către scenă. Se opri înainte de a intra și-și făcu semnul crucii. *Îmi doresc ca totul să iasă perfect! Acum, hai, pășește cu dreptul!* Respiră din nou de parcă urma să se arunce în apele învolburate ale mării și-și desenă pe chip cel mai frumos zâmbet de care era în stare:

– Bună seara și bine aţi venit! începu ea.

Își drese vocea și luă microfonul de pe pupitru:

– Pentru cei care nu mă știu, numele meu este Ana Casian și sunt PR la Real Cosmetics. Vă așteptaţi, probabil, să am un discurs pregătit dinainte. Ei bine, nu am. Nu vreau să vă povestesc nimic fantastic

despre campanie, despre concert, despre noua noastră gamă de cosmetice.

Făcu o scurtă pauză și privi chipurile din sală. Văzu o serie de priviri nedumerite. Exact ce voia.

– Nu mă voi apuca să vă spun povești interminabile despre cât de senzaționale sunt produsele noastre, deși chiar sunt senzaționale, zise ea zâmbind și auzi, drept răspuns, o serie de chicoteli de încântare. Aș vrea să vă vorbesc despre imaginea pe care am creat-o, despre voi. Nu știu câți dintre voi au înțeles de ce am ales-o pe Miss Valery ca imagine a noastră. Prima dată am văzut-o într-un concert. Știți ce mi-a plăcut la ea? Apropierea de public, căldura cu care le vorbea fanilor, energia de care dădea dovadă pe scenă. Miss Valery iubește muzica, iubește oamenii și tot ce e frumos, lucru care se vede ori de câte ori urcă pe scenă, se vede când îți vorbește, fie că-i ești prieten, iubit sau fan. Am descoperit, în ea, mesajul nostru. Vrem ca pasiunea noastră pentru frumos să ajungă la voi, iubirea noastră să vă învăluie, vrem ca produsele noastre să fie privite nu ca simple cosmetice, ci ca mijloace care aduc dragostea noastră la voi, făcându-vă să vă deschideți sufletul, să apreciați tot ce e mai bun și mai frumos.

Deși nu se gândise dinainte la ce avea să spună, imaginea pe care ea o crease o inspira, și la fel și chipurile din sală, fețele luminoase care-i sorbeau fiecare cuvânt. Simțea că plutește prin propriile cuvinte. Vorbea mergând ușor de-a lungul scenei, oprindu-se din când în când pentru a privi în jur, întâi spre colțul din dreapta, apoi spre cel din stânga, pentru a acoperi întreaga sală. La un moment dat, se întoarse spre dreapta și văzu chipul senin al Oliviei. Liviu era lângă ea și zâmbea, la fel și Valery. Ana fusese furată de propriile cuvinte și nici nu realizase cum trecuse timpul.

– Dragii mei, cred că m-am pierdut în cuvinte. Sper că v-ați făcut o idee despre mesajul pe care vrem să-l transmitem. Acum, voi ceda cuvântul Oliviei, CEO la Real Cosmetics.

– Bună seara, spuse Olivia venind spre Ana, cu un mare zâmbet pe față.

Ești extraordinară! Cine-ar fi reușit să ascundă o asemenea problemă mai bine decât tine?!

– Sper ca Ana să nu vă fi spus tot ce vrem să facem, pentru că, dacă voi repeta ce a zis ea, veţi fi îndreptăţiţi să mă trimiteţi acasă.

O serie de râsete se auziră dinspre public. Olivia avea situaţia sub control.

– Spre deosebire de Ana, eu am avut un discurs pregătit, ştiţi voi, cu bileţele pe care urma să le ascund aici, în pupitru, şi-n care să mai arunc din când în când câte-un ochi. Din păcate, mai înainte, a trebuit să plec degrabă spre spital. Fratele meu a avut un mic „accident". Probabil că veţi afla totul mâine din presă, deci n-o să mă ascund acum după deget. Din fericire, este bine. Discursul meu va fi însă, acum, liber. O să încep prin a vă spune câteva cuvinte despre Real Cosmetics...

Totul se legase perfect. Discursul Anei, apoi venirea Oliviei. Nici c-ar fi putut să iasă mai bine.

– Aţi ajuns de mult? îl întrebă Ana pe Liviu.

– De când ai spus că n-ai un discurs pregătit.

– Cum? Păi, şi de ce n-aţi zis nimic? M-aţi lăsat acolo să vorbesc aiurea, zise Ana făcând ochii mari.

– Păi, vorbeai al naibii de bine! Ai fost minunată, colega. Străluceai, zise Liviu făcându-i cu ochiul.

Totul decurse conform programului, şi-n ceea ce-o privea pe Olivia, dar şi pe restul invitaţilor şi pe Miss Valery. Liviu era, totuşi, din ce în ce mai agitat.

– Ce-ai, Liviule? Ce te tot plimbi aşa? îl întrebă Ana.

– Hmmm, n-am nimic.

– Să mergem şi noi în sală puţin, zise Ana trăgându-l de mână. Oricum, nu mai e mult şi se termină. Mai încolo, ne luăm ceva de băut şi ne relaxăm.

– Da... cred, mai încolo.

Ana se uită nedumerită la el, nu pricepea ce are. Merseră în sală, alături de restul colegilor. Încă douăzeci de minute şi avea să se termine totul. Valery era o adevărată stea, radia la propriu şi întreaga sală era în picioare. Avea acel dar de a fermeca oamenii prin prezenţa ei, cu vocea ei.

– Acum, zise ea înainte de ultima melodie, am să vă cânt ceva foarte special. Un cântec pe care l-am compus cu puţin timp în urmă pentru cineva. Mă gândesc, acum, să fie prima melodie de pe următorul album. Se numește *Stele căzătoare*. Mulţumesc, Ana, pentru inspiraţie! I-l dedic iubitului meu, zise Valery și-l privi pe Liviu cum nu mai privise pe nimeni în viaţa ei.

Întregul auditoriu amuţi. Liviu rămăse fără cuvinte.

– Uite, vezi! Și tu erai agitat... Calmează-te, băiete, și ascultă ce-ţi zice iubita ta, e declaraţie publică. Minunat!

„Mă trezesc noaptea și privesc cerul,
Mii de stele îmi zâmbesc,
Tu ești în gândul meu și în sufletul meu.
Îmi doresc să fii aici mereu,
Îmi doresc rugându-mă la stele...“

Un sunet de vioară umplu sala și escortă fiecare cuvânt în drumul său către sufletele celor prezenţi. Valery îl privi pe Liviu, dedicându-i fiecare vers, fiecare sunet. Era o atmosferă electrizantă. Concertul se încheie în ropot de aplauze, care ţinu minute în șir.

Concertul se terminase de ceva timp. Urma cocktail-ul sau, cum spunea Miruna, petrecerea de relaxare. Erau adunaţi la un loc toţi cei care participaseră la organizarea evenimentului, dar și mulţi dintre apropiaţii acestora. Ana stătea întinsă pe o canapea, însoţită de Lisa și Simy; cele două nu mai conteneau cu felicitările.

– OK, am înţeles. Mersi! Hai să schimbăm subiectul, că de trei luni numai despre asta vorbesc.

– Giulia ce face? întrebă Simy.

– Cred că e cu Victor, îi ţine de urât, zise Ana.

– Păi, e și Roby cu ei, zise Lisa.

– Da. Edy pe unde e? întrebă Ana.

– Pe-aici. S-a întâlnit cu niște amici, spuse Lisa ridicându-se. Vă mai aduc ceva de băut? Ana?

– Nu, mersi. Sunt bine.

Starea de relaxare îi cuprinsese pe toţi. Muzica în surdină îi făcea să vorbească în șoaptă. Parcă era o petrecere privată la care nimeni nu îndrăznea să deranjeze. Valery se apropie de fete și nu apucă să spună nimic, că Liviu strigă în liniștea din jur, urcându-se pe-o masă:

– Mă aude cineva?

Zeci de priviri se întoarseră către el, nedumerite. Unul dintre colegi îi răspunse într-o doară:

– Da, mă! Te auzim, acum fă liniște.

– Taci, mă! Puţină atenţie, vă rog! Mă gândesc de ceva timp să vă spun ceva și acum cred că e cel mai potrivit s-o fac. Pentru cei care nu știu încă, eu și Valery suntem împreună.

– Uite, șmecheru', a pus mâna pe fată, se auzi o voce.

– Da, pe o fată extraordinară! Și mă gândesc că, dacă vreau să fiu fericit până la capăt, ar fi cazul să am grijă de ea, nu?

Valery îl privea cu ochii mari cât cepele. Amuţise complet. Liviu coborî de pe masă și se apropie de ea.

– Iubita mea, îmi pare atât de rău că n-am fost în stare să-ţi spun mai devreme ce simt pentru tine.

– Găină fricoasă ce ești! se auzi o altă voce.

– Da, da... Găină ești tu, mă! Să vezi ce te prăjesc eu luni. Așa... scuze! Spuneam că m-am gândit foarte serios la toată treaba asta, la noi, la cum am fost și cum am ajuns, și cred că a venit momentul să mai facem un pas. Te iubesc enorm, te iubesc de-o viaţă, numai că mi-au trebuit câţiva ani buni să mă trezesc.

– Liviu..., spuse Valery gâtuită de emoţie.

– Iubita mea, zise Liviu așezându-se în genunchi. Vrei să fii soţia mea? și-i întinse o cutiuță din catifea albastră, din care strălucea un inel cu o piatră imensă.

– Da! Da, Liviu, vreau! Te iubesc!

Aplauzele o învăluiră iarăși pe Valery și lacrimi de fericire îi curgeau pe față. De data asta, nu-i mai păsa că machiajul avea să se strice, nu-i mai păsa de nimic. Era alături de bărbatul iubit. Dorința i se împlinise. Stelele o ascultaseră. Avea să le cânte cântecul pentru tot restul vieții.

După multe aplauze și urări de fericire, începură să sară dopuri de șampanie. Oboseala îl părăsi pe fiecare de parcă începea o nouă zi, o nouă viață. Satisfacția succesului era un adevărat energizant. După ce le ținu un mic discurs de mulțumire și felicitări, Olivia se retrase, lăsându-i să „petreacă așa cum meritau". Ana, la fel de surescitată precum colegii ei, profită de prezența lui Valery când o prinse singură:

– Nici nu știi cât mă bucur, scumpa mea! M-ați surprins amândoi.

– Sunt atât de fericită, Anușka, zise Valery îmbrățișând-o. Ție îți datorez totul.

– Nu, Valery, nu datorezi nimic nimănui. Meritai să fii fericită. Eu am grăbit puțin lucrurile, doar atât.

– Ce faceți, fetelor? întrebă Liviu luându-le pe amândouă de după gât.

– Eu vă las, văd că nu puteți sta prea mult separați. Vorbim!

– Bine, colega! Malefico! îi replică Liviu făcându-i cu ochiul.

– Ha!

Ana îi lăsă și plecă spre bar. Îi atrase atenția însă cerul portocaliu de afară. Ieși pe terasă, înfășurându-și eșarfa în jurul umerilor. *Ce noapte! Cea mai lungă noapte! Dac-ai fi lângă mine...*

– Te-aș îmbrățișa...

– Victor, zise Ana.

Nu apucă să se întoarcă, că se și trezi îmbrățișată de el.

– Ce-ți mai place să gândești cu voce tare, îi șopti el. Noroc că mai sunt și unii prin jur care să te audă.

Ana nu-i răspunse. Era din nou lângă ea și nu voia să-l îndepărteze cu gândurile ei, nu voia să riște. Stelele nu mai străluceau, dar îi împliniseră dorințele. Lăsaseră în urmă un cer confuz. Nori de un portocaliu straniu pluteau deasupra, ca niște valuri de fum colorate.

– Ai fost superbă azi, zise el. Nici nu mi-am imaginat că vei fi în stare să le vorbești așa, cel puțin, nu după ce te-am văzut acolo, leșinată de emoții.

– Mulţumesc, cred…, zise Ana întorcându-se spre el. Mulţumesc că ai venit. Știi, eu…

– Ssst, nu mai spune nimic. Nu vreau să stricăm noaptea asta superbă cu relaţia noastră furtunoasă.

– Hmmm, avem o relaţie… Interesant.

– Așa cred, din păcate avem și o mândrie…

– Amândoi.

Ana lăsă capul puţin pe spate, pentru a-l privi în ochi. Întunericul lor o fascina, i-ar fi privit o eternitate și tot nu s-ar fi săturat.

– Se pare că-ţi merg bine cuplările, ţi-a mai ieșit una. Felicitări! îi zise Victor scoţând-o din transă.

– Da, îmi cam ies. Trebuie să mă implic puţin mai mult decât îmi permite lumea.

– Aha… și pentru tine? Cum e?

– La mine nu se aplică.

Stăteau în loc, ţinându-se în braţe, privindu-se. Știau că urma o altă noapte a lor, știau că următorul sărut va fi primul sau doar un altul dintr-un șir mai lung, însă zăboveau în continuare sub cerul liber, așteptând ceva. Parcă le era teamă că, plecând, vor pierde o minune. Un prim fulg de zăpadă se topi pe obrazul Anei. Și apoi altul și altul. Acum știau ce așteptaseră. Cerul își lăsă stelele să cadă, să se topească pe feţele lor calde, pe buzele care se aveau să se sărute tremurânde în noapte.

– Știi… Valery a avut dreptate. Va fi o noapte albă!

Prima zi din restul vieții

Era una dintre acele zile albe de început de an în care cerul părea să se fi desprins dintr-o felicitare. Soarele strălucea îngheţat de undeva de sus, făcând zăpada mai albă ca niciodată. Copii cu sănii treceau în fugă, strigând după bunici sau părinţi: „Mai vreau o dată pe derdeluș, încă o dată și gata!“, însă nici ei nu credeau ce spuneau. Copacii îmbrăcaţi în alb își plecau crengile până la pământ, ca niște moșnegi obosiţi de vreme. Parcul părea de poveste. Și povestea se repetă în fiecare an, însă trebuie să știi s-o asculţi, s-o vezi, alftel se pierde, ca multe altele, în timp.

Scârţâitul zăpezii la fiecare pas era ca o melodie ciudată de demult. Frânturi de amintire îi veneau Anei în minte: zâmbetul bunicului când îi adusese sania din podul casei, bunica stând în prag cu mâinile în șold și spunându-i să fie cuminte, să nu cumva să se lovească, apoi sora mamei ducând-o pe derdelușul magnific unde aveau voie doar cei mari, crucea de pe Caraiman luminând în întunericul nopţii, valurile imense ce acopereau digul, mama și tata făcând îngeri de zăpadă pe plaja albă. Atâtea amintiri și dorinţe împlinite! Toate veneau spre ea dansând pe muzica scârţâită a zăpezii strivite sub tălpi. Se așeză pe o bancă și inspiră aerul rece. Gândurile-i alergau de la o amintire la alta. *Poate că asta suntem de fapt, o înșiruire de amintiri, de momente vesele și triste.* Își scoase o clipă ochelarii și

privi lacul înghețat, de un alb orbitor. *Așa sunt și amintirile cele mai frumoase, luminoase ca soarele!* Își puse ochelarii și se ridică de pe bancă, împrăștiind zăpada din mers.

Din seara concertului, ninsese aproape în fiecare zi, ca în niciun alt an. Aproape o lună de alb, de zăpadă curată. Ca și cum dorințele a milioane de copii s-ar fi adunat toate la un loc, fiind apoi împlinite de moșul cu barbă albă din globul de cristal. Se strecuraseră și dorințele ei printre ale celor mici, spre a fi împlinite una câte una. Victor îi stătuse alături în noaptea cea mai lungă din an, ca o încununare pentru realizările ei. „Lansarea anului", „Cea mai mare campanie din istoria RealCo", „Cel mai mediatizat eveniment din industria cosmeticelor", așa au sunat titlurile din ziare. Presa vuia și-i cânta reușita în articole însumând pagini întregi. Ce-ar fi însemnat toate acestea, dacă Ana s-ar fi trezit la capăt de drum singură? Cum le-ar fi simțit fără îmbrățișarea fetelor, fără sărutările lui? I s-ar fi părut totul alb și rece ca zăpada. O strălucire înghețată. Nimic mai mult.

Victor plecase. Se așezaseră într-o bună zi la masa din bucătărie, vorbind despre cele întâmplate, despre Valery și Liviu, despre anul care urma să se încheie.

– Știi, zise Ana ținându-l pe Tintin în brațe, acesta a fost de departe cel mai bun an din viața mea. Când mă gândesc la cei cărora am reușit să le redau zâmbetul pierdut, îmi vine s-o iau de la capăt, iar și iar.

– Da. Nimic nu se compară cu asta. Și ai reușit, știi? Ai reușit să fii o mică zână pentru ei.

– Mică?

– Bine, bine, o mare zână, zise Victor râzând.

– Hmmm, asta nu sună chiar bine. Parc-aș fi o tanti mare și grasă, cu o baghetă magică.

– Răspândind iubire încolo și-ncoace.

– Daaa! Urât! O zână mică sună mai bine.

Victor tăcu. Privea gânditor pe fereastră.

– Ce e? întrebă Ana venind lângă el.

– Nu știu. Ceva nu e în ordine.

Îl îmbrățișă, lipindu-și obrazul de spatele lui. Își pregăti cuvintele, conștientă că simțea, și ea, același lucru: ceva nu era în ordine.

– Poate c-ar trebui să te întorci la ea..., începu Ana, simțindu-și vocea ușor tremurândă.

– Dar...

– Lasă-mă să termin. Te-ai întors la mine, poate, prea repede, nu știu. E o tensiune pe care o simțim amândoi. Eu nu te-am mai întrebat ce e cu ea, ce-ai făcut, dacă mai sunteți împreună și nu cred c-a fost corect. Te-am vrut pentru mine și atât, mi-am ascuns întrebările pentru că mi-era teamă de răspunsuri. Însă nu cred că m-a ajutat prea mult. A trăi în negare e, de fapt, o amăgire.

– Nu e chiar așa, să știi, însă de data asta cred că suntem pe aceeași lungime de undă. Se pare că ne amăgim unul pe altul că totul e bine și frumos. Eu, unul, văd totul ca prin ceață. Nu reușesc să-mi dau seama ce va fi mâine, nu reușesc să-mi răspund la niște întrebări esențiale.

– Da, ne amăgim. Poate c-ar trebui să ne liniștim puțin, să lăsăm timpul să treacă, zise Ana desprinzându-se de el.

– Știi ce-mi doresc? zise el cu o strălucire ciudată în ochi. Vreau să ne întâlnim din nou. Vreau să ne cunoaștem din nou așa cum am mai făcut-o, dar fără să mai existe nimic între noi care să ne împiedice.

– Da... să nu mai existe vreo soție sau iubită de-a ta, zise Ana cu un zâmbet ștrengăresc pe față.

– Mă rog, știi ce vreau să spun. Cred că timpul ne va arăta ce vrem de fapt, cine suntem și încotro ar trebui să ne îndreptăm. Acum, nu pot vedea asta, nu mă simt bine și nu cred că putem clădi o relație pe incertitudinea de azi.

– Într-adevăr, suntem pe aceeași lungime de undă.

Victor plecase. Înainte de-a ieși pe ușă, Ana îi întinsese scrisoarea. Nu-și dorise ca el să se întoarcă atunci din drum, să-i declare dragostea lui eternă, își dorise doar ca el să citească acele rânduri. Era declarația ei. Era sufletul ei așternut pe o foaie albă într-o noapte cu stele. Nu dorea un răspuns. Voia doar ca el să știe. Și spera ca Giani să fi avut dreptate atunci, spera ca acele cuvinte să-l aducă pe Victor înapoi, spera ca într-o zi să revină lângă ea, vrăjit de cuvintele ei, de iubirea ei și, mai mult de atât, să simtă și el același lucru. Închise ușa

în urma lui, închizând, astfel, un capitol din viață. Anul și-l încheiase fără el aproape, lăsând loc unui nou an, unui nou început.

Acum era din nou senin. Ana învăță să iubească iarna, deși avea vara în suflet. Învăță să asculte vântul rece, deși briza caldă a mării nu putea fi înlocuită de nimic.

– Ce tot face Giulia? întrebă Simy nerăbdătoare. Până și eu am reușit să ajung la timp!

– Zicea că are ceva de rezolvat înainte, dar se pare că mai durează, zise Lisa amestecând de zor în cafea.

– Ei, în lunile următoare va fi în centrul atenției, așa că lăsați-o-n pace, adăugă Ana. Aaa, am vorbit cu Daria. Zicea că n-avem ce face, că trebuie s-o suportăm pe Giulia, că e dreptul ei. Nu prea înțeleg ce-a vrut să spună cu asta.

– Păi, cu toate pregătirile astea, cred că vom avea multe de suportat, zise Lisa oarecum resemnată. Nu mai e o petrecere oarecare. E o nuntă, știi?

– Nu-mi vine să cred. Cum a trecut timpul... Giulia se mărită!

– Și tu ai o fetiță superbă de aproape șapte luni. Asta poți să crezi? se rățoi Lisa la Simy.

– Da, parc-aș trăi viața altcuiva. Serios! Uneori mă opresc și o privesc uimită. Ieri parcă eram în liceu, visând la baluri și la mai știu eu ce nebunii, și acum...

– ...suntem mari, zise Ana.

– Daria când vine? schimbă Lisa subiectul.

– Aaa, pai a zis că în iulie, nu știe exact când, poate cu o săptămână sau două înainte.

– Fata asta e grozavă, cred c-a plănuit să scape de responsabilități.

– Hai, măi, Lisa, interveni Simy. Nu cred că e chiar așa.

– Că e sau nu, a scăpat, continuă Ana. Mi-a spus însă că o să ne facă o mare surpriză.

– Nu mă-ndoiesc de asta. Și-o fi făcut părul albastru, zise Lisa chicotind.

– Sau și-a pus silicoane! completă Simy.

Fetele începură să râdă. Apăru și Giulia, ca o furtună, cărând o sacoșă imensă după ea.

– Ce faceți, fetelor? Bine? Perfect. Haideți să vedeți!

– Hei, hei! Mai respiră şi tu, zise Lisa.

– Daaa, aprobă Simy. Nu crezi c-ar fi indicat să auzi mai întâi ce mai facem, cum ne mai merge?!

– Ei, na! Sunteţi bine. Râdeaţi când am intrat, aşa că n-are rost să intrăm în detalii, că nu e timp, i-o tăie Giulia repede.

– Uau! Eşti pusă pe treabă, văd, zise Lisa privind-o pe Giulia cum scoatea revistele din pungă. Ce ai acolo?

– Nunta mea!

– ?!

– Da! Ce vă uitaţi aşa la mine? Astăzi vreau să discutăm despre invitaţi. Mă rog, am trecut pe listă cam pe toată lumea, pe-ai mei și pe-ai lui Roby, însă aş vrea să mai trecem o dată prin toate numele astea, să nu care cumva să uit pe cineva.

– Aha, deci ai toată nunta... aici? întrebă Lisa cu un zâmbet în colţul gurii.

– Scumpa mea, lasă glumele, că nu am dispoziția necesară.

– Ohooo! Fata e ţâfnoasă, zise Lisa, lăsându-se pe spate în semn de resemnare.

– Să vezi cum o să fii tu în câteva secunde, rânji Giulia privind-o în ochi. Uite aici!

Deschise una dintre reviste şi afişă cel mai încântător zâmbet posibil. De pagina respectivă era prinsă o bucată de material culoarea fucsia.

– Iată rochiile domnișoarelor de onoare! Desigur că modelele nu-s bătute-n cuie, însă culoarea este. Nu vreau să aud comentarii.

Giulia o privi pe fiecare în parte, savurând uimirea de pe chipurile lor.

– Tu chiar ai vorbit serios? întrebă Simy cu ochii aţintiţi la ea, de parcă cineva o speriase pe întuneric.

– La asta se referea Daria? I-ai zis, nu? interveni Ana, neputând să-și ia ochii de la culoarea materialului.

– Da, știe. Nu prea are cum să comenteze, e puțin prea departe de noi.

– Norocul ei, îngăimă Lisa. Și ce alte surprize mai ai, draga mea? Mai bine spune-ne acum, să nu avem pe parcurs vreun atac de apoplexie.

– Eeeei, liniștește-te, o sa iasă perfect, o potoli Giulia.

– Păi, normal, la cum te știu, nu cred că va îndrăzni cineva să-ți stea în cale.

– Da, Anușka dragă, sunt organizată. Ca și tine, de altfel. Uiți cum ai fost acum ceva timp cu marele eveniment?!

– Nu e același lucru.

– Are dreptate, nunta e mai mult de-atât și cred că oricare dintre noi ar fi la fel, zise Lisa privind deloc încântată materialul viitoarei sale rochii.

– Sau ne-am dori să avem pe cineva așa alături, adăugă Simy.

Nici nu realizară cum trecuse timpul. Giulia avea deja creionată întreaga nuntă. Reluă fiecare detaliu în parte, pentru a se asigura că totul era planificat bine, de la invitații și până la restaurant.

– N-a fost ușor să punem mâna pe locul ăsta. Nici nu vă-nchipuiți! Noroc că știu pe cineva de-acolo, altfel nu vedeam niciun restaurant pe lac, cu terasă și toate cele. Sper doar să fie o zi frumoasă.

– Va fi, scumpo, îi zise Ana prinzând-o de mână.

– Știu, veți fi acolo și asta e tot ce contează.

– Hai să vedem și cum stăm cu invitații.

Erau două liste lungi. Zeci de nume cu steluțe în dreptul lor.

– Nu-mi zice că i-ai clasificat după rang?!

– Da, Lisa, ca pe hoteluri!

– Sau ca pe Metaxa, râse Ana. Eu am șapte stele, da?

– Ha-ha! Sigur!

– Cine-s ăștia trei? întrebă Ana când ajunseră la un grup notat cu patru stele.

– Nu-i mai știi? Ai vorbit cu ei la petrecerea aia. Un grup de cinci inși mai în vârstă, două doamne și...

– Aaa! Da! Doamna aceea drăguţă, Maria, și soţul ei... iar domnul de-aici?

– E unul dintre ei, cel mai tânăr.

– De parcă are vreo importanţă, zise Lisa.

– Ba are, spuse Ana gânditoare. Ce-ar fi s-o inviţi și pe Olivia? O știţi toate și cred că s-ar simţi foarte bine cu noi, mai ales că vin și Valery şi Liviu.

– Hmmm, știu eu la ce te gândești, zise repede Giulia. La un nou cuplu!

– Păi... cam da, i-am promis Oliviei.

– Bine, bine, o trec și pe ea pe listă. Bun! Cine-ar mai fi?

Se simţeau ca și cum ar fi pus la cale nunta secolului și bucuria le era cu atât mai mare, cu cât știau că puteau să-i uşureze munca Giuliei, s-o ajute să simtă pregătirile ca pe o bucurie, nu ca pe o povară.

– Ce faci în seara asta? se auzi vocea Lisei din telefon.

– Nu cine știe ce, mi-am comandat o pizza și voi vedea un film sau două. Nimic deosebit.

– Ești bine, da?

– Da, sunt bine! Ce-aveţi cu toatele? Mai întâi Simy, apoi Giulia, acum și tu. E o zi ca oricare alta, nimic mai mult.

– Știu, dar...

– Hai, Lisa, că nu e mare lucru să stau singură de Sf. Valentin, serios. În plus, îl am alături pe Tintin. Doamne! Am devenit o femeie cu pisică. Ce oroare! zise Ana râzând.

– Sper că nu te-am indispus prea tare cu discuţiile noastre despre cadouri.

– Doar puțin, însă într-un fel e mai bine așa, am scăpat de problema gândului că n-aș avea ce să-i iau.

– Bine, atunci. Vezi să nu mănânci toată înghețata. Să nu te îngrași, c-o să fim îmbrăcate în fucsia, nu uita!

– Da, da! Poate vă stric imaginea. Lasă că am timp să merg la sală, până-n iulie.

– Așa e! Hai, pa! Sună-mă dacă e ceva. *Happy Valy's, dear*!

– *Happy* să fie! Pa!

Se auzi un clic. Lisa închise telefonul. Era din nou liniște. O noapte ca toate celelalte, o noapte în care-l va visa din nou și-i va spune cât îi e de dor. Nu simțea deloc tristețe. Simțea, mai degrabă, o fericire imensă. Gândurile i se îndreptau către cineva. Cu fiecare zi, era mai sigură că lucrurile aveau să se așeze, că va veni și momentul ei. Soneria interfonului o trezi la realitate. *Cine-o fi la ora asta? Iar au greșit numărul apartamentului!* Apăsă pe buton fără a mai întreba cine e. Două minute mai târziu, se auzi un ciocănit discret în ușă. *Deci pentru mine e.*

Deschise ușa și un buchet imens de trandafiri vișinii îi fură întinși de un băiat care părea să fi alergat pe scări în sus. Semnă pentru primirea florilor și închise ușa în urma ei. Picături de apă străluceau ca niște cristale pe fiecare petală. Abia acum realiză că afară ploua. Nici nu observase că băiatul care-i adusese buchetul era ud leoarcă. Florile erau superbe. Le puse pe masă și luă biletul ce striga, parcă, la ea: „Citește-mă!“ Erau doar câteva cuvinte – „Mai mult decât îți poți imagina...“ – și atât. Fără semnătură, fără nimic.

Știam eu! Și tu te gândești la mine, știam că n-am de ce să fiu tristă! Ana puse florile într-o vază, sărutându-o pe fiecare în parte. În trecut, se întâmplase să petreacă seara de Sf. Valentin cu unul sau cu altul, însă niciodată nu simțise o căldură ca acum, de parcă Victor chiar era lângă ea, de parcă nu plecase nicicând. Într-o zi, avea să-l vadă, într-o zi cu soare. Și, din acea zi, soarele nu va mai apune niciodată. Va răsări și ziua, și noaptea, numai pentru ea, numai pentru ei.

Totul era cum plănuiseră. Era perfect. Numai câțiva dintre invitați nu reușiseră să ajungă. În rest, toți erau prezenți, toți erau încântați. Și, cum să fi fost altfel, după atâtea pregătiri și câteva crize de isterie

ale Giuliei! Florile erau superbe, orhidee albe şi roz. Fluturi cu aripi de mătase erau aşezaţi din loc în loc şi păreau a zbura. Adierea vântului le mişca aripile uşoare şi lăsau impresia de mişcare, ca într-un vis, ca într-o poveste. Terasa era un colţ de rai, visul Giuliei devenit realitate. Ea se lăsă purtată de muzică şi de braţele iubitului, soţului ei. Era prinţesă în propria-i poveste.

– Parcă e Audrey Hepburn în *My Fair Lady*, zise Lisa fermecată de imaginea celor doi dansând.

– Îhî, o aprobă Daria. Nu-mi vine să cred! Pare a fi o scenă de film, nicidecum realitatea!

– O, da! Ziua de azi e desprinsă dintr-un film, zise Ana împingând-o pe Daria în glumă.

Daria venise cu două săptămâni înainte. Iubitul ei urma să sosească de-abia înainte de nuntă. Chipurile, mai avea ceva de rezolvat. Daria avu destul timp să-şi aranjeze rochia şi să ajute la ultimele pregătiri. Tot timpul petrecut departe era, acum, doar o amintire, amintirea dorului nebun de fete, de familie, de oraş, dorul de discuțiile săptămânale la cafea, dorul de viaţa ei de aici. Era din nou cu ele. Astăzi, ajunsese ceva mai târziu. Trebuia să-l ia pe J. de la aeroport, însă avionul întârziase.

– Scumpa mea, strigă Daria disperată în telefon, spune-i, te rog, Giuliei că-mi pare nespus de rău, dar nu voi ajunge la biserică. Abia acum a aterizat avionul... nu pot să... chiar nu ştiu cum...

– Stai liniștită, va înțelege. Dar grăbește-te! Poate prinzi totuși buchetul.

Daria îşi făcu intrarea la câteva minute după începerea petrecerii. Fetele rămaseră fără suflare. Era agăţată, la propriu, de cel mai frumos tip mulatru pe care-l văzuseră vreodată. Genul acela de bărbat cu pielea cafenie, cum numai în reclame vezi sau, poate, în filmele cu salvamari. Li-l prezentă pe James ca fiind logodnicul ei.

– De ce n-ai zis nimic până acum? o întrebă Ana, încă șocată de imagine. Mă gândeam eu că ai vreun bărbat bine acolo, cu tine, dar nici chiar aşa! De când sunteţi împreună? Cum v-aţi cunoscut?

Întrebările au continuat să curgă, ca o ploaie de vară, de încântare, de uimire.

– Hei! Terminaţi! Astăzi e ziua Giuliei, nu a mea. Vorbim cu altă ocazie despre mine, se răsti Daria la ele.

– Da! Sigur! E ziua mea, deci răspunde la întrebări. Acum!

Au stat așa până a venit cineva să „împrumute“ mireasa. Nu puteau continua discuţia în astfel de condiţii, așa că Daria avea să le povestească totul mai târziu.

Acum erau, toate, vrăjite de Giulia. Prima nuntă. Primul vis împlinit. Iar ea, mireasa, parcă plutea pe-un nor, fiind toată numai zâmbete. Era, cu-adevărat, cea mai frumoasă zi din viaţa ei!

– Ana, zise Olivia mai târziu, nu știu unde l-ai găsit pe domnul ăsta, dar îţi mulţumesc! Știu că te-ai gândit la mine când aţi aranjat mesele.

– Ei, na, destinul, draga mea, o contrazise Ana, încântată de reușita ei.

– Ești minunată, mai zise Olivia și plecă spre domnul distins, care n-o mai slăbea din ochi.

Cu siguranţă, mă pricep! își zise ea foarte mândră. Luă un pahar de şampanie şi porni printre invitaţi, pentru a se asigura că toată lumea e mulţumită. De fapt, căuta pe cineva din priviri, pe acela pe care nu-l mai văzuse de mai bine de șase luni și care parcă nu îndrăznea să-și facă apariția. Valery o prinse de braţ și i se alătură în „plimbarea“ ei.

– Anușka dragă, nunta a ieșit absolut fenomenal. Chiar îi spuneam lui Liviu că vreau și eu fluturi și orhidee. Parcă e un vis totul!

– Nu-i așa? Cred c-ar trebui să ne facem firmă de organizări de evenimente, zise Ana râzând.

– O, da! Clar! Ar fi o idee. Hai că te las, mă duc să-mi dreg puţin vocea. Nu sunt tocmai în formă zilele astea.

Valery se desprinse de Ana și plecă. O serie de priviri admirative se întoarseră după ea. *Chiar ești o apariţie, draga mea Valery!* Ana o văzu pe Giulia lăsându-se îmbrăţișată de un tip. Un bărbat brunet, căruia nu reușea să-i deslușească figura din cauza luminii din spate.

– A! Uite-o pe Ana, zise ea încântată. Ana, vino!

Se apropie de ei și, cu fiecare pas, simţea cum îi bate inima din ce în ce mai tare. Bărbatul se întoarse spre ea și zâmbetul lui o topi. Era Victor. Era acolo, la niciun metru de ea, după atât timp.

– Draga mea, el este Victor, în cazul în care nu ţi-l mai aminteşti, zise Giulia zâmbindu-i cu subînţeles.

– Bună, îngăimă Ana, simţind cum culoarea rochiei i se transferă pe chip.

– Domnişoară..., începu Victor aruncându-i o privire admirativă.

– Eu vă las, dragilor, vorbim mai încolo, zise Giulia și dispăru printre invitaţi.

Ana rămase ţintuită locului, privindu-l în ochi. Nu ştia ce să facă, dacă să-l sărute, dacă să păstreze distanţa. Poate că venise însoţit, poate că se „vindecase“ de ea. Un milion de gânduri îi zburau prin minte.

– La fel de minunată precum te ştiam! Nu-mi închipuiam să-ţi vină atât de bine culoarea asta, zise el cu același ton admirativ.

– Mulţumesc, nici tu nu arăţi rău deloc, zise ea recăpătându-și glasul.

– Dansezi?

Câteva clipe mai târziu, dansa cu el, vrăjită de parfumul lui. Tot ce simţise pentru el se întorcea acum, însă sentimentele erau mult mai puternice și cât se poate de reale.

– N-am apucat să-ţi mulţumesc, zise Ana la un moment dat.

– Pentru ce?

– Pentru flori. Știi tu, de Sf. Valentin. N-ai semnat felicitarea, dar știu că tu ai fost.

– Mă bucur că ţi-au plăcut, zise el și o strânse în braţe. Poate că nu e momentul, dar ar trebui să vorbim. De fapt, vreau să-ţi spun ceva și nu mai pot amâna.

– Bine.

Vocea Giuliei se auzi de pe terasă. Fetele se îndreptau către ea.

– Hai, Ana! o luă Daria de braț. O să arunce buchetul!

– Vorbim mai încolo, zise Victor repede, în timp ce Ana era luată pe sus de Daria.

Giulia stătea în mijlocul terasei, cu buchetul în mână. Strălucea întreagă în lumina reflectoarelor, ca o mică zână care avea să lumineze viaţa unei viitoare mirese.

– Și acum, momentul pe care l-ați așteptat! Sper ca așteptarea să fi meritat, zise ea întorcându-se cu spatele. Un', doi, trei! continuă Giulia și apoi aruncă buchetul peste cap.

Ana îl văzu zburând prin aer. I se părea că timpul încetinise, iar buchetul înainta încet, încet. Nu întinse mâinile, însă îl privea venind spre ea. Inima încetă să-i mai bată. Pentru o clipă, totul deveni alb-negru, ca într-un film vechi în care auzi sunetul peliculei. Ridică ochii și văzu buchetul la mai puțin de jumătate de metru deasupra ei. Dac-ar fi întins mâinile, poate că l-ar fi prins. Văzu cum se desprinde o floare din el și cade încet spre ea. Închise ochii și o orhidee micuță, albă îi atinse fața. O prinse din cădere și rămase locului, privind-o uimită. Era atât de frumoasă, de diafană! Timpul își reluă apoi cursul normal și totul reveni la culoarea normală. Ana se întoarse să vadă cine era norocoasa și o văzu pe Lisa țopăind fericită cu buchetul în mâini. Un ropot de aplauze porni în jurul ei.

– Iat-o și pe viitoarea mireasă, zise Giulia aplaudând. Edy! Ești pe-aici? Unde te-ai ascuns? continuă ea, apropiindu-se de Lisa. Draga mea, cred că barbatul tău s-a speriat.

– Cred și eu, zise Lisa râzând și strângând buchetul la piept.

– Chiar crezi? se auzi vocea lui Edy.

Toate privirile se întoarseră spre bărbatul care-și făcea loc prin mulțime. Pășea încet, dar foarte ferm. O privi o clipă pe Ana și-i făcu cu ochiul. Acum era momentul.

– Edy...

– Iubita mea, nici nu știi cât am așteptat momentul ăsta. De fapt, cât l-am căutat. Nu-i așa, Ana?

– Ana? o privi Lisa întrebătoare.

– Hmmm, da... cam de anul trecut.

– Da! Dar anul trecut, când îl plănuisem eu, a venit altul cu o cerere. Da, Liviule! Nu te uita așa la mine. Mi-ai furat noaptea.

Liviu se uita la el, neștiind ce să spună și zâmbind puțin strâmb.

– Dar cred că așa a fost cel mai bine, momentul a venit singur, zise Edy cu un zâmbet mulțumit pe față.

– Edy..., începu Lisa.

– Lisa, cred că e un semn faptul că ai prins tocmai tu buchetul miresei, de aceea vreau să te întreb ceva, un lucru la care mă gândesc de foarte mult timp.

Se aşeză în genunchi şi scoase inelul din buzunar. Luă mâna Lisei într-a lui şi spuse:

– Nu mă pricep la cuvinte, nu mă pricep deloc, însă ştiu un lucru, că vreau să fiu cu tine. Vrei să fii soţia mea?

– Edy... eu..., zise Lisa cu o voce tremurândă. Eu...

– Spune „da“ odată, se auzi vocea lui Simy din spate.

– Eu... te iubesc! Da, da, da! De un milion de ori da, spuse Lisa şi se agăţă de gâtul lui.

– Te iubesc, Lisa! Lasă-mă să-ţi pun inelul, că stau de atâta vreme cu el după mine...

Petrecerea se reluă. Valery le cântă mirilor un cântec scris special pentru ei. Un cântec lent, de dragoste. Chiar şi fluturii erau mişcaţi de vocea ei sau poate îi mişca doar vântul. Ana se retrase pe terasă, ţinând în continuare floarea mică, albă în palmă. Era ca o promisiune. Victor apăru lângă ea.

– Superb momentul! Sper să fie fericiţi, zise el privind undeva departe.

– Vor fi, cu siguranţă.

– Presupun că ştiai de asta, nu?

– Da... Când a vrut ultima dată s-o ceară – şi n-a mers —, m-a sunat dezamăgit, nu ştia ce să facă. I-am sugerat să aştepte nunta Giuliei şi se pare că m-am gândit bine. Doamne, ce stresat era!

– Mai puţin acum.

– Presupun c-a simţit că venise momentul perfect.

Ana privi din nou floarea şi tăcu. O linişte ciudată îi înconjură pe amândoi. Părea să fi rămas doar ei doi acolo, iar restul lumii, undeva departe.

– Şi eu am simţit, începu Victor întorcându-se spre ea. Simt... răspunsul la întrebarea ta, ştii? N-am fost în stare să-ţi citesc scrisoarea. Stăteam nopţile şi mă uitam ca idiotul la ea, însă mi-era teamă. Nu ştiu de ce. În sinea mea, ştiam ce mi-ai scris, dar ceva m-a reţinut. Am căutat şi eu momentul potrivit... poate...

O luă de mână. Simţea că totul în jur se evapora încet, că rămâneau doar ei doi, şi totuşi, nu-şi găsea cuvintele, nu ştia ce să-i spună. Poate că era, în sfârşit, momentul ca ea să tacă.

– Apoi, acum vreo lună, am luat ceva de pe dulap și scrisoarea a căzut. M-am aplecat s-o iau și am rămas în loc, privind-o. Am deschis-o și am citit-o. Apoi, am citit-o din nou. Am fost șocat să aflu că niște cuvinte atât de simple pot exprima realitatea într-un asemenea fel. Ai descris, acolo, toate sentimentele mele, parcă mi-ai fi intrat în suflet și ai fi descris ceea ce simt...

– Și nu sunt doar cuvinte, zise Ana cu răsuflarea tăiată.

– Știu... e sufletul tău... și acesta e unul dintre motivele pentru care te iubesc.

O trase uşor spre el, privind-o în ochi. Îi aranjă o şuviţă de păr ce-i cădea peste ochi.

– Victor...

– Șșșș, îi zise ducându-i degetul la buze.

O trase și mai aproape și-i mângâie ușor obrazul, apoi gâtul. O sărută abia atingându-i buzele. Parcă era atingerea orhideei, de mai devreme. Însă pe ea ceva o neliniștea, trebuia să afle un lucru de la el.

– Victor... trebuie să-mi spui... ce-ai făcut cu...

– Offf! De ce trebuie să te gândești la lucruri neimportante?

– Păi...

– N-a existat nicio ea. Trebuia să-ţi fi dat seama.

– Dar...

– Ți-am făcut jocul, însă avocata a fost suficient de deșteaptă, încât să se prindă că n-avem nimic în comun. Am rămas prieteni și pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc. Mi-a suportat multe dintre „pledoariile“ despre noi doi, despre cât te iubesc eu, și tu nu mă vrei.

– Poftim?! zise Ana uimită. Adică eu am crezut în tot acest timp... trebuia să te însori...

– He-he! Recunosc, asta n-a fost ideea mea. Trebuie să-i mulţumesc Giuliei pentru ea.

– Ceeee? Giulia? Doamne! aproape că urlă Ana.

– Hei! Calmează-te, scumpa mea! Am riscat mult atunci, însă te-am trezit la realitate, altfel cine ştie cum ajungeai să mă însori cu fata aia.

Ana simţea că înnebunește de furie. Cum de se lăsase prinsă în capcană? Cum de căzuse în propria-i plasă? Și totuși, se simţea atât de uşurată.

– Ai avut dreptate că nu merg lipelile la tine. Dar se pare că nu merg nici la mine. Deci ne întâlnim la mijloc. Hai să dansăm, acum.

– Stai, zise Ana și-l opri, iar apoi îi luă mâna într-a ei. Uite... când a aruncat Giulia buchetul, a căzut asta, zise ea și-i puse floarea în palmă.

– Ha! Deci ştiai cum se va finaliza discuţia noastră.

– Nu, dar am sperat...

– Mă gândeam să mai amân puţin, dar uite, ca să se adeverească mesajul florii, ce zici? Ne mutăm împreună?

– Cred c-ar fi și timpul, zise Ana, sărind de gâtul lui. Și, te rog, nu mă cere în seara asta, ajung surprizele de până acum.

– Stai liniștită! Nu mă grăbesc nicăieri. Vorba ta, să treacă întâi cele patru anotimpuri.

– Da! Să treacă. Hai! Grăbește-te, domnule Carsten, e păcat de melodia asta, zise Ana trăgându-l spre ringul de dans.

Petrecerea continuă până târziu. La miezul nopţii, fetele își puseră planul în aplicare și furară mireasa. Edy pregătise o barcă și o duseră pe Giulia pe lac, cu toate împotrivirile ei și teama de a nu se trezi îmbăiată cu rochie cu tot. Traversară lacul până la terasa de pe partea cealaltă și aşteptară ca Giulia să fie răscumpărată. Ea era mulţumită că nu le trecuse prin cap s-o ducă la Arcul de Triumf, deși o tot ameninţaseră cu asta.

– Ai face bine să te calmezi, dragă, altfel te aşteaptă Arcul și zecile de mirese de acolo!

– Nici să nu te gândeşti, Lisa! Vă zic de acum, dacă-mi faceţi una ca asta, o să fac un scandal de zile mari, le zisese Giulia cu câteva zile înainte, îngrozită fiind de idee.

Totul ieşise perfect. Roby îşi răscumpără soţia şi reluară cu toţii petrecerea. Stăteau, acum, toate cinci la o masă. Erau din nou doar ele şi problemele lor, viaţa lor. Nu mai era nimeni în jur care să le deranjeze ori, cel puţin, nimeni nu îndrăznea. Giulia îmbrăcată în alb, strălucind ca o rază de soare, şi fetele, toate în fucsia, fiind florile ei, prietenele ei, mereu aproape.

– Ştiţi, nimic din toate astea n-ar fi avut vreo însemnătate, dacă nu mi-aţi fi fost aproape.

– Vreau să zic şi eu ceva, interveni Daria.

– Hai, pe rând! Fiecare să zică ceva, spuse Lisa.

– Eu prima! începu Daria. Ştiu că am fost departe în ultimul an, însă gândul că voi eraţi aici şi că într-o zi aveam să mă întorc mi-a dat putere. Chiar şi după ce a apărut J. în viaţa mea, tot voi mi-aţi dat putere. A fost cea mai grea perioadă din câte-am avut până acum, însă azi sunt aici, cu voi, şi sunt mai fericită decât am crezut că pot fi.

– Dar J.? Adică... o să rămână şi el? întrebă Simy sfioasă.

– Păi, sunt logodiţi. Ar fi cazul, zise repede Giulia.

– Vă povestesc cu altă ocazie, să rămânem la subiect! Aşa... Giulia, îţi doresc să fii fericită, scumpa mea, să găseşti puterea să depăşeşti orice obstacol, pentru că o căsnicie nu e lucru uşor, dar e cel mai frumos care se poate întâmpla sau, mai bine zis, unul dintre cele mai frumoase.

– Mulţumesc, Daria, zise Giulia cu o voce tremurândă, pe care nici ea nu şi-o recunoscu.

– Eu, zise Lisa, îţi doresc să ai mereu curajul să fii tu, să spui întotdeauna ce simţi, indiferent ce-ar fi, să te descoperi zi de zi şi să fii mândră de tine, aşa cum suntem noi. Şi să mă ajuti cu pregătirile, că singură nu cred c-aş putea avea o astfel de nuntă.

– Cu siguranţă! Mersi, scumpa mea, zise Giulia strângându-i mâna.

– Eu, începu Simy şi-şi şterse repede ochii, eu, de când am copil, sunt cea mai mare plângăcioasă. Nici nu ştiţi cât de emoţionată sunt, spuse luând un şerveţel şi suflându-şi zgomotos nasul. Vreau să-ţi

spun un lucru: încă nu ştii cât de fericită vei fi. Când vei avea primul copil, atunci să-mi spui care a fost ziua cea mai fericită din viaţa ta. Da! Veţi vedea toate. Îţi doresc, scumpa mea, să fii iubită așa cum mă iubeşte pe mine fetiţa mea. Când te va prinde cu degeţelele ei mici, îţi vei dori să nu-ţi mai dea drumul niciodată. Copii minunaţi să ai și pe Roby mereu alături de tine!

– Și pe voi. Cred că am nevoie de un șervetel, zise Giulia emoţionată.

– Se pare c-aţi spus cam tot ce era de spus, zise Ana oftând. Giulia, ştii foarte bine ce-ţi doresc, ce vă doresc tuturor. Se pare că, astăzi, multe dintre dorinţele noastre s-au împlinit. Însă acesta cred că e doar începutul, cred că e de-abia prima zi din restul vieţii noastre. Nu spun că ne va fi mereu bine, ca acum – deși asta sper —, dar îmi doresc să fim mereu împreună. Îmi doresc ca, indiferent de distanţa care o să fie sau nu între noi, să nu ne despărţim niciodată. Am trecut prin multe împreună, am avut parte de nenumărate bucurii, dar și depresii, am fost triste, ne-am închis în noi, însă mereu am avut tăria de a ne scoate una pe cealaltă din deprimare, din necaz. Și ăsta e lucru mare! Astăzi sunt mai fericită ca oricând, vă am pe toate alături, Victor e, și el, lângă mine. Viitorul însă e ciudat și plin de surprize. Poate să ne ridice și să ne coboare. Îmi doresc să-l înfruntăm împreună. Să fim noi și să nu uităm niciodată cine suntem.

– Bine zis! Pentru această zi, zise Giulia și ridică paharul.

– O zi de neuitat, spuse Daria.

– Pentru noi, ridicară paharele și Simy și Lisa.

– Pentru prima zi din restul vieţii noastre! zise Ana fericită.

Cinci prietene stând în jurul unei mese. Cinci prietene care au pornit pe un drum cândva de mult, cu cincisprezece sau poate șaisprezece ani în urmă, și care s-au transformat în femei. Timpul le-a schimbat, însă ceva a rămas, ceva le-a ţinut împreună și le-a adus zâmbetul când n-a mai fost soare să le zâmbească, le-a îmbrățișat când nu era nimeni să le îmbrăţişeze. Și-au păstrat mereu dorinţa de a merge mai departe, dorinţa de a zâmbi, dorinţa de a fi împreună, de a iubi.

Râsetele fetelor se pierdură în zgomotul petrecerii, ridicându-se ca un tril spre tavan și îndreptându-se spre cerul plin de stele. Patru rochii fucsia și una alba, o imagine colorată ca o grădină cu flori.

Timpul trece, însă nimic nu le poate umbri visurile şi dorinţele. Peste câteva minute, se vor ridica și va merge fiecare către iubitul ei, către copiii și viaţa sa, conștiente însă că ziua aceea va rămâne mereu în amintire, ca o altă fotografie așezată cu drag în albumul vieţii. Un fluture se desprinse de pe o floare şi se ridică spre stele.

– Încă o dorinţă mai am..., zise Ana închizând floarea într-o carte şi stinse lumina.

EPILOG

Sunt Ana. Sunt în zodia scorpionului și în curând voi schimba prefixul. Un lucru care mă sperie puţin, pentru că-mi dau seama cum trece timpul: repede și fără a se uita o clipă înapoi. Până una-alta însă, am 29 de ani și foarte multe dorinţe de împlinit.

Într-un fel, nu cred că mai e nevoie de prezentări. Mă cunoașteti destul de bine. Sunt PR la RealCosmetics și, după organizarea celei mai mari campanii din istoria firmei, mă așteaptă o carieră așa cum nici nu visam. Însă nu acesta e cel mai important lucru pe care vreau să vi-l reamintesc, ci faptul că am prieteni, niște prieteni extraordinari care mi-au fost alături, și știu că vor fi mereu aici.

Mă gândeam să scriu, acum, la finalul poveștii, acel „și au trăit cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi". Din păcate, nu e chiar atât de simplu. Oricât mi-aș dori să spun acest lucru, nu pot vedea în viitor. Viitorul se schimbă în permanenţă, este o sumă a acţiunilor noastre prezente. Se pot întâmpla multe pe parcurs, știţi foarte bine asta. Am crezut, la un moment dat, că voi fi cu Brian. Pentru o clipă, am putut vedea foarte clar un viitor luminos și cald pentru noi, dar mai târziu, într-o fracţiune de secundă, s-a năruit totul. Viitorul nostru s-a stins într-o zi de noiembrie. Nu voi uita niciodată chipul lui neînsufleţit. Un timp, cred, l-am urât pentru că nu și-a ţinut promisiunea, pentru că plecase din nou de lângă mine, însă eram doar egoistă și lacrimile nu mă lăsau să întrevăd adevărul. Brian n-a plecat și a doua oară, ci a rămas pentru totdeauna.

M-am gândit mult atunci și m-am întrebat de ce, de ce eu, de ce trebuia să fie așa. Mai târziu însă, am renunţat. Realizez, acum, că Brian este încă lângă mine, în sufletul meu, poate chiar mai aproape decât mulţi dintre așa-zișii mei prieteni sau iubiţi. Se poate întâmpla ca un om care ţi-a fost drag odată să iasă la un moment dat din viaţa ta și să dispară pentru totdeauna, lăsându-ţi un gust amar, însă cei care se sting din viaţă nu vor pleca nicicând de lângă tine, pentru că lor le rezervi un loc în inimă, un loc pe care nu li-l va lua nimeni. Ei vor fi mereu vii în amintire, vor fi mereu prezenţi datorită ţie.

Acum, îl am pe Victor. Îl iubesc mult, cu toate că nu credeam că voi reuși să iubesc din nou. Și totuși, am reușit, pentru că așa e viaţa, ne dă ceva, ne ia altceva, dar niciodată nu ne lasă de izbeliște. Are rezervat pentru fiecare dintre noi câte o minune și ne uimește de fiecare dată. E adevărat că mi-a fost teamă să nu cumva să-l pierd și pe el, pentru asta l-am și ţinut, iniţial, departe. Am greșit. Când e scris să se întâmple un lucru, atunci se întâmplă, indiferent că vrem sau nu. Victor a venit, a plecat, iar apoi s-a întors. Se spune că, atunci când vine momentul, e bine să-l lași pe cel iubit să plece. Dacă nu se întoarce, atunci n-a fost niciodată al tău, iar dacă se întoarce, o va face pentru totdeauna. Îmi place să cred că așa este.

Dincolo de iubiţi, sunt prietenii. Ce m-aș fi făcut eu fără fetele mele? Ce-aș fi făcut, dacă n-ar fi fost lângă mine în toate clipele de deprimare și deznădejde prin care am trecut? Prietenii sunt lângă tine mereu, cred că aceasta e cea mai pură și adevărată formă de iubire posibilă. Ei sunt lângă tine necondiţionat și au mereu de oferit o îmbrăţișare caldă și un umăr pe care să plângi. Mai mult decât atât, reușesc să-ţi deschidă ochii când tu nu mai vezi nimic în jur și poate-ţi lipesc chiar și o palmă, pentru a te readuce la realitate. Uneori, parcă fac un pact cu a ta conștiinţă și te trag după ei spre lumină. Nu contează că sunt la numai câteva minute de tine sau la zeci de mii de kilometri depărtare.

Aș putea scrie pagini întregi despre prietenie, despre această formă de iubire, însă vă las pe voi să vă gândiţi la ce înseamnă ea cu adevărat. Când le-aţi mulţumit ultima oară prietenilor voștri că există? Când le-aţi spus că-i iubiţi? Cred c-ar fi îndeajuns până și o simplă îmbrăţișare, ca să le daţi de înţeles ce simţiţi. Voi știţi mai bine.

Din tot ce am făcut până acum, cea mai mare bucurie mi-a fost adusă de zâmbetul celor de lângă mine, de iubirea ivită ca din senin. Poate că am văzut prea multe filme, altfel nu-mi explic cum am ajuns să cuplez atâţia oameni, cum de-am avut curajul să influenţez cursul vieţii atâtor oameni. Fetele îmi spuneau că sunt o visătoare și că n-ar trebui să mă implic în vieţile altora, c-ar trebui să las timpul să decidă pentru ei. Cred totuși că timpul a decis, am fost o simplă unealtă în mâinile lui, le-am deschis ochii unora sau altora și i-am ajutat să ia decizii de care le era, probabil, teamă. Mă gândesc foarte serios să

continuu și poate că într-o bună zi mă voi lăuda chiar cu o afacere în domeniu, o mașină de împlinit dorințe, de adus zâmbete și fericire.

Vreţi, probabil, să ştiţi câte ceva despre amicele mele. Ei bine, până acum, totul este bine și frumos sau, mă rog, pe-acolo.

Giulia a avut parte de nunta visurilor ei și acum se gândește foarte serios c-ar fi momentul să-și mărească familia. Roby e foarte dornic să-și învețe băiatul să joace tenis. Are, și el, o problemă, vrea băiat, dar e destul de împăcat și cu posibilitatea de-a avea o fetiță. Și fetele joacă tenis, nu?

Lisa e ocupată cu pregătirile de nuntă, deși mai e destul până atunci. Are ea o vagă impresie că niciodată nu-ţi ajunge timpul pentru a planifica nunta perfectă. Încercăm s-o aducem cât de cât cu picioarele pe pământ, altfel o să fie vai de Edy! Dincolo de toate acestea, Lisa încearcă să-și împace viața personală cu cea profesională. Îi e destul de greu, mai ales că proiectele vin unul peste altul, aproape fără întrerupere. Cred c-a reușit să treacă de acel hop, a reușit să comunice cu Edy la un alt nivel, astfel că relaţia lor e mai puternică pe zi ce trece.

Simy, având atât de mult timp liber, s-a apucat de pictat. Nu știu ea, însă fetiţa ei pare a fi un talent înnăscut: colorează pereţii ori de câte ori are ocazia și o face foarte fantezist. Am aflat, de curând, de la Sorin că-i pregătește lui Simy o mare surpriză: un atelier numai pentru ea, în viitoarea lor casă. Mi-e foarte greu să nu le spun și fetelor de asta, însă cred că va fi o adevărată surpriză pentru Simy.

Daria se pare că n-a putut rămâne prea mult timp departe de J. S-a întors în Canada, însă părea foarte hotărâtă să-și deschidă un cabinet aici. Mă întreb unde-și vor face nunta. O variantă ar fi să facă două nunţi, una acolo, alta aici. Deja mă văd plimbându-mă cu avionul de colo-colo. Sper doar să-și aleagă o perioadă mai caldă.

Despre cei în ale căror vieţi am intervenit într-o oarecare măsură, vă spun doar că sunt bine, sunt împreună. Am o intuiţie foarte bună

în această privință, motiv pentru care primesc întruna e-mailuri. Oamenii mă recomandă, ce să fac? Momentan, mă rezum la a le da câte un sfat celor care au nevoie. Îmi dau seama, din e-mailurile pe care le primesc, că uneori e mai bine şi mai uşor să vorbeşti cu o persoană necunoscută, fetele care-mi scriu mi se destăinuie, cu toate că, de multe ori, tot ele vin și cu rezolvarea problemei. Presupun că răspunsurile sunt în noi, trebuie doar să ne ajute cineva să le descoperim. Și, mai mult de atât, trebuie să ne dorim, trebuie să ne menţinem vie speranţa în ziua de mâine, încrederea în noi. Minuni se întâmplă şi dorinţe se împlinesc. Să nu uităm să ne dorim, atât.

Vă las acum, trebuie să plec cu Victor în oraş. Mai avem de cumpărat câte ceva pentru casă. Încă n-am terminat de mobilat noul apartament. Despre noi nu vă voi spune prea multe, doar că am o vagă senzație că îmi pregătește ceva. Dacă vreţi să-mi scrieţi, adresa mea este anna.casian@gmail.com. Nu promit că voi răspunde imediat, însă voi răspunde cu siguranţă!